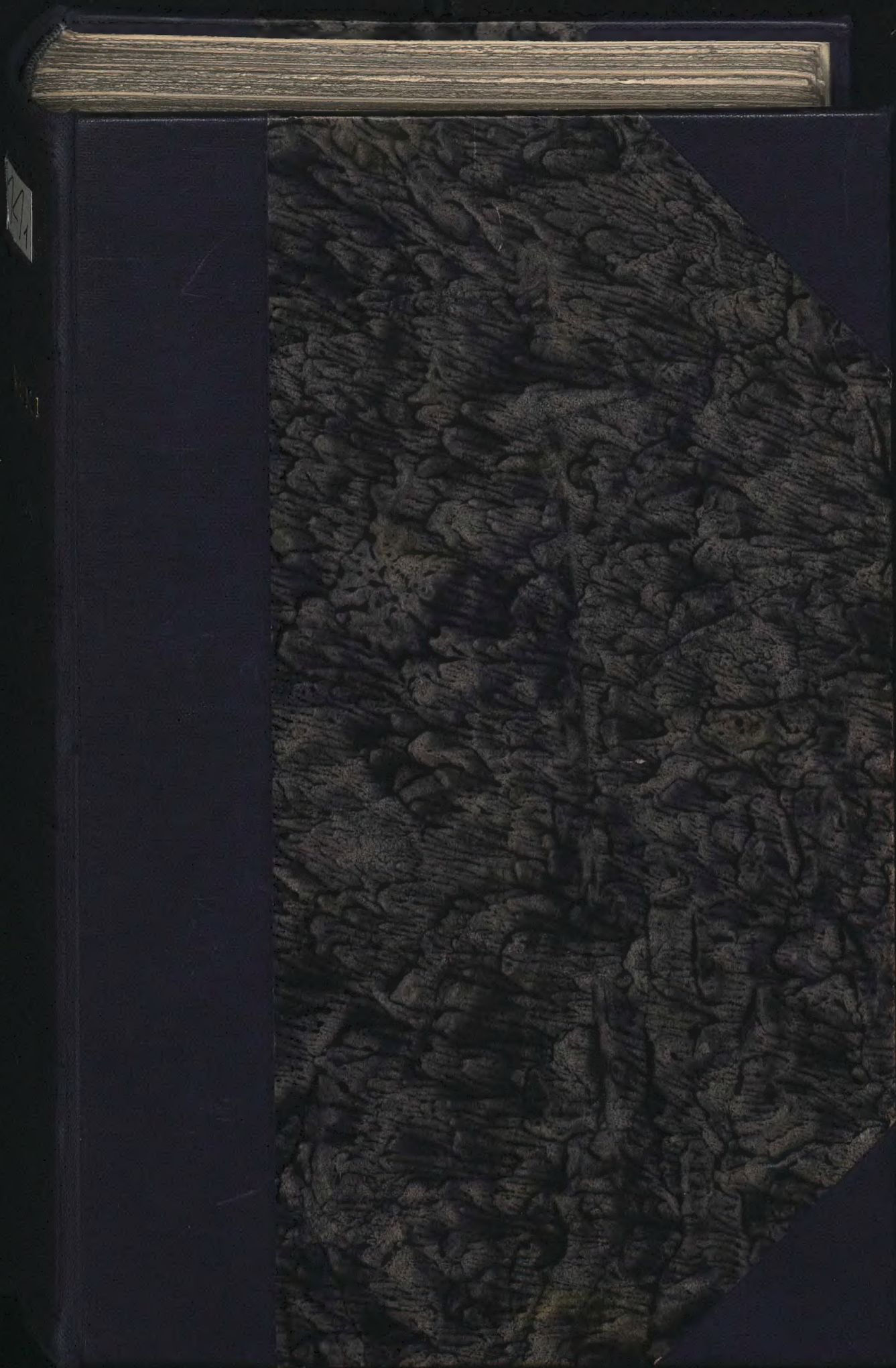

141

Operations w.r. 1938.

8914

I
Bez serca.

obry narys, nasin
pau

J. I. Kraszewskiego.
—

Tom. I^o

1
Bez serca.

Tom I^y

Jednego ^{zimowego} wieczora, między siódma a
ośmą, w którym domu na Wallnerstrasse,
na trzecim piętrze, panował ruch nie-
zwykły. U drzwi co kilka minut
dzwoniło. podiżyła służka, w dźwięcz-
nie brzmiącym stroju, nadana i zaktupo-
wana, pieszcząc się pokazywała w progu,
chwytała przychodzących kłosek słowami
i co przydziej biegła naraż.

Chłopcy z magaryńców przychodzili z pa-
kami i mijali się na ulicach.
Wewnątrz stłuchi było podnoszące się
głosy, to niecierpliwe, to gwałtowne. Świa-
tła pościelnie przemęchały się z poko-
ja do pokoju.

Nikiedy ruch uliczny, który w tej
asce miasta, w pięknym porządku
nie bywa tak żywy - przerywał i za-
słuszał to niepokojne życie objaw-
w tym domu i tam miejscu, tak pod-
budzone życie odnawiało się wciąż dziw-
nem i niewyobrażalnym, bo ulica biega-
ła do tyłu zaciągając. Kłosek już sta-
nowił

Starość kowie do spokoju i życia
 regularnego była naogół. Starym
 masonom nie kpiotanie ni takie nie
 przytaowało. Kamienica w której
 ni k dzieło wytydata bardzo powa-
 żnie, prawie sumie. Zewnętrz-
 miata ty barwy brzozy, kłosa, wiek
 mury przyobłoka, fizyognomia, nie
 bricijlas, tak, jela, w końcu XVII
 i XVIII w. przybierły domy przyzwie-
 tle.

Budownictwo nie wytylat ni wzno-
 ją na oryginalności pomysłów, przedt
 popsalenie za formami przyjętymi
 i styl kamienicy godził ni do kłosa
 z całym brzoziem obok kłosa
 sióstr rodowych, mało co od niej mł-
 tych i starłych.

wpytykcie one piederity nacharowane,
 polskie, w takich samych popie-
 lach kłosa, z jednoliciu pomys-
 łami i odobami i potmanami
 z ciemnymi, kłosa, w te same
 kłosa, kłosa i pilersty.

W takim domu można było domy-
 ślać było ludzi spokojnych i niepo-
 kójnych w ich słońcu, ani do

zbytka powiechania - ale murów za-
cizny, u kęwejny zimą ciepło,
chłód latem a w południu miasta
umieknęły, z kłivem ich życie
wiz zasto.

To niezłyte porużenie wierszem,
katar, biegania i /staleanie dymia-
mi, w /pokoj-ic. Kształtowo wyglą-
dajnym domu, - wywoływało tzi-
na innych piśkach niepokój i zdu-
mienie. Stwierce wychodziły na
włody, ciekawie głowy zawracając
ku górze i chęć odgadnąć co tam
taką burzę i zamieszanie spowod-
owało.

Wewnątrz mieszkania, którego arsi
stała w tej chwili nicolawiczone,
ruch i niepokój skupiał si cety
w jednym miejscu. Salonik i mały
gabinet przykrojone do tego pokoju
były ciemne i puste; tu na /stoliku
lampy po komodach i półkach
stały rozstawione w nieświe-
cie. - Z ulicy patrzeć można było
z przejawianym si /zbytka cieniów
wzrostu że ni tu żywo i niecier-
pliwie konyano.

Tak było w i / hcie.
 Pokoj ten był rarem sy / pniecia i
 garderoba Kobieta, ale tier pa
 nowat w nim taki nie / sad, tak w / yst
 ku było poroz / rzecane, iż o m / i / c / z
 k / a / m / i / n / i / e, j / e w / s / t / a / n / i / e n / o / r / m / a / l / n / y / m w / y
 s / t / a / t / o, t / u / d / n / o b / y / t / o p / o / w / z / i / n / i w / y
 a / b / r / a / c / i / e / n / i / e.

Na Kne / p / a / k. K / a / n / p / i / e / r. / s / t / i / k / a / k / h.
 na ziemi na / w / o / k, na p / a / r / a / w / a / n / i / k / u
 k / o / m / i / n / a / s / t / a / n / i / n / y / m, t / e / r / y / t / y i / w / i
 s / t / y p / o / n / y / d / o / b / y / w / a / n / e z / s / t / a / f / i / t / a / n / i / e
 s / t / a / d r / i / n / e c / z / i / c / i / s / t / o / j / a / K / o / b / i / e / t / a
 g / o, p / o / n / a / w / i / y / o / d / c / o / l / t / a / t / a / k / i / e / n / d / o
 d / r / o / b / o / y / k / g / a / l / g / n / a / k / i / e / n / o, p / o / s / t / a / r / i / e / k / h / w / i / e
 t / w / i / e, b / i / e / l / i / z / n / y, r / i / k / w / i / e / n / e, c / h / a
 s / t / a / k / i / e / k / r / e / j / n / o / t / i / w.

ani t / o / z / i / e / k / o z / p / o / d / n / i / e / s / i / w / o / y / m d / o / g / o / r / y
 p / o / w / i / t / o / n / e / m, ani d / w / i / e k / o / m / o / d / y
 z / n / a / p / i / s / t / p / o / n / y / b / u / w / a / n / e / m / i / s / t / a / f / i / d / a / n / i / e
 ani n / a / w / i / t / k / o / z / i / y / t / i / n / a / d / n / o / w / o / p / r / y
 k / o / m / i / n / t / k / i / w / o / l / n / e / o / d / n / i / k / a / i / c / h / y / t / y
 T / o / i / n / y / d / o / b / y / w / a / n / i / e n / a / j / r / o / z / m / a / i / l / p / y / k
 c / z / i / c / i / s / t / o / j / a, z / e / w / p / r / e / t / i / k / i / e / k / r / y / j / o
 w / e / k / h, k / e / r / a / t / o / s / i / d / o / m / y / s / t / a / i, z / e

ze pani wstąpiła niemi nie była
jakaś pewna co na siebie włoży.
Zwierzęty spóźniła się, nie mo-
żna było drwić z niej, że w ubi-
stwowaniu mogła być, z tego powo-
du oparowała się ciemnymi, która
w rękę gromadkową wprowadza ca-
łe otoczenie.

Nie było ono takie, ale powstrza-
niła się z nią; fizjonomja tej
tytu węgla spóźniła się nie dowodzi-
ła wielkiego doświadczenia.

Stojąc porównując do siebie wysła-
dki węglowodorów od samego mied-
kowania z nieblanami starożytnymi, z u-
stami i ułożeniem więcej dla
potrzeby niż w dzisiejszym.

Kiedy komuś, choć przez dzień
od klucza, wolno było ciekawem
okiem zajrzeć do tego pokoiu,
słowna uwaga zwróciła się
na to, około której tu powstrza-
niano i biegło ręką po popie-
nie, wpychało.

Była to młodziuchna (- tak mi przy-
najmniej wydawała) oświecona

nieubrana, jakże całkowicie, w gor-
secie i spódnicy, z piżkami akce-
sionas, krawcami wstążami okryta,
szuwka, - przyszyta, cała w sińce
lubie w wielkiem tłumie, na
pół przekwitła i nie była już ja-
śniewa.

Zaprawdę mógłabyś kontenta z tego
co jej zwierciadło mówiło, choćby
nawet nieco zamglone - i kiedy
co by jej zobaczył bliżej, tak przed
niem a jej półną wdziękową i
cudnie ubitą, miałaby obwar-
kiem tym ogławianą.

Była to jedna z tych istot szerszo-
wych, które naturą na drugą stronę
wyposażała tak bogatą piżmowicę
i wdziękem, jakby one wpychały
inne jej dary miały zastrępie-
ć, jakie to trudno taki polski
tanagryjski opisać.

Cudownie była piżmowa, a co więcej,
miała jedną z tych piżmowic oryginal-
nych, wybitną indywidualnością
nacechowaną, której szwamy wdzięka
zawisły na cemi nieco krótko.

co mi pokażcie nie daje.

Patrze na klasycyści regularne ry-
sy, które w jednej chwili, jednym
nierzmiutym ~~z~~ porywem chara-
kteru cover nowy, odmienny, nie-
stanie swój wstawić - które było
zdumiewać nieskończonemu cienio-
waniu do jakiego one były zdolne.

Pora więc od głowki, bujności, kręce-
ni wstąpił odkryć, które si bun-
towny przeciwko przebiegłości i
szorstkoni, kopczywie kształt
w pierwiastku - aż do matyści-
kiny nóżki, zachęcajnego kształ-
tu, wpytkło w nią było idealnie
pięknem.

Nie była to Venus z Milo, lecz
niby Psyche, niby Hebe staroży-
tna, napromieniona niewinną jak dzie-
ci i jak dziecię rozpierające
płannotna.

Kształtów pełnych już i dojrzalszych,
które puer to nie straciły młodości-
wego wdzięku, piękne dziewczę,
oprowiśnięj broni, miało swoje

orów ciemnych, jakim równyś lu-
dno było, zaleci nawet tam,
gdzie, jest tych ciemnych diamentów
ojczyzna.

Oczy to były które mówiły co chcia-
ły, a choć wywrze chłodnego, luro-
wego wzroku ~~nie~~ w który prze-
glat; duma niemi /byłata- umia-
łyby i /świecie, wyrywające, pokor-
ne, błagające - uciążne.

Profil twarzy w której były oświe-
ne, czoło, usta, ował jej cięty i
re /stwierzytego m. datu wrzute, tak
były nie /karistelnij piżkavici-

Nawet w tej chwili, gdy wywrze ust,
i scigniecie brwi i dr. cięty nie
pokój i rozdźwięczenie, a przegły-
dająca się w zwierciadle niepokre-
bowata zmusza się do nadania
sobie wdzięku - choć nad /sana, zmy-
sowa była cudnie piżkawa.

Albo dozwici. Tędy noici, /ład na
twarzycie nie przu /st, i m. iaa /to
powy /piwici. Wy one kiedy tu, nie
pawu /tane nie /klaty.

Wymagał też stworzyć dla /krysi-
mych i zaciśniętych ust mianin
było ulżnąć, również jako piewan-
ję, błądów oraz. Nic była tu
już ani psyche, ani Hec, ale
jakkąś bóstwo grozy pełne.

I wpakując się w inną baczność mo-
żna mi było dobać się ten wyraz
najbardziej był fizyczny, który
dotyczył i /podymny uroku braku.
Później jej mądrą budzi rzeź
niepokoj; i /krysi mi /sympatji.
ory /hypnotyzowały więcej niż po-
ciągają ku sobie.

A jednak nawet gdy tała się /stawiła
grymas, nie mianin było w /kry
mał /próby od /wskazywania
- O. cudu!

Stworzona, in /cudła /świ do /pano-
wania, bo /ruchy /minta /krysi-
kie, i /świ /krysi /krysi by na
niej /jaki /dla /dla /krysi.

Otyła. /krysi. /krysi. /krysi. /krysi.
na, z /krysi, /krysi i /krysi o-
kryty, - /krysi /krysi, o-
dla /krysi i /krysi ubogo.

długo niegrzecznie kręcił się około
swojej pani. Widać było po niej że
starego zapustnie nadciągają jej
możliwe doległości.

Na twarz pomarszczonej, zaskanej,
kropliwym potem okrytej, wry-
tem było:

— a! kiedyś ci to raz płuć!

Oprócz niej, opadał nieco stół dru-
ga pomocnica czy doradczyni, która
również zdawała się znużoną.
Ale na jej ustach do ucha znie-
chęcała miła łaska irobiani iroby
jakiejś.

Była to kobieta lat średnich, ubra-
na jak do domu, lecz z pewnym
staraniem aby się zbyt starzy i za-
niechciany nie wydawała. Ślad
dawnej piękności, który z był po-
półitych a długo trwałych, które
blondynkom prawie się wydawa-
ły przetrwały, prawie do starości
wysięły tej panie. Długo jej powab-
na. Mogła jednak mieć lat czter-
dzieści z okładem, choć nie do

do nich zapewne przyznawali nie
myśleli.

Kształtów nieco pełnych ale ubarwo-
wana starannie, siłnista może
do rzytów, chwaliła się postawą,
zdata, które długi zwyczaj. Wyra-
ży twarzy, równie jak piękny pan-
ny, nie odznaczała się dobrocią, lecz
nie słynęła ona na przedziwności.
Była w niej ichre wielce namistwici
choć jasi ukosyłańczy, dawa ognia
i zycia, lecz jejby gwałtownie do-
pochwiliły wewnątrz, aby się na świat
niepokazywały. Niebieskie blade
jej oczy patrzyły bystro i roz-
umie, ze spokojem który daje
wielkie i doświadczenie.

Jedną ręką w bok się ugięły. Dru-
gą pierścienkami okrytą brama
ję na pierśiach, sprowadzała na
pannę przed zwierciadłem tępacz-
kami z niecierpliwością, i zda-
wała się brzydzić w dusze może
wielej z jej gniewem. nie się było-

likować nad nią.

Piękną dziewczecę nie nie pyta
dale do /matki, niego nie było
duży, nie nie pyta. Do wpory.
Rzeknęła podawać sobie różne
cisi. Jej, pyta, data je przed
zawierzeniem, jedne do drugich i
do siebie, potem zrywała się i
rzuciła niemi.

Legar jej na kominię. Starą,
nie /maczany XVIII wieku rękotek.
Z brązu posrebra tego i zabrakła-
nego marmuru - wkrótce ugiął
pół do śmiej. Oryginalnym,
posyłać jej jej brzocho, panna
rzuciła na godziń, która nie przy-
pominała, niemi zacięta tu-
paci znów i wyprawiła po ci /su-
rę, która odawała ni bardzo
rada temu, że wyjęła mogła.

Krótko, chwila, panna do milce-
nie, która podzięła jej mi, uśmie-
chając ni przeważa:

- Nie gawędź z ni, nie nieceptiw,

Rolino, - Wier mi, wpychło to
 zoftowi ślady na twój pięknej
 twarzy; a, choi ona, dziełki
 brygi. Stracił na tym nie może
 i bzdzie i chore ai nadto piękny
 By wpychłim głowy porawcała,
 uolałaby mi aby przed ludźmi ukła-
 zał mi spokoju i jęz. ujęłoby - kie
 tak wznamigłioną.

Pamiętaj, że cię to starczy ucyć
 - A! a! - świechem zimnym parsknęło
 drzewo, na chwilę zwróciwszy się
 ku niewinią i natychmiast znowu
 postydając się ku zwierciadłu.
 Władzie, proste, o mnie spokojny!
 prawna pani Walbino. Macie
 mnie zawsze i chore za jęziki dzieł-
 ko, potrzebujecie przeprawy... O! o!
 wier mi, potrzebny był wszystkim zechę,
 i jęz mi bzdzie potrzeb.

- O tem ja nie powatpicwam bynaj-
 mniej, z matym perłazem odpo-
 wiedział Walbino - Ale do jęz
 zle gdy mi do regoi pomyślności po-
 trzeba... Lękam się czasem, aby za-
 nadto

Za nadh rozumu i rachuby nie mia-
Ta, bo rozum i rachunki ustko
Zawożają.

W oba głośnie kobiety brmiato jileci
pydeszko i thlanek ich. doi musia
Ty zyci z luba, ciagle, zapomniał ni
nie zlyt pyjarinym. Widoznie byly
na wojennej stopie, choi wteki star
sta zdawato ni uniki.

Rolina odparła żywo:-

— Dzielnij za te owoce do/windzenia,
ktoremi rarycie dzieci ni ze-
mna.

Pani: Wzbiła rzuciła na nich wzro-
kiem, w którym przyniesie ze-
mpty zabity, los wnet jile, moli
ni pofkromila i wchła z cicha.

— Wiercie mi, dobre wam zycie,

— A! nie wtopię i nie wtopię, ziwawo
i /miejne ni cinguska dalej Rolin-
na. Wy rownie chcieli bycie ni
mnie pozbyci z domu, jile jstis
z niego wydobyli zycie! W tem
jednem najzupetniej ni zgadzamy.
I /minta ni bez najmniejszego
ty do /miechu.

— Nienty - mrużata ubierajac się,

ubierając się o ari waize modlitwy
o tej intencji, aai moje starania
o uwolnienie dusi, a nie skut-
kuja.

- A! zapomniałaś dodać ubierając się
do łazienki, kiedy pani Walbina
pościelęła się pomiędzy jej wsta-
dą — wydobył się z tego obrydłego,
ciemnego kąta. z tego wstrętnego
ubieradła, z tej wierzianej uliszi,
byłoby mić Patwa, gdybym ja
mogła tam cież zapuścić. Ale
ja, ni cież stworzona, do innego
świata i w nim staranisko pocię
z dobyć muru. Wyłoku! wyłoku!
Muru! muru!!

O! tak! wyraz podziwne glos wy-
kryknęła namyślnie. Cóż jej
duża w nim była.

Po uftach miluncij pani Walbiny psc
lana, k si, a/nieliek ironiczny.

Brak odpowiadzi: zmusił czarownicy
do zwrócenia się na towary/żeg,
której wyraz twary syderfii, jej
nie u/zedł.

- Wzbranie o tem! zawołała.

— Ja? bynajmniej, chłód udaję

odpowiedziała Babbina - Tyłko
te prości ludzie Rolina ubiera
dla olinięcia celu był zły, eni,
nie zawsze mi się odpowiedziami
wydają.

- A ?? iwnier nie pytała, nie prze-
staje mi ubierać z pomocą kawa-
nyfrki. piękna panna - napu-
kład?

- mówiane ci o wiele razy - stigma-
tyzmie powsta Babbina - nadto
si również gozaskowo, zbyt nie-
pokojnie, choć zuchwale - Na-
rzucasz mi nie ma - rozpraszasz
na wpyłkiie strony. - Moje to
być zabawne i odpowiadaj
temperamentowi, ale - jedyne
wa o rachunku - poważnie, je-
amarkowicie, o trzynię ob-
chodzenie mi z ludźmi, przy twój
piękności, z pewnością przędz
by cię doprowadziło do celu -
Mać zawsze, co najmniej ostro
lub pięciu podobnych i rekuba-
nży w łbie, tudzież si, jakie
nisi nadziejami - -

Rolina pierwsza brucha gniewnie.

— Proszę bardzo, proszę — nie kłósz-
cie się ze mną. Niepoklebu-
ję kłótni.

Zajmując się nowymi, piersiami
wzdiewanie jedwabnej sukienki
podniej, na kark drugą krepcową
wkładać się jeszcze miała.

Rolina przytuliła się do zwiercia-
dła. Zarynata była z siebie ra-
dą, czy jej się udało.
Sukienka doskonała matowa i cud-
na, jej kibić. Ułożone ramiona
i biust wyłożyły z niej kłótni
tak wdzieraniem. Barwa ubrania
złota, okrywająca ją krepcą i
koronki, tak doskonale harmoni-
zowały z płcią, jej nieco frędzla!

— Przeglądaj się! zawołała
jakby mimowolnemu ulegającemu
złota Walbina.

Zwycięzki uśmiech Roliny po-
twierdził to wyznanie, które na
nieprzejmujące wymógł urok jej
piękności.

Z pośpiechem było teraz dopietanie
tej toalety; Walbina podawała

jej ogniste rózce, które miały
 tkwić w otworach rany i w
 bokach, przepaskę, rękawiczki z ca-
 łym rękawem guzików, zapina-
 jących się metalami.

Najbardziej ~~co~~ co na siebie była
 Aulina, było z wielkimi malem
 obmyślane, wytwornem i pań-
 ściem się wydawało na oko. Nic
 Takiego było dostrzeż w tym błina
 drobny, fałdów i wybiegów, któ-
 remi abortowo posługiwali się mu-
 si, gdy chce rywalizować z do-
 statkami i udawać to cienie nie-
 jest.

Ojciec go dzina była ostarzym
 zegarze, gdy dziesięć zapłacił
 już do wyjazdu gotowe, ostarzym
 rzutem oka oceniwszy ubiór swój
 w zwierciadle, przypięto mu
 zegareczek do pasa, poprawił
 krawat, krawat, sukienka była
 i — zwrócona, z ostryżem, aby
 nie pominięła tego, która natura
 nie, odprężyć.

Widział, która ten pokochała
 przynajmniej, opodał się nieco umies-
 -cila.

Sturica, która ^{wrote} ~~wrote~~ w czasie abie-
racji, — a ty jej sił nie dawato
wskazać — poprostu tak by było po-
zostawiać to atakować, wybita i jej
oddychać, że nie tak ubieranie
fioningto.

Balbina ona nie spracata z mil-
cącego drzewa, którego humor
dopłył polskowy, z dawat si niebar
dło, gozic z ubiorem i zabawą,
na którą ni wybierał masiatą.

Wśród milczenia pacywanego kłó-
suckym chodem zigarą i turko-
tem wozów dołączającym z ulicy,
w 1/2 godziny talonie dokończył
chód powolny, przybliżył otkroć
do drzwi, zapukało i męski głos
zapytał:

— Czy można?

Pani Balbina żywo nie zbiegła pod
swoją i podjęła ku drzwiom, wo-
lając głosem wesołym:

— Proszę! Zostawiając wreszcie
gotowe.

Drzwi uchyliły się powoli, otkroć
i do pokoju w kładzie z pewną nie-
pewnością, mierzyną w munde-
rze, z kłótką na pierśniach krzy-

Krzyżami.

Był to człowiek już stary, z głową
 siwym, lekko ostryżonym w tył
 odkrytą, twarzą mocno ogolą, i ca-
 łą jak iabłko pomarszczoną - ale
 do tego dużego, spokojnego wyrazu-
 małenkie oczy piwne, wyślik pod
 strzyżony i zakrzęcony do góry, co to
 niskie i posądowane, usta do-
 wlytka trochę i zapadłe, broda
 wystająca na przód, filizymoniję ty
 czołoty niemal łomiennej; i do-
 driska od oczeków podobna - Ła-
 godnie było i wypięklowana na niej
 rzygnacja uplechniasty, ja nieco.

Pomimo wieku trzymał się sztywno,
 prosto, po żołniersku, choć w ra-
 chach miał zarządem coi bojarli-
 wego. Leci na nim było zycie całe
 spędzone w karności wojkowej, w pra-
 cy ciężkiej, która ni nie bardzo upła-
 ciła.

Smutek był, z którym się on już
 obyt; zwłazł z nim, obywatel ma-
 ło to zmarłszy, mówił z matni-
 kich oczek kryjących się pod nawis-
 Semi: łowiami.

Moje nucieme mitorici norem petnem
: obawy zmienyt wchodzący piskny
Ruliny, która spowita nam talwie
de dui ofku i jakby z wyzatem,
którego zataii nie doista.

— Jak auiot, jekti piskna! jek auiot!
Prepau! staje w zachycie pod tie
drzewa, która musi u/miechosi na
wet nie raczyta.

Niepokojna była zadumana.

Siedzą z boku Ballina ramiona=
mi porułyta nieczuwanie.

Drzewa w i/koie było cudownie
pisknem, chociaż nie ty pisknioty
anielfka, o jakiej mówił stary, który
daje Tagodroni i dołowi serca, ale
jakiś duma, zbuntowanego auiota,
który lwiat do walki wyzywa.

— Dmęronas, jui byi musilz - psemu
wit przybyty, ułtujne jek najta-
godnioty, przywai inkracjzaby
nada, saney nie narazii sobie.
Powinnai byi jedne kontenta
z nas i z siebie. Wpyllao mi/sto
po twij myśli. Jesteimy zapowroci
do kpininy, a dicer grai w i/j
amatorskim

a małego teatru, perawracasz
w kółko głowę...

Pisześ Kłotów pogardliwie i choć
rzuciła.

- A! a! przebiegnęła Kwaśno. Papier
że to zdaje szarytem tego coimy
marczy i obłąkać mogli - a, dla
mnie, że dopiero przig do tyś
wchodzi na kłire i wujii mu
sły...

Udanyła rzeka o rzekę -

- Gdyby twint cis ocean umiał
przewat ojciec przypochlebiasz cię,
wzięci by cię na rękę na te wy-
zyny! Lecz, powiedz pójnij, po-
znaj, ki na mojej Kłince. Jes-
tem pewny że i drzi nadzyszej
na, wywstasz jeszcze... Dni pój
rzed na ciebie!

Roztrągnięta, o ciem innym myśliła
panna, zabić wie zdawała ki pła-
choi ojca, który odpuścił nie
odrymowpy, pocięła do zęgaru.

- Ale to już po ośmiej! ucht kochy
nie/pokojnie -

- Do pałace Kłiszinij niemamy nad
dwadzieścia minut drogi, nawet
ta chrydlowa, dorozka, która, je-
chali musimy - odpała Kosińca
zawie Kwasno - Zbyt wreszcie,
wstajcie nam przybawiać nie upa-
da. Nasza cnota godziwa dziewczę-
ta, wpychy ni spierają -
- Ale ty, z powodu teatru więcej
potrzebowa i być nieco wreszcie -
odcięt ni ojciec kupaliwie.
- A! nie! nie! jui ni niecierpli-
wie odpała panna. Ja do teatru
wcale nie zmieniam stroju, u-
miedziłam ni tak że wytkniesz jak
jestem. Wyjeżdżamy ztąd dzie-
wintej i wczoraj chodziliśmy -
ojciec płacił ni popłaczenie, miał
we zmyśleniu nigdy si jej nie przeciwiać.
- W takim razie, jeśli, pozwolile mi
że pójdę do konnicy moje cygaro,
którego potem niebądź jui mógł pa-
lić przez cały wieczór.
- Cośka nie ma na to nie odpowiedział.
Stary wojtkowy wyłuskał ni po cichu,
dwie kobiety roztęły same. Towary
two pani Kłiszinij, nie edawato

„Dawno si być narzyt mi tem Rolnic
Unikała pychania ze wzrokiem, k
ry z niej nie podził.

— powinna być wesoła, odzwolasi
zawie z pewną ironją, Balbina,
pożkaż tam ~~po~~ wielu twierdzeń
cieli. Jid: Kiedy to drżi byś
miał nie mać zadanie, z którego
z nich nie zniechęci, a wprzeż
jony twym rydwanie ukrywać.

Polina spojrała ostro na mówicę,
i odparła z rudością pogardy.

— Ławka jedna i jedna piętka! Wy
wzmacie mi tę mroźną moich
ciocieli. Zdać się ci, że jake nie-
do/windrone skowronko, rady sobie
nie dam z niemi! Dla innych może
i powinno być tajemnicą, ale dla
was coście mnie wyśledzili, moje
dwadzieścia trzy lata nie są.
Dziesięć należy dopowiedzenia!!

Riz/mi: a Pa si De: Ko buche.

— Kochana Rolinko! pomyślajcie
si o mnie i pomyślajcie o sobie i o
swoim do epitetu pani: Walbina
— Kochana Rolinko — Wpisz, kto co
swoim masz mi za złe, choć wi-

w i / kacie Lwowa, si o ciebie, Zyg
ci najlępij. Wstanie to co ty zowie
do sw. Dzieniem, a ja / sw. Dzieniem
Jem, nie / sw. Dzieniem, nie / sw. Dzieniem
2 sw. Dzieniem, nie / sw. Dzieniem, nie / sw. Dzieniem
sw. Dzieniem, nie / sw. Dzieniem, nie / sw. Dzieniem
biu --

Bici -
 Rolina grucwna zerwana z kire:
 1 sztka, na kirem była przysięga.
 Oryjij ni patity.

— 7 niewiedząc tego, zawołała, że
to przecież nie moja wina, że ja
jako ofiara, tego — (wskazała na
długie włosy) — tego
potrzebna, tego na tego prostego
ubóstwa, zaniedbania się.

Gdyby nie ja, nie moje / Harunia,
czy i byśmy mieli jakie / bluniki?
Byłabyś z małżonką, wyjił za ja-
kiegoś takiego arcyduka, albo talieps-
jakiego, wojtkowego lub przybłocin-
Gdyby nie ja, kłoby nas znał? Kto
by nas myślał zaprosić?

O! o! te pić! I tak nie dość /
cone - nie! Mydobywam siarbu
ruręj spoziewam siarbu 2 tej
drury obrydtej, w której mnie
obrydtej

obojętności ojca wrzuca.

Ciągnęła dalej, coraz w rozmowach
zjść.

- Dopierośi puer całe życie, ledwie
pod potkowaniem, w dymie: dopiero
potkowaniem zoftat! Tyte lat 2 mas
nowat! Nicumiat, niechoiat ni nigdy
na wiezech wybić. Ta apathyja go
egubita i ta smieka manja an-
tykwaszka; dla której wylecho po
twierdził gołow... nawet mnie! Tak!
nawet mnie!
  - Nieprzewiedliwym, jutei względem
ojca - odprawa Habbina zarnie
niona. To najplety w świecie cyto-
wiek! Przeciwi do tego, jednego co
go bawie, rozrywac, cerni życie minit
prawo... Jutei egypckiej okrutna.
  - Al! roz/miniatasi Rotina - Egi-
ptan! Jak gdyby twierdził mój los
nie podniósł ojca? Ale on dla
mnie niechce; i nicumie nie ucy
nie - nie! Drii! jutein prawa,
na ten wiecior kłótni, - że mnie
prowadzić musi - nasycka w duchu
i skarży si, jakby najwiskła, cy
nit ofiarę.
- Habbina pomyślała ramionami.

- Wiedzą puthowach, nie ta. gdyby jej
cie dała dla ciebie i tego by ci było
mało.

Rutina może niedożyłała była wyra-
zów, bo szukać więcej nie chciała.
Pobła do wielkiego zwierciadła, za-
wała się w nim sobie przyglądać na
wpychające obracające strony, poprawi-
ła włosów, twarzą jej przybrała
wyraz wesoły i przyderżki-
myśli jej pobiegły w innym kierunku.

- A! zawałała wesoło - drisi ich podu-
bijam wszystkich! Naprawdę moje
niepamięta, rzykuchane bójczyłko-
flisne chłopię, a takie bójczyłowe.
Stworzone - a takie (zalejnie za mną!
Stracił swoje brabio ..... choi bar-
dzo doświadczone i tak pewny siebie!
Francuz ten, gdyby nie było
chciała - ale, gdzie mi się, że
oprowadziły go nawet wielkiej
tam przytoczyć niczna - nie! nie!
Jej doświadczenia cały na popis obru-
chowany. a przytem fantazie, i
ze strony brabio, zerwać mu br-
dno!!
Hiszpano-amerikanin. o którym

ci wspominałam że oni za mną wstą-
ry, niepodobna mi się wcale. Był
leś, driska twarz, jakiegoś zwierzę
ale mówią że ma miliony i to go
czyli prawie przytłaczającym, przynaj-
mniej, dużym.

Zamyśliła się nagle, urwała: za-
myśliła.

— Złaje mi się - przerwała Walbina, że
wpychasz nie wytłumaczysz.

— O! nie! nie! Imię nie jest perłowe
mi zębami odpowiadają Rolina
ale tyś o kłopot zamilowała,
drżąc, uśmiechając się spottam.
W rękach sterach mam potrzebnych
mi uciec.

— Kłopoty ci dołkowate i niełatwie
nie wystęgiwać umiesz? nie
prawdaż przepała Walbina.

— A od czego oni są? - mówiła ona
nie spuszczała ze zwierzęcia
Rolina - albo mój uśmiech i us-
miałe ręki nie są, warte uśmiechu
nie mi oddają??

— a tweserce? pytała Walbina.

— Serce!! nie! żywa drzewa - Wier-
mi, że ja niewiem czy je mam.

i wy to co wy nasywacie sercem
mniei bądź kiedy - Mniej wiemy o
mi - w tym zobowiązaniu gdy nie są po-
trebni - Wiadom, jutro szereg -

Grasem, twarz nowa, otwiera nowy,
introdukcję, pewien wdział, wyraża na
mnie jakiegoś wrażenie. Jutro nie
pokojna, mogłabym się pobrać o za-
kończenie, gdybym siebie nie znata.
Ale - nieboję się, bo wiem że zobowią-
nieja prędko. Otwieram zajmuję mnie
półki polki jest dla mnie zagadka...
Zupełnie, wy to wiecie najlepiej, bo
przed wami z tego nigdy nie wyini-
tam tajemnicy, że moim celem je-
dynym, który muszę osiągnąć, jest
zamierzyć się - co mi nasywa - twierdzą
mnie wielkie i miliony! w ostatek
choćby miliony bez imienia - ale
te muszę mieć koniecznie!!

Brzydzę się ubóstwem, niecierpię
go, - a może więcej jebie tym samym
utamanym doftaktem, którego po-
zostawiam ofiar okupowania po-
trebna.

Dwa, driscia i trzy! Jutro lat kilka
dobijac się mogą - potem...

Babbina pukała, pukała i uśmie-
chała się

się nieznacznie.

— Wierzyłam, że do optymisty
go Kresu — doszła si- pierwszy
milijoner, jaki się nałożył —

Drzewy nie nie odpowiadają, a po
chwili, mówiło krzyknęło znowu.

— Ma tu dwa zabawny /stron/. Do kuta
ci wpyły rozmaite dzieci, oświecenie,
drzewy, nie /pokoje/, ta atmosfera
pałacy, a ja wśród niej tak zawie-
rające, piękne, tak zimne, tak obo-
jętne... Smieje się z nią w dury.

Wier — do. Ta zwracając się do
dwanyżki — mam już taką sprawę,
że przebieg Kardeja z jej miłości,
które obudziłam, mogłyby napisać
przepowiedzi. Wiem co mi kiedyś
z nią powie i kiedy... co mi
wielu z jej wywołania, jakie wrze-
nie zrobi w zrobie.

— Lub... co jeszcze więcej! Złotym
kierunkiem cicho Walbina.

Rolna zawniesiona się nieco.

— Chociaż i co więcej! Odparta hardo-
Wiem bardzo dobrze, że i kiedy
kogo nagrodzi lub zachęci — Będą
pokoje.

— Nagrodami za zapłaty nie żyję.

zignorowałbym, jednak zbyt łafowaci-
oderwała mi Ballbina.

- O! proszę, macie nie uciec i być spw-
kowany o mnie - wstała ciekawie
Rolina. Jutro takie wiecie pe-
wny że może dobieść do samego
brzegu tego co nazywacie przepa-
cią - i - głowa mi nie zawróci,
nie wpadnę, w nią!!

Roz/minała się z Anną.

- Nadto jętem panie, jębie -
- Wierzę, pociągła zimno Wal-
bina, przystając na zegar - do-
ceni nigdy za nie rzucić nie mo-
żna... Dziękuję ci!

Gdy to mówiła pułkownik, wstała
dajacy rękawiszki pokazał im,
w progu.

- Jedziemy! wstała - Obyj mi, pro-
szę, dobre. Ale co cię tego, aie
był mi w powrocie, rozgnana, nie
zażyczyła. Mamą odwodzi upraw-
dnie, ale powieść jest przejmują-
ca.

Pomimo nie był wielkiej urody.
Jaka, stara pani okazywała swój
wydowaniec - porużyła mi z wiel-
ką kłopotliwością, do ubrania jej

: zabezpieczenia od zima.

Starała się, kapryśne dziewczę pomyślało nie okazywać najmniejszej wdziękowości, z niechęcią trzeję, jak dani nałożony, zadowolone je nie dosyć zwrócić, — odpychać opętyłkowie.

Ojciec, pani Ballina, Jaga, pomyślało mi wpychać w smutki odjard. mądrze kony, tań, pomagac, zabiegac o kogoś pięknej a obojętnej Krowiej.

Pani Ballina idąc za pathowianicem przeprowadziła ją do drzwi. W przęgu gdy Rutina już ze wchodem schodziła, stary pathowianin odwrócił się do uśmiechniętej ma Balliny i ukłonił się, nieznacznie, w twarz jej poślowat.

Okiem pełnym odrazy i wzgardy z wienkułka wchodem, porożona zjawa ze Jaga, domu, powiodła ze zhpynem ze wchodem obojętnej Rutiny.

Stara dziewczęta i oddychała swo. budziej.

— Chwata ci, panie — zamruczała

zamknięta zwracając się do Roling.
 Roling. - raz się to przeciwko Koningowi!
 Dobrze że nie codziennie takiszina
 daje wieczerę, w przeciwnym razie wy-
 bywał.

11.

Wierci ten a Koning Matyldy
 von Frauenstein, w pewnym starach
 Holm, dla przynajmniej roboty w rąk
 i niepokojem, co przychodzenia do nie-
 go pisanij Roling, w starym domu
 na Wallnerstrasse.

Książka, chociaż nosiła ten tytuł
 i nawiązuje do angielskiej arytmety-
 cy, - opiera tytuł i stanowiska
 twój na świecie - odznaczając
 oryginalności i fantazji, którym
 Amadeusz cugle pisał. Niech to
 to pierwotna lepiła książka, podobna
 do wpychających innych, - przyjacielu
 u niej nie miało być urodzonym
 wieczerem ze zwykłym buforem
 i tancami, z kuchnią, muzyką i po-
 spolitym rozmowy - na które się idzie
 wiedząc z góry, co ~~ma~~ i kogo się ma
 spotkać,

~~xx~~ i, ilei: Ispiceni nudy i zmuszenia
do domu si przyniesie.

Była to kobieta artystka, buche
bohemy majmca w kłoni i obyrachach,
której głowie pełnej majmni i fanta
zyi, ciziko było pod uginiecia, Koron
nag. Zmucata tri jn i lekroci przbyci
ni mogła.

Wicior w jej patczyku, który wsta
nie w tym czasie Ihuicł był czi
twój ozdoby, ogrodu na place wypro
dane rozprawellowanego (obyraniem
wcale nie auytku tyronym) — był
wygodkiem, rzecia poizgajmca, i
której zawrasu wiele prawnono.
Kto ni podziwiał by i nani zapro
ponym miał ni za uzbrojonego i
szuflowego, bo mniż kwo do bityja
cył ni ty Iski czi jni mufiSo z
gnocna, od prawy. Jakkolwiek ob
prene, apastamcanta nie Istarułyby
ani na potowy tył co ni tam do
ciznazi czi czi.

Wielkim urokiem, a traktuję tego
wiciora był zapowiedzianny fran
cuzki teatr amatorski, na którym
Jama go/pudyai miałani ukarai
w roli Iubrekki. Wicioru z

ze wnikliwą, a w Wiedniu, na
wel kłopotliwie odznaczają się tym tra-
dycją...

Piękna Rolina, której ojciec puthow-
nik von Maholich nie miał tak
dobrej reputacji, ziętych Polunków i a-
ryfkrantów zająmowici, nigdy
nie najmował do siebie tego i zussin, aby
być bliższą zaproszonym, gdyby nie
był nadzwyczajnie piękny, niezmierzna
złocistość i hołdy talentu drama-
tycznego.

Manewrowała tak zrywnie Nierne
dzwonem, tak zabiegając na różne
spotkania, że nie potrzebowała do bliższej
dociągnięcia, dać jej poznać i oskarżać
to już, jak innych, dowcipem i miłym,
pewnym rodzajem rabaizacji dobre
go tonu. Kłopotliwa, która nigdy piękna
nie była a zrywna, była figurką
i pewnym cygizmem dobrego tonu
zyskiwała rozgłos w świecie, nie
była zaradczką o piękne, twarzą
Roliny; — zadowolona już interesują-
ca i sympatyczna. Próby dwóch
komedyjch francuskich z Roliną,
tak nie powiodły, że Kłopotliwa już do

Do swej trupy amantów zaprosiła. -
 Same zatwierdzenie do niej słabiej
 córki pułkownika było zacząłtem
 wielkim, bo na deszcz dnia tego,
 oprowadziła w roli lubieżki, w
 kłopotach młodziuchny Rudolf Knie-
 von Hohen-Winterburg, dwóch kran-
 łosów, z których jeden węgierski, mar-
 kiz francuski i jeden wielki dołhina
 matrona.

Muzna więc sobie wytłumaczyć dla-
 czego piękna Rolina w dwili wyje-
 da z domu była w gzymsie, z duma-
 na, roztrzęsiona, niepokojona, a
 dumna sobie. Głównie ten wielki
 mógł o jej losie, o przyszłości stano-
 wici.

Chełta być piękna, zachęcająca,
 zwycięzka, a kłota siły jeden
 z tych łopów losu, który najbardziej
 przeżył pomysłowi może, nie porba-
 wił jej, owocu sług i przyłogów
 zabiegów.

Jak sama pani domu, tak i pałac,
 który zwrócił uwagę na architekturę
 nie odznaczał, a obok nowo-
 wrotliwych mi w wiedaniu wspania-

wspaniałych gmachów wyglądał staro
i ubogo - niewątpliwie, miał fizjonomję
oryginalną, i nie popularną. Więcej
w nim było parzyżankę niż wie-
deńską, choć było, bardziej awanturnicę
niż kpiunię. Gdyby Sarah Bern-
hardt przyprowadziła kpiunię zofistę,
w ten sposób pewnie przybrała
by talony swoje.

Nie powarzęgo i tłumęgo nie mówi
to ta o przekroci - panie plan
była moda, - panowała nawet fan-
tazyi. A że ta wspaniała dama królu-
wa, której parzyż jest zawsze /kto-
ca, rękodzielną si w kochanym /kto-
kai, bric-à-brac i porcelanie,
Wouza. Starzytwaiciach doskonałe
fabrykowanych, w ciemnościach
nadrzecz, kochanym, i chciły wy-
kai i dziwnym - talony kpiunię
pełne ich były.

Nie zwywało zwiektu, panitkiem
domowi na uziem co dla formy
jest niezbędne, ani na uziem
w libeij /wielkiej, ani na kamerydy
necach, ani na wyzłacany odzwier-
nym, ani na w /wiodach przy /kto-
nym

całym kwiatów lasem. Nie było tutaj
nic ułtęganij / szynkoci innych
ary / khor / ty / us / ych domów, która gości
paradizuje.

Towary / two / hi, si / i / le / wz / iaw / y, nie
było tak dobrane i / u / l / e / je / c / y / s / t / y
wody ary / khor / c / y / a / m / i / e / i / c / h / i / a / t / a. / o / b / o / k / a
n / i / w / i / e / k / h / i / g / h / y / h / y / i / m / i / e / n / s / t / a / n / y / h / r / o / d / n / i / e /
d / r / i / e / n / i / e / d / y / p / l / o / m / a / t / i / w / i / e / n / i / e / u / r / e / d / n / i / e /
k / i / e / n / i / e / n / i / e / t / y / p / o / c / h / o / d / z / e / n / i / e / c / h / e /
c / e / l / l / e / n / c / y / - / k / r / e / c / i / t / y / s / i / p / o / s / t / a / c / i / e / k / h / i /
r / y / h / n / a / s / w / i / p / a / m / i / e / d / e / b / u / d / n / e / b / y / t / y
d / o / w / y / m / i / e / n / i / a / i / - / f / i / g / u / r / y / i / k / i / e / s / i /
n / i / g / o / z / i / e / p / o / s / l / o / w / a / n / i / e / w / i / d / y / w / a / n / e /
b / u / d / z / i / e / o / d / k / h / y / h / z / d / a / c / i / e / b / y / t / o
k / u / s / t / y / s / y / p / r / a / c / o / w / a / n / i / e / o / l / e / j / f / a / r / b / y / i
g / l / i / n / e / .

K / i / e / z / n / a / k / h / o / a / w / p / i / e / w / o / p / y / m / s / a / l / o / n / i / e
p / a / y / i / m / o / w / a / t / a / g / o / s / c / i / (b / u / o / k / i / e / z / i / e
m / o / u / y / t / a / j / a / k / o / i / n / i / e / b / y / t / o / i / t / e / n / n / i / e
w / y / t / h / p / o / w / a / t / w / i / d / u / s / n / i / e / j /) - z / w / i / e / k / h / y
z / y / w / i / e / n / i / e / n / i / e / p / o / d / n / i / e / f / i / n / y / m / g / l / o / s / e / m / u / r / o / t / o
z / e / j / m / i / e / c / h / e / m / w / e / s / t / n / i / e / o / f / i / c / y / a / n / y / m
w / i / t / a / t / a / p / a /y / t / y / w / a /j /n / y /c /h / . / k / a / t / a / z / w / o / z /
n / a / z / o / b / i / e / m / p /e /t /n /i /e /m / o /g /n /i /a / r /u /c /h /a /m /i /
k / h /i /e / b /e /l /l /e /c /e /w /a /r /e /n /i /e /f /o /r /m /p /a /y /i /s /t /y /
o /d /k /w /i /t /a /z /d /r /o /d /z /a /t /y /; - n /a /w /i /t /w /t /y /

w tej chwili uwierzyli, co w sobie
miała cyganczka i tubreli. Poftni
była pociągająca i sympatyczna. Też
wiersowa. Jakby przyswatała nadzwy-
czajne powodzenie swe przytę na
scenie, kliszem była w drylandowym
humorze. Sympat i sławami dowcipu
do kota, smiała się, chciała w tym
gwieźd przelać do rozpliwie upolow-
bienie.

Ukarać nie w talonie pięknej Rolin-
ny, która choć niedoświadczona,
umiała tak wciągnąć aby wywołać
sensację - było nadzwyczaj Ryckow-
ne.

Była zawazem słowna, i na imię
Imięta, ucytała się miedzi, a iż była
ponętna, zagadkowa, zaciekawiała
wpychając. Wyglądanie powiadło się
sensownie.

Oczy wpychając zwróciły się na ty nad-
zwyczajną, tak uderzającą pięknością,
którą mała oślib znano - a której
zjawienie się w talonie kliszem na-
dawało prawo obywatelstwa w wiel-
kim świecie.

Stoptano, zagłędano, wypytywano
się, siłkano, aby to uścisło Robaczy

Zobaczyć zbliżka.

Nawet, dawać po Rutinie pątyta,
zochycapna blondyuka, piercia,
i idetnie, antycho wdzinana,
otworyna kochina ..... nie zdota
Tu jej zadmieć i pierwiego zabici
wrażenia.

Rutina, wzięty pomiędzy siebie da-
my, które do teatru amatorskiego,
razem z nią, antycho mity, a nie-
porozumy pąthownik Mcholic, zni-
kają w tłumie. U siebie w domu
nie odznaczać się on zbyt pątytny
pamiętnością, tu zaś, w przed-
stawie które były charakterystyczne
albo on nie miał okazji pilioty, pą-
thownik pąthownik pąthownik. On,
stary jego mundur, struktura tro-
che w pąthiki orderowe, wyprane
rykanygi, pąthownik u tak pod-
nieżniem w pąthi hierarchiczny pą-
thownik, iz-pamiętny him accor-
ka, pąthownik pąthownik.

Wkrótce Słony, nie warzył obzer-
ne, gułmi ni pąthownik, szczyt
niy pąthi mąthi. Kobieta pąth-
kowo mąthi było. Co było wieden

kręty znaleźmichci, wpychać do
 znalezci mógł ciekawy, a opier
 niek postacie niedogadnione, akty
 ter do pewnego rodzaju prawami
 ty, chociaż ich niek prawie nie
 znał. Najjaśniejszy okrzyk gwiaz
 dami i orderami dozwoleniem,
 byli wstąpić ci, którzy ani twary
 ani lekkości niek wytkinacze
 nie umiał.

Wkrótce w różnorodnym tym kwi
 mie, między który jedynakże in
 byśo trudno; rozjaśniamy ni ter
 i rozpałcei mógł byćo najlepiej
 obierany z temi twintami i pól
 twinty, z których on on kładł.
 Gwałt zryw, lachem: smiechanie
 prorywany, przechodził si po wpyt
 blich pokójach.

Orekiwano

Nawet budyty wspaniale, które in
 widzieli dawno ty przez drzwi otwa
 te do bocznych balkonów, nie usiły
 nikogo. — Orekiwano. Główny,
 jedyny atakujący, tygo uiszczał
 teak, ukazywał in upieraj w ty
 wali fabryki, w który widzieli
 z góry zie bzdzie zachwycający.

nieposusiana.
 Z kłótni dobowośnie się przedtem
 gnał na tuberkle i pokafie wie
 lić typ tak lubie obcy - dowodził
 i niepolityczny talentu i ichre mniej
 niepolitycznej odwagi -

Oszczędzano z górnokąwą niecier-
 pliwością.
 Wkrótce tri jama gołpudyni i ułoby
 o kłótni, wiedzianno iż w teatrze
 adriał miedzi mają, zaczęły zni-
 knąć z salonów - Niecierpliwie
 rojła. Dyplomaci w/wód grupy gości
 rozpiani, po cichu opowiadali o nad-
 zwykających sukcesach kłótni
 w Paryżu i Compiègne.

Gdy na ostatek drzwi salonu, w któ-
 rym gości mieli teatrze urządzone
 był bardzo wytwornie, otworzył
 się dla gości; - pomimo form które
 zachowywać wpisy były na-tychli,
 mimo gęstości i pewnych wzglę-
 dów dla ułoby zaczęli się ci pa-
 tak, jak napolityczny gmin do
 niedzielnego teatru przedmiciu.
 Panie ledwie przejęcie rubionu,
 kiedy chciał stanąć jak najbliższy,

widzici i /sy/żci jak najłepiej-

Lapowde, wiideurka posse, niemiecka
wefusa komedyjka, miewa wiele
dowcipu humoru i wdzięku - ale
niechęty - dowcip niemieccki z fran-
cuskim ni miekcy nie może.

W charakterze narodowym tkwi pewna
powaga, pojęcie serjo życia i stron
jego nawet najkomunijlędz; gdy
francuz rzuca najpoważniejsz, skut-
kiem swego temperamentu lekce-
wazy i bierze. Dla tego nigdy, naj-
bardziej nie lubie cagle pukać i naj-
bardziej niemieccki nie dorówna w tem
francuzowi, który granicy zidniej
niezna i samo, boleń nawet w mie-
chu potyka.

Francuska kom. dyjka wefusa jest
dla tego niezrównana. Nic /zanuje
ona nic, ani warunków prawdy po-
bici /wa, ani praw życia, ani w /u-
ciwici charakterów. - rien n'est

Sacré pour un sappeur - /mierz-
ty /żdzi u /taje po nad w /y /żdziem
i /kaze w /y /żdziu. /przebiegi-

wybir /tak, /u /żdziu /przebiegi-
nowie by /b /żdziu /przebiegi-
naty.

Choć było o wielki sukces komiwny,
nie zważało się więc na duże za-
mieszkanie, lecz obu cześć drama-
tyzmy.

Wrażenie też było, niesłychane, olbrzy-
mie! Sala cała zawyżata i załam,
oklepana, smutkiem i nieskonco-
nemi - bravo! Naturalnie, role
subretek, jedylnie nily pod-
ręczne, dołkonatą grą, wyprawy
napęd, zaimitowały inne. ale
obok nich, naowna Rutina twa
jedylnie i grą i miętą, natural-
ną, nieprawniślową, a żywą - wpyt-
lich psuchow podbita.

Klinzina mogła być nicznał zardro-
na, chorow w końcu odrywka zwy-
ci z two nad twą wpyt zawiadaw-
Dwie te role kobiece, z prawdzi-
wym artystem odegrane, zupeł-
nie zaimitowały i zepchnęły na drugi
plan wszystkie aktorki, chorow i i-
gry dołkonate.

Rutina, która wiele zapamiętała i
mijała na wrażenie jedylnie uszy,
mogła być zupełnie rada z siebie.
Dzisiaj jej było rzucić ołosem na

na swój pałac rzeźniczy, ażeby natrzeć posuchowania ziemi podbi-
 ta, że wówczas ten nie był stracony
 i mógł przynieść przynajmniej owoc-
 (Chociaż gr. ta z wielkim przejęciem
 się i zyciem, wzięcia jej bieżącej
 po sobie i ska nie nie uchodziło.
 Pomiędzy j. d. a. a. drugie, 12 turk. i
 wieloletnia z za zapłony, jak i jej
 cenna w każdej ciemności jej i jej
 której ma to kto znał, stary imię
 dla państwa się przekształci, jak
 ma wprowadzono, z jej ujęciem
 c. a. rozumianem z tym nieporo-
 nym dygnifikowanym wojtkowym,
 na którego przed chwilą, nikt nie
 patrzył.

Czy by była powiedziana Sylwii u-
 rywki rymów, które po różnych
 kłótniach jej, prowadzone.

- ale kto jest ta przeliczna czarno-
 oka naiwna. - pytał podziwiony dyplu-
 mata jednego z tych ludzi należę-
 cych do świata, których powodzeniem
 jest wiedzieć wpytko, a przynaj-
 mniej umieć mówić o wpytkach -

- Jest to pusta, kłosa, kłozina podobno
zastawia na... /miejscach-odpo-
wiedat wpychko-wiedzący- Ułogie,
nieznane dziwny, cicha wy/Suro-
wego wojnowego. ale mały i wy-
chowana bardzo starannie i ta-
lent znakomity.
- Nadwpychko pizkucii znakomita!
Ciemni z nie probowiła szuscia
na scenie?
- a! cicha pułkownika! Wiedzie
go! Tam w kółku, okryty kuryza
mi.
- 2 drugie /kury /kury /kury /kury.
- Ale jej nigdy, nikt, nigdy nie
widział.
- a! przeprowadam! w Stadt-Parku,
na praterze... wiele mi niekryje
z lubu, Smieła bardzo...
- Do jakiejże rodziny kłozy?
- Cicha pułkownika... I daj mi is-
ie ma kury kłozy mi dat /kla-
choczo...
- Ojciec podobno dalmata... narodził
ma /kury /kury /kury /kury.
- Maholich.
- Nie znasz, ca figura, ma parę

do zbierania skorup starych...

Zonaty był z jaski francuskiej, w której
krew jej krwi.

— Omdowił dawno. Ubogi i tracił,
opracować sobie, która go miała kochać
wasi muru, i ta manja kółko jejono
wanna do torby przeprowadzić może.

— Wielką wam ja, niech dy w teatrze,
zanim macie jej piękności uderzenia...
to za oryginalny wdział! Jakże
oryg.

— Korka, rorka, kibic - wpychał
flirtu... Złoty ni nicemici nad lat
dwa, dżirica...

— Głęboko młodo wygląda... ale czy
to - stare!!

W innym kółku ukończył wam z
cudnie piękny, to, twarzą, i sam
my artysta pełniejszy i ugiął na
wzór jej poprzednie, które zły
medal otrzymało.

Mężczyźni uwolili się nad gro, i
nad blafaniem tej piękności; Kobiety
podziwiały nicem, łowne i jej,
zabawne skazy, plankie rego
co by jej ujęto zwycięstwo w rękę
ku... Złoty zło do zaru
nie to jedno, że zbyt był /miły

przyjaciół i pewną siłkę.
 Ruchomik Maholich, który w tem to-
 wary /wie kpiant, krobiwie, baro-
 now, kjeleńcy, ministrowi był
 i ministrowi purytanie, out ni bar-
 dro molenkim; - uciekając zmu-
 rowy kłaniami si, podawał rękę,
 odpowiadając na pytania - na piś-
 był smętny, piś zofierowany-
 myłat juri bieżący jaleś k dółce
 na /kpietwa muszę porzucić za-
 jebni, - w jego /kromiecie miekhanie
 na kreciem piśkie.

Od tego /winta dla siłki niewiele
 si /podziawał, dla ukochaniej
 /wój Roliny obawiał si, wpychając
 go. Wprowadzić obawy te, dawniej
 daleko wniknę, o /knie /knie
 lat życia znacznie rozpruty,
 wiczył w ciotki i był pewnym że
 jej ambicja i rozum nigdy /at-
 pywego /kroku usynii nie dozwu-
 la. - /kwał si jednak. Ojcowie
 /owce o /kwarb /wój /kwaś.

Ciotka nie /kwaś /kwaś wcale, nie
 pytała nigdy o /knie /kwaś,

~~panię~~ Balling, która już wydoma,
 pomintała niekiedy ciwice, rozdziała
 si łama i była paniną łucyj wol-
 ny. Rozdziała z domu cę / k łama
 jedna, powracała czasem późno,
 bawiła na przechodkach łamuch
 goździnami całemi, przewatatis
 od powracania mężczyznom, przy-
 mowała bukichy, pisała i od-
 wała listy — a jednak ta nieogra-
 niczona swoboda nie obarczyła
 si dla niej wcale nieburciana.
 Pothowick ufał jej — ale sobie mu-
 liło.

Pomimo tego rozumu, mimo tej
 niezmierniej zżytychności z jaski
 zawierzywała i rozwinęła / k-
 lanki; i tak kilka upływało / k-
 cony. Audzi si koso niej / k-
 cover więcej, a wikt z wikt (mimo
 że si na zabij kochali) puthow
 nikow nie tr nie o / k-
 duryt.

Gdy ojciec nie miało już zapyty
 w / k-
 duryt:

— Kiedy si ty wy / k-
 duryt, moja

Stanna?

- Rulina odpowiedziała poprostu -
 - Ah! pójść za pierwszego lepszego mło-
 kusa mogłabym dawno - ale - cher
papa, ja wyżej pake, i tacyam...
 tam więcej ambicji - o! daleko am-
 bicii! Ci panowie, dobry są, do przy-
 wilecia cukierków i kwiatków,
 do matki pójść po miściwie - ale
 do otłuszczenia! do matczynstwa!...
 Po prostu, ja ta piękna, głupka, i koni-
 ta hydrofobia smiecham.

Gdy pułkownik otworzył, badany,
 jak mógł i umiał, przysunął się
 obronnie nieprzyjaciół napas-
 ciom; Rulina zaś kłoty na, napród,
 potem w przyległym pokoju obłożony,
 była przez artystów, którzy z nią grali
 i grali, którzy wzięli się tu wci-
 szyć pozwolili.
 Głupota i, która miała tylko oko na
 wlepek i doświadczenia niedzielnego
 z ich każdego ruchu i słowa wniosków
 wad o charakterze i teraźniejszości, wi-
 dąc Rotinę w turniejem kotku i
 więcej oryginalną, dołbała po raz
 pierwszy że była nieprzyjemnie zgrana,

i nie naiwna, wcale.

Donodem największej przebiegłości jej, było właśnie to że królowa tak długo w Wiedrze amanta ukrywać.

Ona jedna dnia tego pomałowała na portkownikównie. -

Za kulisami znajdował się właśnie młody ów Niemiec, jeden dyplomat, książę Rudolf von Hoh-Winterburg, baron St. Foix radca francuskiego polskiego, hrabia Almarj Sandoz i kilka innych osób.

Dawniej już przy próbach teatralnych dopomagał królowie ze dwudziestyletni wówczas młodzi, książę Rudolf z zapamiętanym studentem zachwycał się piękną Roliną, która się do niego uproszczała i wdziękowała i mocno go kochała.

Lece z równą łatwością, w oczach młodego chłopaka, obchodziła się wyzywającą, chociażby naiwnie z baronem francusem, który nie mniej niż był zajęty. Hrabia Sandoz nie odstępował jej także, i on lgnął i zatapiał się w pięknym obrazie dziewczyny.

W tym wpływie nie było nic nad-

na dzwierzajnego, ale zrywnoń z julez
 Rolina wpychał ich dres umiał,
 udrzymwał przy sobie, drącił, po-
 cięgał, porządkował, gdy już było
 potrzebnem, powoływał, a każdemu
 wpoił przekonanie iż on był w naj-
 większym tańcach - w ilbie dawata
 do myślenia, okazywał się zdumie-
 wajacym.

Ta naiwność, myślała Kłirina, mia-
 ła być takby rozpliwie o natury
 wypolowania, czy tak już twój grzy-
 pewny?

Najna tawnyw tym ze wpychał był
 niedopowiedzony młodszy Kłirina
 Rudolf, który nie po raz pierwszy
 w życiu nawrócony był na tamtejszej
 nienaj, jakim i stary opowieści o
 nie mógł. Niezmienność jego przebo-
 dzenia dwiema w zuchwałkow i Ro-
 bince najkudniej pozbył się było.
 Lecz gdy zarżnięcie wojenne baro-
 na St. Foix wymagało tego, umia-
 ła popularne ichopie thinieniem
 z ręki odebrać; próbował go o co i
 zwapata by się oddał.
 Z baronem St. Foix, który przylgnął

prygnął do niej była otwartą,
i gdy się zadygotał zbyt długo a wy
warisicie, przejęła mu iż nadto
Andei się otaczało, mogących z prze
czynę tej umowy niepożebne cy
nie wiać.

Baron pochylił się, przeprosił do
ucha, otrzymał odpowiedź i usła
nył się zupełnie zadowolony nastro
nem. Nie zwrócił go do iż natych
miast potem Rolina sama się zbl
żyła do kochanego Sandoza i mó
wiła z nim o teatrze, o nieszczęsna
otaczająca dzień kiedy się w nim
byłi spodziewała.

Hrabia Sandoz nie był już pierw
szej młodości, temperament miał
duży i zapalny, kłótnia z nią go
dość, bo był jej powinowatym — i
niezwłocznie zbliżył się doń w swo
im kołtunie i białej, grze mu
nieczuwanie patcem...

— Waczno! ożenie z ogniem! Nie
pręta mu do ucha się pochylija
ta pirka nawa jest strasna
kokieta, Nie dajcie sobie głowy
zawrócić!

— Co mi to służy, Kuryncu? Odparł hrabia /miejnie di i rubajcie ramionami do ziemi, i była zaledwie na wpół wybudzona — do budzenia, a tała naiwna! Póreek, jechcie ale zachwycajciey.

Golpudynie niedowierzajcie głowę po rubryka.

— Dla mnie kwestja, to jest. Niepamiętam — Kto z was dwójga naiwny, ty, mój stary, czy ona!! Póreek, czy kwiatki ten wyrolał na suchy? Todydże, a który ręką hrabiego Siedora zerwał by go niemożliwe. Już to jedna z tych które podostaw prowadzi po kłosa, a na to nie każdy si odważy.

Postać było to hrabiemu że go poluzdano o zajęcie dozwoleniem, /miał si. /pogodził dat i powtórzył:

— Oczarujcie!

Leśnik widzi było że niebrat tego na serio.

W drugim kurtku, piękna jechcie, wstąpiła wiewrotem hrabina Z — Kłosa grata matę rolę jechciej's'ciołuni, a miała pewnie prawa do barona St. Toix, gwałtem powołana

powstała go przed sobą, byłuna.

- A! Klamionym głosem zawstała więc
wtedy, gdy się przybliżył - bezwstydy
nie się zalecała do tej cyganki -
- Cóż znów! co znów! odparł baron
z uśmiechem oburzenia. Kitha, słów
przemówiłem i dwie! To dziecko!
- Któż nam starłym tekijety da
wać może. pierwsza odwraca się
i rzuciła w górę kieszka krabi
na.

Yakby dla zataenia wracenia, ktore
jej koketeria z kithą, ~~przez~~ pierwsz
szemi adoratorami ucygnił może,
Rolina już w tej chwili zająta była
anglikiem, ktorego wiek, Tytina i
powaga ucygniły już niezdobyły,
twierdziły.

Pomimo to anglik pod jej wejściem
mi, od jej uśmiechów, tracił łwą
to dowat, i tywność, i zastąpił się po-
rużać coraz żywiej, i miał się, - po-
warina twarz dyplomaty i zastąpił
używał się, opromieniała. Stała
do siebie niepodobna.

+ Czy Rolina wiedziała i czy w dwu
cem, że nie driclił ich ani anglik

za starych ni nie uwarijaj, jedyny
Konno i razem z nim ni go kwie-
- zapewnić nie możemy.

To pewna że tak była z nim zaobłą-
i wstrząsała, się jak z dundersiejk
technie kpiącym Rudolferm, a ten
też jej magnetyczny wpływ na oba
był prawie jeden -

Kluzina Matylda upamiętała się
później, jak angielska dworna nabie-
rat twierdzącej polityki, jak ni przychy-
lała, okazywać gwałtowne dążenie twier-
dzącej, imię ni goino i dowcip-
wał. Rozmowa Roling z nim
trwała nawet dłużej niż z innemi.
a Sir Robert of Mountcastle, o-
twierdzał w końcu ~~że~~ że pragnął
być ojcem ~~jej~~ jej prezentowanym.

Na wpiechło to pobrała Kluzina,
mając być takta iż nie data poznać
po sobie, jak jej to od pięknego
dzwonka zniechęciło. Znajdowała
tenże iż stanowiło naiwna jej, nadto
na jej lata była zrywna, przyby-
sta i zaobłąta.

Przy pierwszej znajomości - w po-
czatkach okazywała ni zupełne in-

uporczywiej - gdzie pewna, była sta-
twego zwycięstwa, nadaremnie iłg-
nie trawowała.

Kilku najmocniej rannych, w czasie
wiesieny zwrócić uwagę zdaleka,
zaczęli spotyć zbliżeni się, prze-
mówienia, uprzedzenia jej.

Strasze panie, choć ukażcie u-
chodźcie, uśmiechali się z łez man-
wrow, chociaż zażyczyli się zają-
im usta.

- Kochana Kłirina, porwała do go-
podzi w czasie wiosny kłirina
Z - zmiłuj się - powaga, łez od-
późi tego biednego młokosa Rudel-
ja od tej twierdzy, bo sobie łez
dła popada. Nie odtrącaj od niej.
Stara Kłirina Zofia, powierzyła
je mojej opiece, a ja naprzemnie
grzeję i rękami ramionami. Biedna
jeu babka, gdyby widziała, jak
lgnie do tej cyganki (nieprawdaż
że podobna do cyganki?) - umiała
by, rozchorowała się ze strachu.
Nie zapominać, jakie miłcu cy-
gajka bezrozumna, w domu tym poro-
biła /pu/łżenia!

— Ale nie ma bo mi czego obawiać, o po-
wiedzi. Także i na uspokojenie - niech
mi dziecięce łodyżki zabawi i pokrepi-
cie. Jutro powróci do swy jstwy i re-
gimentu, a ty wranobrewy więcej
widzicie nie będzie -

— Tak i dzieci? niedowierajco zawa-
tała krawbina - Jakże wy dobrodusz-
nie zapraszacie si na świat i lu-
dri!! Mogłabym zatrzyci si, że
jepli mi temu w rias nie zapobierzy,
biedne krawbina! ostatec. bo dziew-
cyzna kobiecła i okrutnie lnia-
ta pod pororem naiwności, który
nie ma -

— Ale Rudolf dziecięce, młody pew-
nie od niej, zapomniał si go/po-
dyni, i w takich łurwył zapadły
wybawany -

— Tem głębiej! zamknięta krawbina -

— Zrepty. Dokonany Także i na, moja
naiwna wpychła równo kokie-
łwała, nawet tego zażytego Mount-
castle, który stał przed nią jak
politycznik na 12 murku..

— O! ci męczyłini i z góry, o de-
wata mi krawbina - Mountcastle,
i St. Foix oba jej dworowali, na

rozwiąz

nareszcie zi na Imizancii - Uwaria
 jai pewnie! St Toix! Ohrydlinybył!
 Aniyta ramionami. Wtem ułiżny
 odwołano.

Skłisek i kresło nakłosem ułia
 dła Rolina, opasanebył murem
 ciekawych ułiżających z iij pyppa
 hied i zblizy do niji.

W/rod tyz tłuma jedna postaci nie
 ma, szczytłuij zwróci mogła
 uwagi pewny excentryczności.
 Stała ona opodł bruch. W/rod tyz
 fizjognomij jednego prawie typru-
 merinyzna ten ogguraty. Duii kryd-
 ki, odznacrat ni iakby nie euro
 pejłky twara, ciemno czerwona-
 wej płci, z wyyma ciemności, - nie
 mongolyskiego charakteru - Małha
 ta pyppominat iakby ilustracji ja
 ki z podwiry po ameryce potud-
 niowij, był h tyz na pit hispani
 ski coi z drichit indyjskich ple
 mien w jubic majrey. - Obliwbył
 nie nife, łurwego, odrinającego
 wyzrew, bez energii, nacechowane.
 Stał bruch z dala, cały wpałony
 zuchwał

zuchwało, natęczył się, uparcie w
piękną Rolinę - nie mogąc od niej
osów oderwać. Nie lubiły niwel
le o to iż namigłowi twą z jichimi
cygizmem objawiał.

Panna Maholich cni matką to
głęboko wejście - Pielotem
spokłada je i pycha się odwrócić.
Raz czy dwa rzucają intymną pót
uśmiechu i tenże oddalonemu bat-
worku, który twój zachwy-
tu, uwielbienia, dochodzić nie
mał do oświecenia, wcale nie
używał. Wpyły widzieli jak
si do niej modlił orygina - ale
to były raczej łepin dzikiego zwie-
ra patrzcie namigłowi, niż
wejście rzeźbiarstwa słowika.
Złota patrzy na kucmicki
si irwinie.

— Patrz no - leptał Kwi - ten - Don
Eteban, kompromituje, niewiem,
lebie czy panu Maholich, zjada
ją wrogiem... Kannibal!

— Kwi to jest? pytał inny z boku -
— Don Eteban Corcero - Prolados!

Prilzawu, sam czy nicma więcej jichre
jakiego nazwijka, ale kto on jest
właściwie? — mówił pytany — ani ja,
ani nikt z tych co mi jego znajomością
szereży, powiedzieć nie potrafię.
Ma być z profesji miljonierem, właś-
ciwieclem Kopatni... niewiem! Powin-
dają, że wozu z sobą całe kupy kamie-
ni drogich kamieni, jak szach perskich.
Ale po co przybył z którejś rzeczy
politycei amerykańskiej, czyżby tu
nad nasz mody Dunaj — tajemnicę
dla wyświeckich. Od pół roku podobno
miechka w Hotel-Imperial i o-
twiera w nim salony — Ładzie gry
wają u niego, daje bardzo dobre o-
biady — Niektóre piszącoi pół-wia-
ta miały podobno po monarchem
ab Darzyi...

Rużył ramionami: oponie dżiny
i zabierany...

— Zagadka!

— Za pozwoleniem, wkrótce zbooku-
tylany Suchacz, z miną jakby co-
nie-dawno, ciekawego miał powie-
dzieć — Don Estebanowi temu przy-
pilujmy, jakiego misji dyplomatycznej.
Mówią że z Paryża od min-

o d mniętków i o ich wysocho potęż-
nych męt liżh potężnie. --

Nie dy tak o nim rozprawiano, Don
Eftaban wciąż si wpaływał w Ro-
lina. One razem obdarata go
wypuszczeniem, ale z nim przyto u-
ciekała.

Narcie w Jalonach piewiedzi si
za niego, puthowanie wsię wly ry
kawieży, nie minto zbligyt si do
córki, która niebardu do domu po-
wracać chciała. ale byto jui dohce
po potnocy.

Don Eftaban znow si w gardero-
bie dla wypuszczenia i podania
nauki.

///

W jindley do kromnej jidno konnej
dowidki, która puthownik na cały
wicew dla siebie i córki zabrym-
miał (niebor westelnienia nad tem
co go to kochawai minto), piękna
Rolina zapuła si w nim głęboko,
i parła na rękę, otulita jia najsta-
nniej

najstaranniej i dojechała na Wallner
skusiła nie posłowiwszy słowa do
ojca. Alkoholich parę razy zamru-
knął coś, próbował pytać i nicode-
kowsky odpowiedzi (do czego by
miał przystąpić) - w drugim
krocie dumał zrozumiowany.

Niegodziło się też wymagać od boha-
terki tego wieczora, aby się z myśli-
wych poplątanych spowiadała. Po-
dobowała sama wprzód uporać z kawa-
łkami, zdać sobie z nich sprawę, wy-
cisnąć pewne uniwersalne stanowisko.

Nie zwykła była nie robić bez namy-
ślu i rachunku, wpychać u niej było
wyaktualizację, jakiegoś planu z życia
chrześcijańskiego. W wyhonaniu unio-
ję całego temperamentu żywy, nigdy
długo.

Z wieczora tego w ogóle mogła być ra-
da, była niepokorna, była szereg-
tow, obawiała się czy nie, po prostu i
głównie nie zaprowadziła zbyt dale-
ko. Miałła ~~już~~ jakiś przesąd
nie dobre, które jej zabrakło by
cały bywał, jakiegoś ujęcia wia-
domości.

Z tem upolobicieniem dojechała do
domu mileraca, zadzwonili u wrót
kamienicy i wezli powoli nie wie
mowine do kielich na kracie pietro,
gdzie już zbudzona dzwonkiem, rze
spana boga, ukryta chuchla, u drzwi
na nich czekała.

Rolina zaledwie dobranoce nieprawy
ojca, wprost pojecha do swego po-
koju, w którym natychmiast prawie,
zjawiła się w ciemnym nocnym i klat
robie, ciekawa pani Ballina.

Właśnie ta ustarzywa ciekawość,
prekorne dziewięć pchnięta do u-
partego milerenia.

Na zapytanie, jak się przedstawia,
odpowiedziała ziewaniem, żartem
si na zmęczenie, okazała humor
najgorzej i przytłaczając niewiśnięj
lubie jejności jak najprędzej.

Podbudziła do burzy jej ciekawo-
wość pani Ballina, która pylec cho-
dzącego po swoim pokoju puchow-
ka - bo ceremonij wstąpiła do
niego, chociaż kochalik już był na
współ rozbrany.

Uderzyła ją rzeczona, pogodna,
uśmiechnięta twarz stariego, który

powiedzą, na pewno udawałaby przede
mną wesołą i kumpujską - a że zmy
ciła wiesz ci dżasa. Zjawi się do
tyja a zawsze na przekór -
Puthownik odjął od ust cygaro i kłóty
wił się.

- Probiez się, Malinko moja. Uchwała
gubnie - dla czego ty na nią wymy
ślasz? Dlaczego ani ta mego
czernisz? To prawdziwe niechacie
że ja was dochajac obie, nigdy wgo
dzie widzieć nie mogę. To mi ty
cie zatruwa.

Wętkant ciżku Malolich.

- Wnisi pewny, Lilipie - odparta
kwasno pani Malbina, że i mnie
to niebawi. Radałaby aby było ina
cziej, ale to jest stworzenie, z którym
nikt nigdy w świecie rady sobie
nie da. Wydawałam ją od małego
dziecka, kochałam ją własne
dzieci, dogadzałam we wszystkim,
mnie do złytku - - -

Powaga, ramie namiętności.

- Daj, Probiez, puthownika, dohonyta
po chwili - aby ona i wam i mnie
nie była wielkim utrapieniem przy
nag. Ty jutej ślepy, kochasz ją
niewieleż nie -

— a ty upadnijesz, imaginujesz za nadto
 przesadzasz — pomyślał Tygodnie pułkow-
 nika, który nie chciał być na jego te-
 cu mówića Kallina — żał, że za-
 ich zaczął niecie z luba —

Katolicki spojrział na Sachajkę, i
 dokonując doświadczenia u miśchem.
 Nierozpokojujący ciekawości, podra-
 żniona jej mowa, uzięta swoją twie-
 cą ze ślika, i nieduży dobrane
 pułkownikowi, żywo udehła do łec-
 go po kłuj.

Katolicki dłużej ichre patit gansze
 mu ciałe cygaro i nie sławił
 przywilejowego od bliżni do brzo-
 humoru, — pociął nacięcie na po-
 cymu nacięcie jakiego sława pocięty-

Nieraz już wiele innych obudzisz
 ciska pułkownika. Wchodząc do
 niej zrana pani Kallina znalazła
 ją w upokoleniu wesole i przyde-
 skiem. Niedziela już się wypręta-
 ni, o nim się nie dowie, a udaje
 obywatela, wywołuje wpychło o nim
 wiedzy człowieka.

Ceci znów na niej było zmieszanie
 trochę, Kallina, ich zaczęła, była cudnie

cudnie piękna. Był jej blask miły
 nadługosajny, usta czerwone smiał się,
 głowa podnosiła dumnie. Ubrana
 na rano w letniowskie tyfułkoway, białe
 w powarogach fałdach podając, piękne
 jej kłotały piś uśmiał, na piś uwy-
 datniał, z włosami fantazycznie roz-
 rzuconemi, — nawet niechęć mej pani
 Babinie Boehm, wydała mi zachwy-
 cającą. Od wczoraj pomyślał jej i jej
 we łbie duma i pewności siebie —
 — kam nadzieję, — odzwolę się zapię-
 jąc do przyjaźniowej kawy — że wro-
 ciłby wczoraj niechciał znie skłony-
 skłatałam zwycięsko, pado ofiar
 mójżew! nie ośmielałam nikogo!
 Młodzi: i stary tracił głowę! Aż i
 niech kawy zniósł smieszni był! Gdy
 był widział ten stary, letywny
 go, ty lego, z na wpół siwemi kotle-
 tami nadługi, twary, z ogromne-
 mi zółtymi włosami — angielska,
 jak mi pod moim wejściem rze-
 tapiał, miłki, oryński gielim, —
 ośmielał, rozprawał, zapominał
 i cała swa bytaniej fantazji
 powaga!! a młoda to była żona.

cherubinek ten. Rudolf - gdybym mu
była karała skroty w ogień rywo
dł...

Rozumiem ci tak: zimno, pogardliwe

- amerykańska - cię już Anny - wiec,
ten o którym ci mówiłam, miljo-
ner. figura Zagadkowa - jedyne ma-
oryma... Zapomniałaś zapisać, u-
stąpiła? Usłyszałam ciekawo była
dowiedzieć się na pewno kto on jest.
Powiadają że ma całe skroty by-
lantów i drugie kamienie. A! mógł
by mi anonimowe przysłać kółka
bylantowe i kółki-

- Czyżby je przysłał?

- anonimowe? Dla czego nie? rozumiem
Ta mi Rolina - ciekawam dla czego
był przysłać nie miata...

Pani Kochan polubiła go.

- Prezentacja zimna, zauważyć do
czego obwiniamy, - to ci zanie-
wyndziarać.

Rozprawa, /miejscami Rolina,
odpowiedź wesoła:

- Sądzi się że mi, uśmiech i spójne
nie nie są, warte dżamentów?

+ Sufażer nie mi do sztyku, /tra-
ca, cenz - odwróciła się Ballbina,

Rothównikówna porużyła wgardzi
nie ramionami, nie odpowiadając.

— Macz w ogóle teorie oryginalne - doda-
ła Buchm.

— Nie zapuszczam temy - mówię ci, nie
nata daję Rolina. Mam w głowie
moje własne przekonania i poglądy.
Ale ich nie nauczam nikomu.

Kritknie milczenie przetrwało niewiele,
pani Buchm uśmiechnęła się opodal nieco.
i powtórza flegmatycznie:

— Ja też nie nabitam się z tem co
myślisz, ale duszę cię oraz ładno się
nie odrywaj od tem. Mój, jak by
na celbie wyjdzie za mąż i zrobi
partyj. Twierdzą, nie idzie się do
tego drogi, którą wybierasz - Mój
czyż nie widzisz, że z tem co się im
takie naucza się.

— Wiesz, że zapewne z własnego doś-
wiadczenia - wkręcała do siebie
poglądając na nią Rolina, na-
kieruj twarz wystrząsała ramionami.
Z tem wpychaniem - dodała - wiesz
cie mi, że ja ci wiem jak z kim
mam postępować. Mówię ci niech
kai tak o mnie!

7 Powiedziała się do tego, ironicznie,
ogaiłami do kota ucząc się oginać.

Boehm zamilkła.

- Diii - zamilkła uspokojony się Roli-
na - Diii lub najdalej jutro, możemy
się niezawadnie gdzieś podziwiać.
Przez ciebie - spójrz na laton, a jeśli
wyjdzieś po ludzku, bo na ojców,
który tam go/podaje, nie można
się spuścić.

Nie odpowiadając na ten wydany tu
bieżak, pani Boehm, zwróciła
rozmowę.

- a ty co dzisiaj myśliłaś robić?
— Ja? - Kochała się zadumać, odpow-
iedzieliła Roli - no - jeszcze
niczem. Pomysł. Na dworek mamy
przymrzeć i spacer. Wcale praw-
da? Wyjdź kochanie na przechadz-
kę. Jestem pewna że poznam kogoś.
Wracaj potem. Po obiedzie, od-
pocznę z kłótnią, zagram może
kochanie, muzyki zainicjujcie nie
można. Wczoraj zapewne przyjdzie
w domu.

To mówiąc wstała i poszła do ciga-
rka nuciąc coś, niezawadnie jui-
na towarzyszył, która po cichu
wymknęła się z pokoju.
Machlich wstał kochanie porzucił

porządku niż zwykle.
 Y on, jak córka, miał pragnienie jakiegoś
 odwiedzin dnia tego, po prostu więc
 z ubraniami, bo, choć Kolina mówiła
 że z salonem na niego się spuszczanie
 było marna, dbał wielce aby salon
 jego wyglądał tak jak on chciał.
 Tytka, to co jemu zdawało się ordo
 bon, córka miała za smieszne i
 nieznosne.

Od czasu, jak dostał dyplom i był
 pensionowanym. Pothovenik Maho-
 rich, który dawniej już lubił stare
 graty, cały się oddał zbieraniu roz-
 maitych, cenowych według niego,abyt
 ków starożytności, szczególnie porce-
 lany i fajansów.

Znajomości tych rzeczy miał małą i
 dla kolekcjonistów nie dofortuną,
 niepodobna mu było rozróżnić na
 przykład „Vesta di terra” od majoli-
 ki, ale miłośnik porcelany bardzo
 wielką, przy pomocy do nabywania
 produktów karmila go zbudzaniem.
 Napawał co napadł, wpychał naj-
 dłuższe obłiwem i cennem, co mu
 się dostać udało. Fantazja ta nie
 miała zmieniła się nic, nagle

w przedziwną namieszność. Rolina
rozpaczała widząc że pułkownik
do czasu, aż się łuzę bardzo /kromy/
dochoł się w końcu do te /kromy/
Tom i rapiecie, uścisnęła umówi
w nią, że kiedysi /stanowi/ miera
zbiór, który jej da majątek -

Makulich baje, że ceny należały na
te uścisnęła nabytki, które ma się
najtaniej kupić udatu. Jakby cho
mój wyji na miasto, wyjechał
do /kromy/ i /kromy/ an ty-
kwarzy, który znał go do /kromy/
i ma ją jego a nie /kromy/ wyry
kował w /kromy/ najbardziej /kromy/
ry, byżone /kromy/ z niego. Pułk
ownik zaś powiedział że ich /kromy/
kował i że oni na warchoi /kromy/
warych rzeczy się nie znali -

Skuszenie tych wydriniek po mieście,
z których pułkownik prawie zawre
coi do domu przyszedł, przyzadbin
jał /kromy/ i gabinet; - pokuje
te wydriniek nabytki /kromy/
tandeciną, co Rolina, do rozpaczy
przyprowadzało. We w /kromy/
Ala niej ulegajmy i /kromy/, Maku

Makolich w tym jednym, Tegożnie ale
stanożero si opierał.

Cale sciany niewielkiego Saloniku
były tak pułkami, pułkami, konsol-
kami, zażyte, zamiełone obrzami,
zafawione szafkami, że wśród tego
złotku najrozmaitszych, drobnych po-
wielkich rzeczy cacek, w pokoju doły-
ciemnym, trudno było rozcznać z czego się
ta morawka składała.

Oprócz pułkownic i polepińców porcelany
ringów fabryk, majolik, fajansów,
terracottów, Vesta di terra, mniemanych
terra sigillata, podrabianych etrusków,
porzucobionych Delftów, wisiły kane-
towne stare ramki, rzeźbione ramki,
drewniane ~~złoty~~ figurki, kawałki gobli-
nów, alabastrów tabliczek, brązowe
złotki, a wpychło to było tak wiele,
niegłębokie, biedne, porzucane,
że chyba rozmieszany w tym wstąpi-
cie, mógł w zbiorze tym wstąpić
kogo upaść.

Przecież i rzędy mebli poustawia-
nych tu miała warstwa antyków, i
na stołach sprządały różne okazy-
wyrobów starożytnych, trudno si
było w Salonie Tworzyć obrócić, u-
siad i rozgwieć.

Pałkowicie mileracy gdy nie był w swo-
im rywiole, w domu miał papież ob-
jaśniania Kaidego z Tomka, opowinda-
nia hi/hvoj jego nabycia i legendy ki-
re do nich sam potworzył.

Coś ka zaściankowiana czasem mu
borkarnie przerywała; zaśpłt k od
niej, lecz pomilrawszy ugarwie do
lwoj powieści powracat. Najmilszymi
naturalnie grzmi byli Alar i ciego
stachai chcieli.

Ubrawły się Makolich wyjeżdżać
okiem na fazon. Zbliżała się dwu-
sta; po piętowej goźdżinie ja dano.
Rokiny jui w domu nie było. Ustroiw-
szy się w bardzo elegancie futerko,
w kapelutiku modnym, w lekwym
było jej ~~bardzo~~ do twarzy; przejrza-
ły się w zwierciadle ze stron wpyt-
kich, według utwornego zawieszono pro-
gramu, wyjechała na miasto.

Nie chciała tracić czasu, mogła al-
bo jednego ze zdobytych moczniej do
wozu przykuci, lub nową jaką ofia-
rę pomnożyć dołgi jui bierzący nie
wolałków.

Celem jej prochodzący były zawiesz-
prawie, w pewnych goźdżinach miejs-
ca oznaczone, gdyż w ten sposób

możliwy i pewny, że si spotka z kłó-
wym z adwokatów erykajnych na
narodzinie.

Oprócz rachuby na przykroci, batam-
conie do ludzi i siebie stało się dla
niej nacięciem, spowiatu jej rozryw-
kie, niedopuszczano się na dżie. ~~W~~
Walbina pretekstowała, że to nie jej
kompromitować:

- Ja? Kompromitować się?? odpowia-
dała z uśmiechem - Ja?

Y poga. Dławię rękoma ramionami.
Była taka zuchwała w starożytnych
chwilach że zawsze była si, pewny
ustanowienia.

Raach był dnia tego w i / kcie, jak
na zimowy, bardzo piękny, - kłkhi
przymrozek, ciła w powiechce, wesoła
świeca na niebie. Po lachych ścież-
kach parku można było przecha-
dzać wygodnie oddychając cy / tem po-
wiechcem, i dążyć do kłkhi kłkhi
z tego dnia wyjątkowego. Mróz, kł-
wy nieprzerwał, obiecywał tie / lizgaw-
kę, dla Roliny pomyślną, bo nato-
dzie była bardzo zrywna, a ruch-
ten kłkhi jej uwidniał.

Z głowka, podnieśli się do góry, popu-
wata się, nikt nie dy tornek do góry

owim przykładać, zdaje się kogoś
brukać i spodziwać, gdy w dalszym ciągu
się męczy i piękny brunet, bardzo ma-
łownie ubrany. - blizny widoku mały
a/miechek zwycięski na jej usta wywo-
tał. Spowiniata zaraz zbliżając
się do niego.

Nikt jej prawie dwa razy jedną nie
widział, gdy około niej bledzie
mieniło. Prawie Alakazam mi-
tując, wejście, rach i wyraz inny.
Nie jest niekończący te metamorfo-
zy w tyficznych odzieniach, które zda-
wały się tak całej jej i/lub przewa-
żać, że głos nawet, mowa, myśli,
połob wyrażania się zapłakany
się do nowej fizjonomii.

Dla nadchodzącego młodego, obli-
ce jej przybrało wyraz melancholij-
ny, idealny - poikorny. Rozwiała
na anioła.

Chłopak dwudziestki lat, ci-
kawy zubaświaty jej przybliżył
krokiem, - pomimo stroju i pozoru
popolitego wieśniaczego /stucera-
miał w sobie coś co go rzucił w
odróżnienie od tego produktu wie-
śniaczego braku.

Twarz była piękna i myślna, oczy za-
dumane i rozumne; nos ostry

bardzo ciemnymi włościami związując
mi si w naturalne piękło - zdawało
się takim myśli. Typ cały miał wybitne
znamię pochodzenia wschodniego, co
arabów ale cywilizacji i upokojeniem
upokojonego, z tegoż pochodzącego.

Był piękny, ale piękność jego nie
popolita i biermylna, miała w sobie
coś indywidualnego, własnego i cenne
tylko i wyrobionego życiem.

Zuchwani w nicu było można iż na
teraz do najzamożniejszych klas spo-
tęszyska. Znał to może przy swej
młodzieńczej powadze, miał elegancję
i starania o nią, ale i ten pokost
popolity nie odbierał mu wrodzo-
nej dyktynkij. Poznał w nim było
także, jednego z tych ludzi wybranych,
z których drżi lub jęku spote-
nowi, na polu jakimiś - liżąc się
bydźcie masiata.

Polina przywiązująca zapewne wagę
do tego pochłaniania, bo mimo całej
pewności siebie, pewien niepokój
odbił się pośrednio na twarzy, kłó-
ta z lekka pobladła. Wejściem zda-
wała się badać upokojenie nadcho-
dzącego, który z rozjawnionem obli-
ciem, wesoło przywitał nadcho-

na dach. Zaczęły.

— Dżis - odwrócił się kłaniając Rolinie,
która się zachrymasła - wcale nie
miałem nadziei spotkania z panią,
to w rzeczywistości tak nurem się zabawię -

— A! pan już wie o niej! Zauważyła
półkowna: kowna ciękawie się wpakła
jako w niego, jakby odgadnąć chętnie,
wreszcie ktoś na nim wiedomoił
ta urogić mogła.

— Nie tylko ja, wie o niej już całe
miasto, porządek zwolna młodzińców.
Który również ciękawym badaniem
wzrokiem. Jeden z takich dziennik
kół nawet, wyprzedzając inne, do
tak daleko rano dać już faktów po
związany pamiętnemu temu wiecu
rowi.

Rolina zasmuceniła się mocno i
zdradziła niepokój który jej ogar-
niał.

— Dziennik? Który? Zapytała głosem
trochę niepewnym. — Przestraszyli
mnie pan... Kieśmiał tego dzienni-
ka? Co on pisze?

Oczy jej zdawały się mówić - Jest
tam co o mnie?? - Pragnęła ra-
zem i obawiała się tego co reporter
mógł o niej napisać.

— Pani by mogła się leknie? od-

ożpał gwałtownie młodzieńca, doby
wajno z kieszeni, palta garaty i poda
je jemu, dzierżącemu. Któręto chwycił
chwyłto papier i niepadł na ziemi
młodego przebiegato chwycił, le
kawami ożyma.

Swanyżka jej się mienila, wytała na
nią było młoda radość, dumę, nie
pokojną buchę - rumieniec cwał sili
niebry wytknuwał, usta rumienily
si na pół uśmiechem, rękami dwinęły.
Chętała tak po brach kolumnach
falkonu, niebry bawi się gajem,
czem złyfłowie konyne wargi ro
zowe, kłamine wybuch radości na
który się zbierają. poważniejsza, na
wspomnienie się miała świadka chęty
wzniecia jej mógł kłamine. Skonny
ta, wróciła do miejsca, które jej mo
nię obchodziły, wytała je i odory
tywała, jakby zapamiętała chęta
narciecie zwałna palta garaty o
crekujacemu, odrywając się doń pie
szczołkowie.

- A gdybyśmy ją prawnie pożyczyli
o ten jej jeden poprostu? Papra
by był tak rad go przesyłać?
- Któręto prawi głowy! odpart poprostu
nie młody chłopak - nie myślałem

- Prawda że w tych kwadransach, ani szerszoci, ani szerza trakai nie potrzeba i zastrzeżenie nie można - ale, niemniej mogą one być zabawne jako widowisko i nauką, nie mniej od popularnego teatru. Niebezpieczne są tylko te dla tych co chcą biegać, za duży, monetę.
- O! przynajmniej nie ja! z pogardliwym uprzedzeniem przewrótka Rolina. Wier mi pan że chwila powarzącej przy rozmowy, w której czasem usui bijące serce, pławi mi jest miłotką nad te pupisy, komedie, udawane czułości, gromozdki fałszywe, uprzedziki niecierpliwe i fałszywe trątki.
- Miłotki pani zwrócić widzi tam cały nasz, najwspanialszy świat płciowy, to co się par excellence zowie światem, bo - rzeczą. Dla niego nie iść dalej...
- Świeży w iście - mówi Rolina, zakłopotanie si do tonu swego twarzą - blyblybly, to prawda, ale na tych pięknych jego piórach Konary si podobno wpiechło...
- A pan - doświadczenie obraca się si ku nie mu - nie byłby ci ciekawy? nie chciałby si go poznać...

— Ja? — odpisał młodzieniec — Bo ja si ardy
do co powiem nie wydało si przedw-
ka, /młodzieńca. Ja? — nie byłem w iko-
cie cichawej. Ojciec mój i ja, mied-
my zaproszenia, on był podobno-
ja, niepodobnym. Trudno mi ni wy-
stawać, bo byłym panem mój
tam widzieć — i to samo powinno
było mnie pocieszać — a jednak,
(przebieg omy) — niepodobnym mieć
Ala tego alym jej w tym otęczeniu,
na tej scenie nie widział. Nie
chciałem być /młodzieńcem Spróchno-
nia mojego ideału —

Wzruszeniem udanej wdzięku i z-
boku jej. panna podła mu palusz-
ki i uśmiechała jego rękę — Nicod-
widziałam nie — wstąpiła głębo.

— Wolno spytać co pan robiłci wie-
czeniem? — zapytała idąc dalej.

— Nicma w tem tajemnicy, poczy-
tawym — Czytalem Fausta Goe-
thego, i — próbowałem co na papier
rzucić do drugiej części. Ale — ilu-
stracja Fausta przechodzi: tylko moje.
Czytajac — ciekawiałem czy widać
si — zdaje mi si że widzę przed
sobą,

przed sobą te obrazy, że idzie blisko
o to aby m. tak płasko nie i żywo wy-
tkrójnie postacie przeniosł na pa-
pier! Nieraz! na popiole błednie
je to, i to nie karykatura, i drę-
w kawałki. Zamyślam oty - obraz
powraca z całym łagw. błedkiem i
urokiem, ale go ryka powtórzyć,
utrwalić nie umie-

Dziwne, i tak to z porównie natę-
żona, uwaga, z wyrazem w/półsu-
cia, którego ukrytych syder/ha
mówiacy mi nie dowiedzieli-

Róża o cieniu innem, poutarata
łobie po cichu fraszę odcinając
z garbów, upiśniętego wiersza wro-
wilej, głośniejszy jej dyktant. Sta-
chata fizjognomii, blisko, dumajac
o - łobie.

- Czy mi dręje? zapytał po pewnym
przełatanu - z przyjaciółmi pariskie-
mi podróżuj do Włoch, do Krymu?
  - Z wielką powodów odwołane to jest
ce, odpuścił. I smutniej zapy-
tały. Naprawdę, ja sam mam u to-
teraz natęgam, powtórze rozbił się
wpychać o opór ojca mojego.
- Znał z jawni polecenie mojego ojca

Ojciec, który mnie kocha, chciałby
mnie weinować na praktyczny życia
drogę, utrzymując że przybył prosto
biewa jego - niepowinien, nie może
być artystą; bo ma obowiązki dalsze
i na wyprowadki z Kuchli i dami-
kaczki musi biewać po Salsym,
ale na niego niechaciec urodził ar-
tysta i nim umię.

Z dwiema powodów pragnę, bym tej
podróż - mówił nieco si zaważam
szy, i wyrażenie przybydojne na
zadumana - po prostu odczucił
o widoku i trochę o nim zapo-
mnąć -

- Zapomnieć? powzięta senty men-
talnym tonem Rolina - zapomnieć!
- Tak - dokonany! (Słuch odwrócić)
Bo rozumaj si naprawdę, daj wo-
bie refleksję uszczu-

Nie domówił sobie, jak nie zebrać
i tak zrozumiałym. Rolina wni-
osił podać mu rękę.

- Czy to uszczuć takie przykroci me
prawa? odczucił si po chwili.
Spróbuj na siebie i - rozmowa si
wejściemami dopowiada.

W tem omy Roliny, które mimo
tej lęzliwości rozumowej, biegły

brigady po wpylku i cierniach i za-
drymywały się na karku przeciwnie-
mupiaty dopadłszy co niepokojnego,
zdręziły się i przepuściły przodem,
niekiedy nawet dwunastu.

- Do zobaczenia - Odejdź pan. proszę,
widzę że nas przepuszczają. Pójdźmy to
na obiad.

Słowa te głosił, bardzo uprzejmie, po-
święcony chłopak zwrócił się na tych
miejscach w kierunku ulicy, i zamilkł.
Rutina już układała twarz nową,
na drugie nie spodzianie, ale po-
dane spotkanie.

Złota w ulicy widzi było amerykań-
kine, który wchodził tam, in świąt-
oczyma. Siedzi opierając się na karku
futerkiem, uśmiechający się preten-
sjonalnie i smiesznie, z łaskawym
wzrokiem, który gładził brzośnię w ustach.

Gdyby nie brzydka i opatowana twarz
zupłaćnie cudziemuśkiego typu, wy-
glądał by już na ptaczkę per sang,
i zapewne nawet jeśli mu ok. arcy
był do niego podobnym.

Pier obięta rybakierki na drugi
i kokiłki gładzi widzi było gesto-
liwne, pierznięte - Ławica gruby
od ziętych nawet na futerku wy-
chodził.

Zubawczyły Rolinę, która krzyknęła
bardzo powoli, z miarką, siglarną, wy-
zywającą, wesołą, Don Esteban drgnął
i przybiegł kroków.

Widzi było iż mu wielce było ohydy
patrona: kiwnęłaś nie wymknęła.
Były jego twary o/hęgo i drżące
wzrusze, radując się wcale nie u-
piękniały. Nadota im wytar prawie
dwiema - namigł. Przypominał
jakby drapieżny i /kto, z /fodni. Ta,
Kłosa niepodziwianie paławsz zwrócić
w pusłynie.

Rolina wcale unikać go ani ucie-
kać nie myślała, i /sta mginięta
jama, siostrzy, spłukanie było nieu-
chronnem.

Zbliżył się do niej z bardzo pokornym,
a trochę niezgrabnym uśmieszkiem, które
mu naprzemiennie stało się nadaci cechy
dobrego tonu.

— Cui to za muszkie! zawołał gło-
sem chrypliwym — Pani! tutaj!

— Po krótkim oddechu i swierem
powiechem po wrociłem zwróci-
nia — od powiechrzyta cichu i jaskły
w i /kcie bardzo zmieszona była.

— My także swierem powiechrza
pokochujemy, od powiechrzyt am-
rykanina,

- Silke ci na komplement - aby ci wy-
 herwiej po wesołym ujęciu -
 - Szampańcem! Zapytata by do tego
 Rutina.
 - O! nie! ale ożyma pani - zawo-
 tał przytwarzając ci coraz bliżej na-
 kret -
 - Nadzyczaj pan jesteri gęrowy.
 - Mowisz najpewniej, prawda - bo
 mi serce dyktuje.
 - Jakto! jui, nawet serce? podchwy-
 cila Rutina. Zaprzecz.
 - Serce mi budzi w mgiełce oba-
 albo nigdy - udełt amerykań.
 - Tak! czytałam to w jakimi roman-
 sie francuskim.

Don Esteban ręką przyłożył do pierśi,
 twarz wyduka, wykrzywił chęć jej
 nadzi wyraz uczuciowy, ale siwemu
 zabrakło do walki z piśkną pan-
 ną.

Rutina ożyła data si do kupa. idąc
 powoli coraz, jakby kogoś ożyma
 szukała.

- Niewiódz mojego ojca! ożyma to
 obojętnie i chłodno. Miał nadzieję
 i wznieć mnie z sobą, choć coiny
 si rozcieli, ale tak si zapomnia -

Amerghanin powiedział hi o tym
do kota.

— Gdyby pani pozwoliła mi towarzyszyć
tuć. widać, mogli byśmy go wy-
puścić.

— Tak — powiedział, idąc ulicą — z pewnością
pułkownikowa jest gdzieś na zę-
gawce — jeżeli go nie pułkownik
to niestety u niego pewnie zabry-
mai, bo to jego pasja, Aleksei i
o mnie zapomnieli go tu. Wśród me-
nieta sama pociągnęła do domu. Ko-
chany papra była roztrącony, a
jeśli trągnie ich Lewyko, filitau
te...

— Możeby dla niej o pani zapomnieli
wykryć, że z emfazysem oburze-
niem amerghanin. A! to by było
nie do darowania — kto raz miał
zdecydować zbliżyć się do niej, ten do
zgonu.

Kolima Jmire ni może zacząć.

— Czy i to w ameryce za nowe uchod-
dzi? w końcu Dufflowie go drżenie.
U nas w starej Europie to rzeczy
tak powleknięte... a! mówię te-
pły o tym innym.

Do Eftaban zmierzany zagryz-
wargi.

- Wiem, bardzo — odwrócił się od niej po namyśle. — że pani wpychała swą spowiednicę musiało. Codziennie byłaby to z ust tylnica. Na nich uszcie jedno uszcie także prawie temi samymi wyrazy malować się musi.
- A! /cree! uszcie! — podkryta smiejnie się Rutina — Ja wpływam bardzo wiele, uszcie prawdziwego dynamitu — dowodzi!
- St. Ł. buchy zdumiony tem amerykań-
nin, niewiedząc co odpowiedzieć.
Ona uśmiechając się wprowadziła go
w kłopot.
- Niczem by pan znał Rykawię
Schillera, — ale musieliśmy zaciągnąć
jest nawet na nowo-grecki język
przekłamać, i musi być to na
hippanthi...
- Amerykankin, choć rykawię nie
znała, dawała znak głową że wie o co
chodzi.
- Oho ja, jak ta pani byłaby o krun-
taz, bo również jestem niewy-
dokonytą Rutiną.
- Niewy-? wyjechała nieśmiało Don
Esteban — przecież... nie mógł być
pani z dradzoną?
- O! nie! bo i o tem niedowiad-
/wam

urodzila.. Nam to w naturze mojej
ie /sowom nie ufam..

Pomylęła ramię i ramię, obejmęła się
jękły /zakłada ujęcia i ujęcia, i /nie da-
ję. Don Efteban krowy obok niej
zamyślony - dumat może o znaczeniu
tych czynów, których by mógł donieść
ze ujęcia jego prawdziwym było.

- Muzę powrócić do domu! pierwsza
Ta pishunichowa znówie przysła-
ję na zegarek.

- Niechże mi wolno będzie, choć
pierwszą drogą jej /wzruszyły - za-
pytał Don Efteban, do przelazac się
tej /tęgi.

U /mieszkała si /głównie Rolina, i
n /tych /miejsc /zwłaszcza /Kringwi-
/Seli /wzrost /powoli - Rozmowa o ży-
ciu w /wiedzi /kierem, o zabawkach, o /wiedzo-
rze w /wiedzi /kierem - w której panna mo-
gła mi z /dowcipem i /blaskami /papi-
/ści i /kierem /nie miała - /singulacja
/dziej. /Amerykanin /płukał, /miał /nie
i /był /oszczędny. /Niemniej /doko było
odgrodzi /wiedzi /kierem Roliny, /wiedzi /kierem
/wiedzi /kierem, /kierem /nie /przypadł /wiedzi /kierem
/wiedzi /kierem /wiedzi /kierem, /wiedzi /kierem
/wiedzi /kierem /wiedzi /kierem.

Zarządzali mi już blisko /Opierę, gdy

gdź Julek jedząc z najsympliczniejszych
jubilerów pomija im wyrostko.
Amerykanin, jakby myślał, jakby pu-
blisty, stanął przy wystawie i
zwrócił na niego uważny Roling, jak
kufciarski niemierny.

Za kręmiarski nieco psu kowanków-
na i ale, pomimo blyhaczów za-
uknem kółkowców, zmierzając
pogawłkiem wejściem i wpyta-
kami onami.

Don Eftaban natęgił, co ukazywał
w parady naryżach ze smagadzin
i byłantów.

— Ja si na tem znam trochę, ucieł-
kamienie i robotarstwo piękne.
Pani si to niepodobna!

Zdaje si że Roling ustru ni oba-
żony, że niemierności, ma to za jo-
mygo ustniczek. Spójniata na niego
brwi maksymalnie gwałtownie.

— Tak — może to być dobry ładunek, ale
zwata ni ubojnie — ale wcale nie
jest w moim smaku.

To mówiąc ukłoniła mu się czerem-
janie, i jedno i pod pozorem że
mufiata wstąpić do innego sklepu,
poruszyła go w ustach.

Don Eftaban zarnowienist i mocno,

uważaj teraz dopiero iż pójdziesz
 bie zadawać a niegusnie.
 Zadzumat ni chwila, pache za odcho-
 dra, ca, zamruwat co, ale po namy
 He wpieł do jubitera u kiego na
 dryjnik zobaczył.

IV.

Czemu to są przy drilijskich te nie-
 gły pautkie, sławione jak w pa-
 miecie, pałce, które starzyły przez
 wielki najmużnijszym rodzinom?

Jak one ubogo i zgrzybiało wygla-
 dają, przy tych babilonickich stylizma-
 chach, które nowy Wiedeń czyni
 jednym z najmajestatsniej podsta-
 wicznych ni miast Europy!

Nowe te gmachy mieć nie wpłytkie
 zbudowane są, ze smakiem wybrzy-
 mującym krytykę furrow, ale im
 wielkiego, wspaniałego charakteru
 odmówić nie można.

Są przepiękne i przepięknym tym pięt-
 naj, wielk sity potężnej, ogrom-
 nych zapobiw.

Obok wielk pałce i pałeczek, niegły-
 syne, przybierają rozmaite pro-
 sty stylizmiczne kamienie.

Jak widać wystradał pałac, staro-
żytniej rodu Krieger von Hohn-Win-
terburg, chorążi architekt XVIII w. Kri-
eger go odnawiał i przebudowywał, filit-
ry były ozdobami: zewnętrznymi ubo-
żstwem linii i motywów zastrzeżo-
Fronton z herbami, gankiem o dwóch
chudych kolumnach, wieńcami kwie-
tów, pancerami, gzymsami, aniołka-
mi; okna przykryte w gzymsowe fe-
stony, drzwi, gzymsy łamane i wymy-
ślone, wprytko to zrezerwało, poob-
jęne troche, nie mogło uratować go
starożytności budowy od zupełnego popo-
litowania i utonięcia w ród zwykłych
starożytności kamienic.

Stary pałac zwiał zdegradowany
na budowy, wcale si niczym nie od-
znaczał.

Bawiaj nas si przypatrując murna-
ter odgryzani było że posiadaczom
jego braku albo na ochotę odwie-
żania go, lub na prośbach.

Wnogie płady z, bo w czasie, znaci
na nim było wrogie. Balazara
sokami pisał si tu łamane rui-
na. Drzwi dawne dybowe, wiel-
kimi zrezerwałem i natłojane cwie-

ciwiskami stały prawie puercały
drieni zamknięte. Na dół nie było
długich ściepów, a zakratowane o-
kna bez firanek, zapylone, karasy
w domy płci, juchki śladów usadko
si otwierających.

Okna tylko pierwszego piętra, w któ-
rych z dala widać było ciemne firan-
ki ciemne, mówiły że dom nie stał
pusty. Potwierdza to drugie pię-
tro, z białymi wnękami zapłonkami.

Wbiegamy do podwórka, uderza dziadzi-
nie bardzo panie, z kolumnami
i ozdobami w rodzaju tych, które pat-
rzyliśmy przyjeżdżając. W głębi widać
było studnię do zmywania ornamentów,
uprządków, i prostokątną okrytą,
i wspaniałe wniesienie na wesoły po-
warunek, drzy łochy zapylone i zbr-
kane.

Głaska ciła panowała tu po dachach
całych. Nic miernie usadko przesunął
się pługa w liberyj staroświecki, jas-
ny barwy z białymi z ciemnymi,
z głową, łowem i plecami zgiętymi
wielkimi.

Srebrzystanie było wróble, które
się po gromadach i rzędach gnieździły.

ożywiło nieco, marmurowi w płacie
 cementarnego majnego dziedzińca,
 wyłożony kamieniami płytami, po-
 pękniętymi, wyłożonymi gładziszem
 lub od wilgoci mchami porośniętymi.
 Podwórce ten jest nie rozmiarami
 ich formami przypominając uniebra-
 stawę genucylskich patacisz.
 Drugie piętro wynajęte było jankiej
 spokojuj i cioty zywot widniej
 rodzinie, pierwsi zajmowali
 kłójna Łojja, babka młodego Ru-
 dolfa, którego my widzieli na wie-
 corze, odzianego w młodziem
 trym w dżurkiem arystokratycznym
 wielkimi zajęciami piskna Rolina.
 Ten zapłat i uwielbienie dla córki
 pułkownika Maholicha, młodziem
 24. dwie dwadzieścia pięć, rozpocz-
 majnego Kevjewa, wojłowa, - jidynę
 młodzi ci babki i rodziny; - udeżyto
 wiele ofi, bo i Sopak nie do/wied-
 czoży nie umiał ukryć swego uro-
 cia. Szczęśliwy jidale podrażniło
 to kłójna, L - - Kłójna przez dachy
 pokrowie/ku z domem kłój. zięm,
 cnota ni obumiera, do pewnego
 młodziem nad młodziem.

Klucza Łufia, babka Rudolfa, od-
dawna już musiała przeżyć bywać
w tym wielkim świecie, z którym dla
niej wiele bulciących wspomnień się
wytworzyło.

Marbina z obawą kobietom
północno-wschodniej, a nie bytaby może
tak do serca wzięła rozstrzygnięcia
siły Rudolfa, gdyby nie chęć
na pominięcia się za batmucygo
barona St. Foix, nie doświadczyła go-
liwości.

Marbina była niegdyś zachwyconą
pięknością, z domiem /Synn, z oki-
em życia i mnogich zwycięstwach
odwrotnych niegdyś, rozpowiadała
sewale. Z tym w dziele, który cudo-
dokazywał i podlegał najgłębszym,
z tym bóstwa co atakować nie znało,
— dziś porzucała wspaniałą ruinę,
a ostatecznie jej adoratorem był baron
St. Foix. Wroniła też tej zdołanej
kobieta w pełnym siłami. Zniża
widziła Roling, widząc ją w niej,
płochy francuski zajmował.

Pokochała pominięcia na Kimsi,
za niepokojącego doznawała, i
porzuciła oświeżenie starą upisną,

denuncjować przed nim wronka. Guiew
 powi i zółci wyści mafiata. a ile
 w inny sposób ziomogła, - postanowiła
 Rudolfa ożarzyć.

O polu duim powie bardzo wytworny
 drobny, dwoma przepylkami siwe
 mi konie zaprzęgi, z klasycer-
 nym wozem, na kuzłach, którzy by
 si i Lord Mayor nie powłóczył, -
 rhywym. Zatrpiwym i jakby wyści-
 wym z dygwa - stół w bramy pata-
 en przy Herren-gasse.

Lokaj również niepostrahowaniu po-
 wiewkowawici, nie mniej tej powagi,
 podał zameldować przybył, cho-
 ciar najmniej tej wtypliwosci nie było
 ie /stoskpi. znanie nigdy nie wycho-
 dza z domu - przyimie kurzący
 nie zaw. Dale.

Wzrost pataca odpowiedło w zupeł-
 ności temu co si jego fizycznemu
 domyśle kazano. Wytało wspania-
 łość zarządźwiał, przed zbudowa-
 Ty, wieżów w ruinie starannie
 obalenia podrymywania.

Stosunkowo obliczne i wybitnie przed-
 sobą, który ogromnie ale ciem-
 ne, których wprzebieg barwy przy-
 gasty

prygasty i szły ni w jeden jakiś
pusty koryt starego gobelenu —
wpykko to czyńto i wreszcie jedy
domu umarły.

2 dawnego przepychu nie tu nie odij
to, ale hi nie nie ucyńno aby go
odmłodzi. Bardzo piękne pusty.
ukreby glicydyj mogły by podzi-
wiane dla stylu i charakteru — tu
gliny niepostrzeżone w mglistej atmo-
sferze jak pusty.

Arbina, która starą w spowinacj ti-
berji puga z poparowaniem po
próżat — wuj — tu pucji dwa ta-
kie salony puste, nie si zaatasa
u dwi białych i złocnych, których
białowi ślata ni zółta, a zółta nie
czerwoni. prowadzity one do muij
tego gabinetu, w którym przeidywata
zwykle Kirsia Zofia.

Pokoik ten, w którym na kominku
ogień si palił, pagnolze złuba życia
Łoch, twierzy był, esuto si w nim
zamieszkanie, a choi meble wyginane
białe i złoczone, okryte wytartemi
gobelinami równie były curyte jak
te które cały pałac zapetrizaty, tu
jakoś zdawały si, muij zczerniate
i stare.

U okna, przy płótnku który zastarem
 jako biurko Jurek, wykładanym
 drewnem, ozdobnym brzoźkami i por-
 celanowymi obrazkami scen pasters-
 kich; w fotelu wygodnym siedział
 staruszek, z utulami siwemi, żółto-
 przyzefanemi, ciarno ubrana, kryścin-
 chna, z twarzą, piśloną ichere, oczyma
 przygasłemi, utmiechem smutnym
 na ustach. Małego wzrostu. Długi
 styla, blada, miała w całej fizyjo-
 nji wyraz prochynej boleści, obudze-
 nia i wpiśnięcia. Niebieskie oczy,
 piśkanie oprownie, chwi blask dawny
 /kacisty, mimo wieku młoty urok
 /łodkiego, byzilitowego nieco na świat
 wejrzenia.

Nieraz już nawet drzewo kłirskiego
 domu, domyśliła się bytu młoda, że
 przebyła wiele i okrutny przyb, że
 przeboleła cicho dusy ciężkie, wypta-
 kata wpychła try, a porzuciła na
 świecie więcej z obowiązku niż dla
 przedświecenia Kurylowej drugi twego
 życia. Chwila twarz staruszeki
 upitowała niedni ~~tych~~ perzaci po so-
 bie tej pętkości mżrenia i z
 /tatu na niej znamię jej, które się

ni zechceć nie dawano.
 Głowa jej i rze trzęsły si ciężko, a
 do drżenia przykrewnienictwie, zda
 wano si mówić o wielkich przebytych
 trudach. Żadne proste lekarstwo
 nie mogły zaradzić temu konwul
 syjnemu drżeniu, ale którego kłóci
 na Łopiu (oprócz innych szatanów
 innych i do tych przynę) - zupełnie
 si światła wyznie musiała.

Z liwej rodziny, teraz jedna ta
 oślaba staupka i wnuk jej, mł
 dżuchny kuzin Rudolf, porośleli-
 ta przykuta niemocą i wielkiem do
 łwym kuseptu babka i wnuk, które
 go na swobodę pisać było potrzeba-
 niem: nikt nikogo więcej przy dale
 kich powinowatych i krewnych.

Nie było tajemnicy dla nikogo, że
 syn kłóciwej Łopij, ojciec Rudolfa,
 piękny jak Antinous, odbrawny
 świecie wyślowanie, odziedziczył
 po ojcu olbrzymi majątek, świecie
 rozporządkowy wojtkowy, karierę, oie
 niowy potem, mimo woli z dziedzic
 kę równie wielkiej fortuny, - po-
 wzięt w/hę do niej a gwałtowny
 namis kłóciw zapadł si dda pięk-
 ny ale lekkomyślny antyżłki, która

stała się przy rynek ruiną majątkową
całej rodziny i zgorszenia upoka
mniejszego. Miljony polscy na kosztach
na podwie, o których zbytkaż pisać
współnie dzienniki, bo księżni nie
docho si nie krył ze swemi wybrakami
i rozrzutnością, ale zdawał si z nich
pisać jakiejś chłuby.

ani zakazania ~~buta~~ matki, ani urzędi
puz nin podrząca, nie potrafilo o-
trząsnąć, porwanego wirem namiest
nicia ustowienia, zwrócić na drogę
obowiazku. Im bliżej nalegano
na niego, tem na psachów doharywał
zuchwałość, zartując sobie z opinij
u świata...
Koniec był tragiczny. Kobieta, dla
której poświęcił życie, poświęca
go widząc doznawanym; — zrozpa-
cony, życiem i namiestnicami wyser-
pany, księżni zmarł za granicą przy-
krymany za długi. Żona poproszona
go do grobu.

Starej księżni Łopij porośniętym
drzewami, a z nim cały przedk dłu-
gi, psachów, nieład i rozpusta —
wienyście mądzy grozili ogrom-
nym skaadtem. Księżna stara, doła
o zadowolenia cytytu imienia wnie-
lowi, napręd poproszona wpychać
długi, układając si z wienyćkami.
Polscy na to prawie wpychać ma

majątkowi jej własne, klejnoty, ozdoby, wprzekleśnięcie do prebetyfamilijskich. Ale nikomu nie miało prawa porządku na rodzinę i na imieniu plany nie zostawiało.

Klirina Łofia musiała przebrnąć do morza, brzdów, w którym na każdym kroku prosiła zwabiane imię własnego syna; musiała zająć się w głębi wpychając tajemnie rozpadającego się, aby wniknąć tę przetrwać opłakić, którzy ją przed nim. Nie było ofiar, którzy by nie traktowali dla niego. Z życia ojca syn wiedział tylko że chory, musiał dla ~~zdrówia~~ zdrowia niekiedy we wstąpić, i tam padał ofiarą nieuleczalnej choroby. To co pozostało z wielkich niegdyś majątkówi ukrywane, odstarione, okrojone z tego co najlepiej było i najdroższym — mogło zaledwie starczyć na wyżywienie wanka i na utrzymanie mu drogi. Chłopak miał prawo do wojska i zapewnione w nim najwyższe protekcje; babka tudzież na nadzieję, że przy pięknie imienia, zdołałby — pracą dawną, świeżą rodzinie przywrócić. Wyżywianie młodego Rudolfa. po smutku

Imu dnu doświadczeniu na sym-
boliczną staruszkę otaczaną nad-
zwyczajnie, może zbyt wielką ośro-
wicami.

Trzymała go nieodstępnie przy sobie
dopóki mogła, wybrała mu duszowne
go za pierwszego nauczyciela i pre-
wodnika, a po ukonczeniu studiów
przy najpilniejszym dozoru — oddając
go do wojska, zmaimygłemu brulali-
wiciu, starostą, aby dwanyphes
które go miało okryć, było rżkoj
mie, tylko życia. Czuwano nad nim
w przyszłość, porządkowaniu, nie-
anistowicie skucie.

Babka z obawą aby nie wylgnęła
ojca nie odzwala, zwracała się do
liczbowania go, tworzyła najmniejszą
raz, płochę oznakę; — nasyłała
skrzynię aby nie wpadł w te skrzynię
dnie, które nie jej wydawały najnie-
bezpieczniej. Replowata go ułoy
mai w kółkach anghontyrynowej
replem dwanyphie. Złoty Rn
dolf był w teatrze, zbliżał się do ar-
tystów, staruszkę z dwoma nieup-
wieżanymi, przygryzła samantidota,
kadła wrażeń, obawiając się naj-
większych symptomów zajeścia.

Dotąd jednak piękny jak opiewa i
podobny do ojca

ojca, Kłirze Rudolf, wcale nie oka-
zywał ani ciekawości, ani pragnie-
nia zbliżenia się do tego świata,
który mu tak bardzo babka malowa-
ła. Uawiał się wyłącznie w parłach
jalonowej fotelicy, i był, mimo swoich
lat dwudziestu, prawie dziecięcnie
naiwny.

Herbina L - z tym jalonowym krzesełkiem,
zimnym, która rzeczywiście tak często
do zbudzenia napładać umiała -
z twarzą tak przytuloną, z głosem tak
słodkim, z uśmiechem tak ulgowym
nie potrafiła zbliżyć się do ulubień-
skiej staruszki, iż babcia Zofia,
która mało teraz oświeconą wygwa-
rzała jej powściągniętą twarzą
miłą sympatij i wdzięków..

- od tak dawna już do babci (pow-
racała tak starannie narywaną)
tytuł: tam! odwrócić się i zwrócić
tęsknie herbina.

- Mój bracie! jakże ty dobru! - odparła
Kłirza głosem miłym i łagodnym.

- Wyguczałam sobie doprawdy, że nie
mogłam babci odwiedzić, mni-
miałam, że do niej. Mój tu do niej,
jak do świętego miejsca pielgrymo-
wać powinniśmy i wy dla nas jeszcze

przyszedł i twierdził!
Zarumieniał te puchłoblastaruchy,
bo nimu porównego przejścia z ja-
kiem były wypowiedziane, brzmiały
w jej sercu jakiegoś nietę fałszywym.

- Dżiś narzecie, zadowolam chwile wol-
ną, — mówiła dżiś przysiadając
i ciekawie przysiadając rozrzuconym
przed stawkami na skłócenie robokom
wstępującym i kłótniowym poburzym-
a! jak tu u babci cicho, miło, po-
kojnie, po tej wprawie nieznośnej,
w której my ciągle obracaliśmy matie-
my.

Stawiała, której głowa miała coraz
nowszą, paskata, uśmiechając się
chwała i doznaniem rękami poprawia-
ła swój słomkowy uszyty płótno we
wstolach.

- Rozporządziła zabawy — mówiła kła-
bina, przysiadając we zwierciadło-
zabawy, które już do końca karnawa-
łu nie dać nam sporytku. Wro-
taj kłótni skądś da inauguracyjną
przejścia słuchym wyciem i — na-
turlanie amatorów teatru.

Zupełnie nicco uśmiech sławny był
tym słowem.

- Ale to dla babci niechciecie zowi-
na, do dżiś, bo Kie Rudolf przeci-

był nie tylko gościem, ale czynnym
pomocnikiem, i zrobił wyjątkowo
mu pięknie wywiast.

Spójrz na Staruchę miłego.

- Czy nie przyznał przed babcią, że
grał na fortepianie i wpychał mi bardzo
podobną. Złotnie słony był i grał
wybornie..

Zawzięcia Kłuzina zacięta łwa
publiczne dwie marki..

- Delfek - odpowiedziała nieśmiało,
poeciwe. Pierwsze dziecko, mówił
mi tylko że mi ubawiał bardzo i że
go to wiele dokładało.. kudu..
Byłam tak o niego niepokojna, że
mi potrzyści niemyła i /pać nie
chciałam. Pierwsze aż do jego powro-
tu. Kazałam na niego czekać i
mi go zaraz przyprowadzono. Mówił
mi że pokłócił się z nią, a co wie-
corem, kwany /krem, zabawa - był
prawdziwie zachwycony.

Kłuzina była tak miła, wlepia-
jącą w Staruchę i chciała mi ją
dociągnąć..

- Ja - ciągnęła dalej Kłuzina - ja się dla
mojego Delfka tak wpychał w bój!
(wstydliwa); leżałam niżej i tego
wiersza, wolałabym była, żeby nie
grał.. Chyba taki nieśmiały, tu-

Andriej zstąpił, i mierzwił gdy raz
przylgnie do ustwieka, trudno sianie
go scięwa...

A potem: --

Zakłał się stara. Nie naughtej do
drugiego mówienia, tchu jej zabrakło.
Spuszcza oczy z jakiegoś, dziwnego niemal
wzrostu, która drwinie od tróbr-
nych jej ustów odłijała.

— A! tak — moja droga — mówiła znowu —
boję się wprzekiego dla Dolfka — Ale,
kudnoś młodego nie można porba-
wiani wprzekich przyciemności jego wie-
kowi wstąpił. Masi się czasem za-
bawici. Roulę więc aby się bawit w do-
brej towarzystwie, które go obroni
od pchnięcia z reprezentantem,
z ludźmi bez winy, Alakchich nie
święty nicma.

Herbina / Duchajca z namaszczeniem,
twarz miała tak poważna, iż połę
drze jej nie było można, aby do porówna-
nie dwóch światów, w dacz nie zupeł-
nie znajdowała trafem. Pomyślała
jednak podobno, iż świat ten tak pisk-
nie wygląda, jacy niekoniecznie był
leptym od tego, który tajemnicy nie
czył z cichych uśmiechów. Puszcz-
ko w s. / p. m. w. m. u. p. m. u. p. m. u.
niegodziło się herbina — spuszcza
oczy.

— Dółtek mi o tym wcale, jakby nie
wspominał — przeprosił.

— Choć może nawet nie poszedł tego — prze-
rwiała hrabina. — ale my...!!

Niedokonywał znosząco.

Klęcząc doświadczył tego aby ją drugą
ogarnęła, chciała ją odwrócić roz-
mowę, aby nie pokazać tego...

— Merce mi bawili dobrze?

— Dółko nade! zaproszyci temu niepo-
bna. Kłótnia w roli tubercyli jest
czemś nieporównanym. Ani G...v,
ani żadna artystka z powstania jej
nieporównana. Admiruję ją jak cały
świat, ale niestety, nawet z jej talen-
tem, jakby ten fortuński nie przy-
pisał. O! nie!

Żyłaby to poniedziałek, hrabina
zamknęła i spuściła oczyma.
Stwierdziła na wspomnienie teatru i ar-
tystów widzenie polmanki. Słuch
ta wzrok w swojej robocie, głowę
podługmyjąc ręką; druga dłoń jej
kurczliwie drżała. Jeden z tych
ruchów, zidne z tych wrznięć, do od-
gaśnięcia Taty, nie ukończyła
przegląd jej pani

— Oprócz kłótni nade, — mianem da-
tej, w roli naiwnej, z talentem
wytkniętą,

wyglądała, która bardzo - bo że
 jest nią. Spomiędzy niej oddzieliła
 dłoń - jak anioł piękna, córka, po-
 dobno jejego dygnifionowanego put-
 kownika... Narwiska nie panie tam.
 miała też niedzicyjny sukces-
 chętny, a nieyjinajne którego
 Mountcastle, ani walego biednego
 Dolfka, wzięty w nią jak w tarcę,
 zachwyceni patrzyli. Perawracali im
 głowę! Niemowiało by to do niej do-
 ciłniali. Dolfek przytłoczył jej aż mi-
 przykro by to patrzeć... a że tym mło-
 dzieńmiłkowicie jak on, bierze cęsto
 nadto serio takie wzięcia - przy-
 nęca przełogę... Trzeba chłopcu
 powiedzieć aby ni tak do pierwszej
 lepszej nie zapatał i nie okazywał
 tego tak jawnie.

Z zatamaniami rękami, stara kłózi
 na przyłunęta się do mównicy.

- Kochana! moja! Jak to? Dolfek?
 Pomyślarz że to było tak widocznem,
 adzwajnem? Na Uoga! ale on mi
 niemiwił o niej nie opowiedział że gręta
 bardzo dohce... Wcale mi ni nie
 zdradził z admiracją dla niej... Mu-
 że ci ni to zdawało być...
 Dolfek o kobietach nie myśli!

- Babcia Kochana - odparta korbina -
za starą, jęstrzą alym ni w dół /sprawy/
dlań okukać! Dółek był zachwyco-
ny, Intat za nią; wpyły uwariali
ie z kusiłami nie odłhpowi jej,
a ta go bała muciła naturalnie, o
ile mogła doko. pofugiwatosis
nim, wotała. odprawiła - Uderatu
to nie maie, ale wiele innych olib.
Staruśka drżiła zacięta tak mocno,
że ni w porętku /sowa/ odzwai nie
mogła. Korbina widze jej pre-
strach, muciła zta go drżi nieo /wg/
~~prędko~~ o /hrecenie/.
- Tyko znów, niech Babcia tygo tak
bardzo serjo nie bierze - ucha /mie-
jęc ni - ja ze zbytni /może/ trubi-
woici o Kuryńka pofpicił /tam/ zta,
denunciacją, bo /tepij/ uresinie za
pubicdz... ale. Dółek rozumny i
stateruny... niema obawy.
- Kto to jest pucci ta paientka?
tworzenie i nie /może/ spytała /stara/
Klinina - natrzyż ona do naszego
twinta? Czy jest nieberpicił /to/
aly in /prutykał/ po /salonach/? Jakim
/profobem/ ni tam zantasta? Jak
ni zowie? co za familja?

— Umyślić mi potem o niej, dowiedzieć
 Tam - pomyślała uśmiechnęła się.
 Zdoje mi się z niebezpieczeństwem po-
 tykania się z nią, w salonie nie gro-
 zi - Małyda dla bardzo pięknej
 twarzy, która i talentu dramatycznego,
 jaki w niej odkryła wprowadziła ją
 do siebie - Zdoje mi się, jeśli te
 kłopoty przejdą, które jej oddawało,
 i będzie, od niej zwrócić... Wywodziła
 ta jej kokieteria... Złoty, o ile
 wiem, nie bywała panią nio-
 dric, chociaż po tych kłopotach i pszech
 kłopotach ma być jej włożyć się...
 Dziwne, że nazwiska... że /delunahim/
 że majanka... Ojciec, idę mi mówić
 no, nic ma nie być wyśmienitym /wój/
 Henrykiem...

— Mówisz że piękna? /Słyszysz głosem/
 pierwszą /Mówisz/.

— Niemniej zaprawdę - piękna jest
 bardzo! Brunetka, oży ciarne wyra-
 ziste, typ wiodący - Smiała przy-
 tem, wysuwająca się z dziecinie,
 ale z wielkim kunktem /Złota/
 bardzo złota!

Chwała w tej chwili /dowód /krochony/
 par kramów, tak /mówię /krochony/
 przypomnieliśmy się dla której /by jej/

syn jej stawy, majutek a w końcu
 życie postradał, że ukrywały ocy
 w dłoń, myślała się po cichu.
 Tamta była także czarownicą, wry
 wajnę, dołkonatą, archytką, kobie
 tą, zachwycającą, - a - ber serca.

Widząc jak muche wrzucie ucy
 to jej opowiadać na staruszkę, kwi
 bina zapomniała się, zakłopotana.
 Ucyła że niewzruszenie potuła
 si za dółko, ale co tam si już nie
 było podobna.

- Na miłoi Ucy - powsta z czołwież
 pochylać si ku kłótni Łofij. -
 widzę, babciu Kochana, iem nie
 zrysnie, o kłamie boleśnie, rany
 dołkonat! Dany mi! Niech bab
 cin tego tak do serca nie bierze - nie
 mi nie stało z tego... niema nie - i, da
 Ucy, nie nie będzie. Miłoi moja
 tylko i popracowanie dla babuni,
 kłótni mi tak niezrozumieć i zori
 wa...

- Ale, Kochana moja - odwróciła si ta
 rupka, ucyngajne rze drze do
 kuryki - ja ci owiem, z dury i
 serca wdzierasz, jukm! Daj mi
 dowód twego przywierania, kłótni
 mości - kierzwaraj na ty moje,

duży jest pokusicieli idź z ręką, aby
był na nowo. Stara z dzie-
ciństwa - boję się wpychać.

Lepiej jest że wiem o tym, choćby
niebezpieczeństwo wymarzeniem było,
lecz na stać na starą. Miałby ci-
liwiec, zwrócić się do królowej, roz-
mowa, tak nie sądzicie we śnie
rozpisaną, zwrócić na inne rzeczy
gdy wiesz, że, nie winniście nie-
jako Dółcia przyjdzie. Dem Starzy,
zachwytem ogładam, które wpychy
ulegli mężczyźni.

Kłótnia zofia stara, pilno, by jej
uległy, ale smutek przetrwał na twa-
rzu.

Chwile, które starość mi rozświetli
go/podany, i zacięci pierwsi wrze-
nie, papłata przybyła pani, zark-
wała, dowcipowała, - wreszcie spoj-
ta na zębach, powstała si, jakby jui-
ją bardzo było pilno, i przynęta
całując w ramie go/podany, która
przeprowadzić ją nie mogła, bo sama
z kłótnią wstać nie umiała.

Zadzwoniła kłótnia...

Powzięcia kuryki, starułka znu-
żona spała na fotelu, rękę, za-
kryła oczy i nie wiedząc, dumata

dużo.

Kroch ten, który hrabina cruta się zmu-
 koną, uległ, nabierając dla niej co-
 ras wielkiego znaczenia. Z milicją
 i nie mówić o tem z wankiem, czy
 otwarcie go zagadnąć - było pytaniem
 które uśpiwata rozwiązała.

Miała-li być pilniejszą nad nim nadzór
 Wziąć, czy wprost powaga, twy
 i milicja, jak, miała Ma niego,
 o/hrode zekłaci aby na wieberpieni
 Ihu si nie naraził, Ihuukim uni-
 kał.

Po krótkiej wale wewnątrz, premo-
 so puchonacie o/tatnie. Chciała
 z nim być otwarta i szczera. Coż poma-
 so że w powrocie na puchowanie
 Ihu zamysłata czy i milicja?

Rudolf, jak zwykle, powinien był
 pójść na obiad, po obiedzie poma-
 nowita rozmówić si z nim, nie tuje
 przed nim że ona hrabinej nie ukła-
 dby nie jwu zajęcie puchonikowu,
 że ona i innych uderzyło.

Spójnienie na zegar puchonatu ja, że
 godzina obiadu wsi zbliżata. Ja-
 dano tu zwykle, Ihu w obyrazem,
 pomiędzy pierwszą, a drugą. Du/hu
 puchonate raz na razie zaproszony,
 nie chybieniej nigdy, Ihu domu
 puchonate, który uderzył Rudolfa,

Abbi Voisin.

Ogółnie kleryka spekulant, łagody,
kleryka wiele, na dwoje rzeczy
obojętny, niczego nie wdajęcy się w po-
temnikę; słowem jeden z tych duchow-
nych dawniejszej szkoły, w których wiek
XVIII. opanował uproszczenia bojow-
nicze i wzdę propagandy. Charakter
~~jego~~ miły, obywatel w talencie, na
cechowane formami wielkiego świata,
prawie charakteru, krytyka i bywa-
ją, zalecały go dawniej księżom,
którzy po ukoniecznieniu wykształcenia
w szkole, stali dlań przynajmniej w dziedzi-
nie zachowania. Rudolf nie kochał
go bardzo i przeznaczał.

O kwatera na drugą, gdzie w do-
mowym wnętrzu było z zegarem,
nie chybić nie nigdy - cichy, powolny
chód Abbi Voisin dał mi sylwetki, i
młotki jego figurka, z różnymi
twarzyskami, z poliskami wpaćtemi,
matkami ozkami zmgłoniem i
pymurazionem, ukazała mi w pro-
gu z ukłonem. Okazywała go jakien-
ka ciarra, a z dawnych zuryzacji
zachował Abbi krowiki i porzeczki,
które i zimą nie rzucił.
Rozmowa z nim nie wprawyła od

porządy i zimna, od 10 dni na termome-
trze, stała ucie i t.p. Tym razem
tu abbi zdet sprawę ze zjawisk
meteorologicznych, który starzec nie
bardzo uważaie iudai si zdawało,
z niepokojem odczuwając narzwanie
nie si wnuka.

Po wpiś do drugiej, pybki chód chło-
paka, pierwot sprawozdanie kłis-
dra i piękny Rudolf, nakłonym wy-
wiła zabawa nie zdawała si iad-
nem zmęczeniu przypominać wpu-
nał si z wesołym uśmiechem na twa-
rzyćce.

Była to urojona miłość - tylko
co wręczła, wprumieniona,
jako tym pybkiem wielonym okry-
ta, który miode owoce wywołuje ko-
lebkę. Słowny był i mo typ wy-
złachetniony tej krwi starcy, która
przez wieki i pokolenia pracowała
na to tylko aby si stać idealnie
piękną ciałem. Wpychając walki
ducha, wpychając budy i bulerii, co
ciało zstawać mogło i wyrykaniem
łłady iła pokłki na ziemi - nie
dotykały jej. Spadały na innych -
co dżemi dżoniami, krwin i łzami
okupowała swe wyzłachetnienie,
i - jebie majestatycznie piękny

być nie miała? Bóg ten rzekłby
wielki.

Ala na ciele jego jasnym, w tych oczach
tak błyśnie, na ustach tak różo-
wy, jak widać posagom greckim
brakło muć myśli i wyrazu. Duch
spat pod tym marmurem nieczu-
drony, bo ciele — bo zawsze prawie,
boleć go dopiero budzi i potęży
mu nadzieję.

Młode Rudolf, mimo całego swego
wzrostu, był nieco, Tędną laską,
trochę bezmyślnym Antinousem —
ale jak młodo było spójrzeć na tę po-
staci. Długo życie zdawało się
mici grzeć i dążyć — która nie wsta-
ła o niczym i, która śpiewała na
jego spokój.

Spójrzajmy nań babka, z podwojną
cierpić, ręce ucinęła ku niemu,
jakby twego przebiegła i karmić
jej zwyciężyła. Rudolf podbiega
towa: jej ręce, a na rękach — młody
poświadcza w ciele.

Stary pasterz wstanie dźwigi otwierając
i wznosi z jednej, abbi Voilina z dru-
gą / kony podali ramię kłótni.
Która z ciężkością, wstąpi z kresła
i ponownie spójrzaj na niego, pociąga
do jednego pokoju.

Obiad odpowiadał domowi. Wpyłkie
 formy panłkiej, wystawnej kuchni
 zachowane były, ale podrawy scille
 obłożone na twardo ołów, do których
 przyłączyła się podryta kwanyleka i
 przywiązła krzywizna, kobieta piersi
 naga wrosta. chuda i żywa, z twarzą
 łowca i nie piana. Potrawy nie
 odznaczają się ani wyborem ani przy-
 prawami. Kuchnia jada mała, abbi
 Voilin twardo, tylko w środku panna
 po dwukroć przynależono pamiłki,
 które opowiadają z apetytem wickowi
 wstąpiłym.

Przy obiedzie mówiono trochę mała,
 trochę krzywa. Twarzątką goło-
 dy i kłosa z ciżwiłi rzucały,
 czasem wesoły śmiech Rudolfa i
~~z~~ ożywił. Kawa ciasta, podawano
 w pokoju staruchki, a że po niej
 zaczęła w kucle łuskiej trzymać
 trucha, abbi Voilin ugiął się po-
 ciemno i wprawy teli za nim.

Drugi tego kłosa, prowadzono
 je na kawał wrażeńi bezprzecznych
 porównań z nią, bo ma ma co do po-
 wiedzenia.

W chwili gdy abbi Voilin, ugięty
 i ciżwiłi, zaczął mieć z tym

do wnyku ucykiem rozmowy, po kresie
że był sam, i cichym krokiem odda-
ł się, domyślając że babka za brzy-
mak Rudolfa.

Pozostał sam. Staruszek erat jakiś
wahał się rozpuścić - wyprostował
twarz, przywitała na niego, uśmiech,
przywitała ten zardobliwy, i kuścisł
dłut w jej głowie.

— Wiesz, ~~zawinić~~ była u mnie bra-
towa Z., odwróciła się przytępiła
na wejściu chłopaka, po krótkim
twarzącej przebiegły rumieniec - no!
i ułkawiła się przedemną.

— Mnie? o co? Ciemno ja jej mógł
zawinić?

— A nie tkawiała mi krzyżem
do kłopotliwej, ale obwinia cię o
zbyt wielką gęstość i nadpobudliwość
tej, jakiejś podkowinowatych, z której
głębokość razem.

Rudolf zmieształ mi jak winowajca
na ucyłku pochylony, ale porzu-
cił swój winy, i chiał w smiechu obwi-
cić.

— Babciu Kochana! Coż znowu! Zau-
waż - przecież majątemby gęstym.

— I podobno byłby znowu, mój
stara... Musiałoby być uderzeniem,

Kiedy i ona i inni: to /specjalnie/
Kiedy nawet mówiono o tym... iasto
wano... Dziecko moje, nabawites'
mnie niepokojem!

Rudolfowi było mi trochę smutno.

- Niemal do /wiedzenia/, młody jest - cięgięta jest. Nic nie jest tego, że bardzo niewinne takie zajęcia chłopskie, biedny dziewczynie może świeżo zawrócić, a od tego zawrotu i twój się zakręci może. - Na co mi to zdało! Ty, i here dziecko - a ta ołówka ta. Dna kłosa, tam /półka/ tej przypiechcie, nie wleci do naszego świata... Mi, drugi! kłosa byci bardzo o /kroć/ -

- Panna puthunichowska Maholich, prawił Rudolf, jest ułobu bardzo dobre wystrawione, a kiedy krizina jest przypiechta do towaru /twa/.

- Przeciwi więc że ona i artystki z powstania wprowadza do tego salonu - odpowiedziała krizina i za drymatu mi dochoz.

- Ja tego nie biory, naserjo - dośta, bo to jest dziecin /two/, ani dy /puder/ wam się - ale mi nic mi to i /indzie/ mówię o tym.

- Zdało mi się, od part zamysłony

Rudolf, że opowie krabinej, a i tak
pewnie nie mówi o tem, bo nie było
o nim. Musiałemby i przeszywać
jak w pyry... a - doprowadzić -

- Wpyry by podobno, pucwała babka - narzyt si krabie okoto tego
drzewca. - a ona miała, jak
powieda krabina, narzyt zabubny
by dla wpyrych. Zuri to samo po
wiano od niej od krabie - widaci
ze drzewca jest p. Suchy. Z tego co
mi mówi krabina, domyślam się
ze umiowania babu do tego od krabie
nie mogła... prosi cię, Delfku,
daj mi słowo, że krabie jej i o
bliźnie z nią zajmują starci i o
nie b. Nicie. Krabie dla to dla mo
jego spokoju - Nicie aby budzie
p. Suchym cię krabie zwał, wielk
jak ja tego nie lubię.

- Babciu krabina - żywo pucwała, zły
jej caturne wnet. Jakże ja mogę
zaryzykować ze znowu gościć w jakim
domu jej nie spotkam? a nie przeszy-
waćby i sama babcia nie pozwala.
Krabina spójrzała nań bagajno.

- Daj mi tylko słowo, że si starci
nie b. Nicie odnowić zajmować

Wiesz czym ty jesteś dla mnie. Jedynak
mój - kocha ci, niech aby mi kochanie
odbierał. Jestem o skarbie mój zarduszy,
wymówiła wyrazy te z takim przejęciem,
wciągając ku niemu ramiona, że Ru-
dolf zapomniał o wpływie, nawet o
tych ciemnych oczach, o których od dni
kilku marzył ciagle, i, przytulił ją wpy-
gnął babkę, całując ją rze, uspokoił
ją zupełnie.

Usiłowała go stawić, a trzy stąty
w jej oczach. Wydał się jej tak do łona
podobnym, do tego wia, po którym spad-
ka krewi się obawiała.

- Wskazała druga! bzdzi ze spokoja!
Przypat Rudolf wyszedł.
Ale za przodem stanał jak wyty. - ser-
ce mu się ściśnięto - wyrzucił się!
wyrzucił na wieki!! To nad życie!!

V.

Nasza już po wierze ukończona, cho-
ćni puthownik Makolich, talon swój
jak najstawniej na przyjęcie gości przy-
gotował, w wydatniejszych miejscach
ustawiając naczynia, o których ~~on~~ miał
ciekawe opowiadania hipokryzy; choć Rol-
na brach się także dogodził przedziwna,
niedzielną zawiodły - niektórzy nie zjawili.

Pani Buchm była tem łaskawiejszą, że ona wiedziała w ten sposób nieprze-
zwyciężony jaki wyświecenia jej wywie-
stała na wszystkie, których przykaze-
nia. A że wielu zawięzało zduży u-
stawa, wiedziała o tem dobrze.

Pastkownik przy herbacie wierszowej
rozbrajał to pytanie czy dyktando ma-
nym sposobem, z kłami na wierszowej
Kłami zabrał zjawy, nie wypadło
by mu pierwsiemu oddać wizy.

Były pomyślnie dla niego: ekszellen-
cy: ludzie wybitni zalew stanowiska
w świecie od dyktando wierszowej
wiersza. Kwestji tej nie miał sam
rozwinąć, a że o Roling więcej było
nie o niego, że on nigdy nie nie przy-
nał bez jej przyzwolenia, więc w jej
rozumie i zjawy świata; w chwili
gdy zapisał do podwójnego, go-
zdał jej pytanie, i było pełnym na-
leżało.

Rolina wprowadzić przystawę bardzo
użyteczną był zjawy i zawię-
zania /kłami, ale była zawięz-
mna — na przykład si trochę.

— Nie nie, odparła stanowczo po-
tężna głowa. — Ojciec nie wypadał tu
się abiegać o te zjawy, miały
by być ich i ich lubić zjawy dla

- dla mnie, jakbyśmy my naprawiali
 się i zebrałi względnie u siebie -
- Ale to prosta gra, cygnów, wysuszenie
 biletu - ukaż paskownik, natężyć,
 tym kluczykami pierwszy brulek z
 masy za pomocą.
- Tak - od pana Rolina, by i może
 iż w świecie to jest przyzwoite, ja
 niewiem. Ale, niech ojciec pocięka.
 Spieprzy się nie należy. W ostatek, gdy
 by się to okazało nieuchronnem, zro-
 bimy wybór. Ja niepotrzebuję się
 naprawiać... niech.
- Trudny rozdzielanie tym załatw-
 niem dnia drilijłego bruminto wyto-
 sie Roliny, chociaż miała się w nim
 pocieżyć. Tę pocięknę butki
 zżono dla niej bezimienne uod-
 wierne. Odgadywała rozmaicie
 tych co je przytaci mogli - Amery-
 kanie. Książce Rudolf, - baron
 St. Foix... ?? jeden z moich znajomych
 może wielbiciele? a i oś młody
 poeta - artysta, z którym się spotka-
 rano, czasem jej przytaci kwiaty!
 Maryla nad temi butkami, Kar-
 dy z nią rozpatrywała / starannie.
 Bo kżi wie co się czasem może wśród
 kwiatów ukrywać? Na krowo-
 wych ich opaskach brulek, jakiego

jakiegosi znaku. Wpłytkie one
(to było jaśnie) puchodziło z gównem
go kładła kwintu na Ringer, tamte
wice moria było donieśli ~~nie~~ co
może? Ale ona sama niechciała się
zdradzić ze swą ciekawością - musiała
Ta więc badanie polcei Ballinie.
Tym czasem pani Boehm, z którą się
od tam kilku ciał prawie przesta-
ła (choć to stała była chronioną) - nie
zdradziła się uprzedzenia, do tego rodzaju
pojęcia.

Wierowem więc, że ona a pewnością
bie Rolina, z wielką tego rodzaju
zblizyta się do uprzedzenia go/podryni,
który niechciała za to ze puchowisk
nadto była do niej przywiązana, i z po-
wodu, które się wyjaśnia niżej.

Ballina z poranku zimna, dała się
w końcu puchnąć i ujęć.

- Byłażby bardzo, bardzo gwałtowna
Ale twój niewdzięczny, kaprylny wy-
chowaniec - odrzucił się - gdybyś...
I rzucił przepiętą jej na ucho.

- Bardzo, jester ciekawy, który z two-
ich wielbicieli są najgorętsi?.

- Tak jest, bo potrzebuje wiedzieć na
kogo rachować może.

- A jest ich tak wielu! dodała z prze-
kypem Ballina.

Rutkowi: kowna porużyła ramionami.

— Moja droga: odwróciła się z westchnie-
niem — biedne drzewy, jak ja, musi
na przykładzie pamiętać i wpychać
wzytych.

Pani Boehm uśmiechnęła się —

— Wiele ci ukała twobudni, dawno już
temu bardzo. Zależył moich cza-
pów byłam raz w Kromburgu przy
rulecie. Stało przy niej dwóch gra-
ców. Jeden z nich, z każdym razem
abstawił wpychać niemal numeru;
drugi grał tylko na jeden. Wiele
kiedy z nich wygrał?

— Dla moratu musiał wygrać ostatek.
Imię jego odpowiedział Rutina.
Ale — co rubie! ja muszę stawiać
kilkun, bo pilno mi choć jednego
wygrać!

Naszedł rano p. Boehm pojecha do
magazynu kwiatów, nioląc z sobą
opaski i opis bukietów. Była dołgi
dobrze zajął z Kupcową, ba dała
zrywanie, nie odwróciła się ani przy pro-
żono o zachowanie tajemnicy, jednakże
nie si nie dowiedziała.

— Jak pani chce, abyśmy my pamię-
tali kownu[si co spoczą? jak ten
kto kupujący wygrał? Tyle si tu
ożib codziennie przesława! — w wielkiej

czego zupełnie nie znamy. Jeden
tylko z tych bankierów, przypomina
Jobie. Kupił młody, piękny chłopak,
syn bankiera Morimera - chcieli
i za niego nie mogą! Tak mi się
je! Znać go!

P. Babbina nie przystąpiła do znajo-
mości, chociaż Rutina tak mało ta-
jemnie ozniła ze wszystkich twych/ko-
funków, tak było rozgłoszanie
w Jobie ukryci nie mogą, że kilka
razy o nim przed swymi dworakami upo-
minata. Bochem powzięła ze swej
wyciarki z jednym tylko dowyżtem,
który najmniej był porządny.

Nazajutrz Rutina nie wychodziła wca-
le, miała przerwę gości, była ich
niema pewna, a że bez ojców przy-
mować jej samej nie wypadało, na-
pułkownika, który, stęknąłby się za
antykwarjuszami, już się do miasta
wybierał, położyła lekwestę i zmu-
liła go by porzucił. Nie próbował
o to, ale, zmyślnym spolebitem, wydał
rachary.

Graber mu z rąk wyrwał, zawo-
tała nadąsana:

- Ze tej papy jednego dnia w domu
poskojnie przedzielić nie może-
nie dlań dziś, prawdopodobać kłis

z wizyty, pręgi musi. Podreba będzie
pręgi a maie samej, nie wypad-
proszę bardzo - rościć.

Ruthownik do Karności naychłoty, roz-
miat z tego ordynansu, cofnął do
swojego pokoju i cygaro zapalił.

Około dwunastej, jak pociągowała Roli-
na, dzwonek si dał gdyżeci u drzwi-
była już przygotowana na przyjęcie gości,
i ubraną z tym smakiem i umiejśno-
ścią, na której nigdy jej nie abywało.

Dokazywała cudów ze swą toaletą,
gdyż i lalki i ubiorów nie miała
wiele, tak sobie umiejscowiła z temi
głównkami, z temi zwracając, jedne
drugimi urządzając, tak je do
tworzenia dobierając, iż zawsze si
wydawała świeżą i wystrójoną.

Starała si nigdy o prostotę ubioru,
choć i zawsze w nim coś było oko
pociągającego i jaskrawego.

Dnia tego ubrała si ciarło, a komuś
z tem nie padać? Siędrta w Sufnie
w Jaborie. Tymajne wrzku kufirów,
który nie crytata, gdy pbarina przy-
niósł bieliznę - pana Estebana Corcero-
Proladosa.

Ochci jej pociągowały.

Ruthownik pociągownie wypłót ze
swojego

Twoje pokucie na spotkanie amery-
kanina, który był mu prezentowany u
Książki.

Możesz, cię kawy gdy 12 to u ludzi, którzy
pomyślał że nie o jego ciele i starci mogli.
Jedno ni dopuścił o amerykańskiego
uwrzaski, swoich zajęciach, ale do
wiedziat niewiele.

Najbardziej zdania obiegły polwie
cie o tej zagadkowej postaci. Nie
który z tajemnicy, idea go utracił,
nie do tego nie wnieśli, inni mieli
go za innego: politycznego agenta,
niekto za cześ wiedziat że to był
bardzo bogaty, tracił wiele i żył na
wylubiej i kpie, a - żył lubił.

Niewinność było kbi: kiedy wpro-
wadził go we wrzaskie towary/ha
i kpie, ale był pacyfikowany w do-
moch, najary/klerycy i innych, ocierał
ni o świat wielki, nawet taki który
nie łatwo przystąpi do siebie dozwala-
li. Mówiono iż widywanym był na
balach u dworu, na wieczorach u am-
bassadorów i ministrów.

Jedził zwykle ekwipażem, ze psach-
em lub kamerdynerem.

Pomimo tych pozorów doświadczenia. Don
Esteban, dla wielu był nie zupełnie

istna postać, i oświecenijsi uatkali
z nim profetyczną intuicję.

Łączy dwa światy i wykształca je w wiel-
kie zofistawiaty do zrywania, był zrywa-
ny, rozkupy, ale ni zry. drat z nie-
wiedomością wieści rzeczy, które wku-
ropie do elementarnej natury. Sztu-
to na rachunek amerykańskiego pacho-
dzenia.

Roling też o nim był sławny, zajął
 wata go, napisał, o nim był wiskie,
 do jest o krótkie brzydkiem, wywar twa
 ry wydawał si jej druki, nad umy
 słowem: jego przymiotami nie uosob
 si też wielce, - ale miliony, o których
 tyle mówiono, omylił go zacięty,
 nawet porywam. Upamiętał mu
 si, w dziesięć do niego, tak natu
 ralnie, tak żywo i niewymownie,
 jak do pięknego księcia Rudolfa, i
 do Adama Morimera i do innych
 wielu.

Min. Ta; juri ta, wprawz, ta, moc nad
sobu, ze ta zabutaciu nie, i nie ko-
ntrowata.

Amerykani nie chcą do Japonii nie-
zwyciężyć, nie bykownie, co
znowu na ułaskaj amerykański 25-
tyła wojna, przywitać i z nim po-
danie ręki, drugim takim uciś-
kiem

z pułkownikiem, i usiadł na wlekar-
nem krześle, rozmowę zaczęła w po-
sobie pułkownika, od wieczornego kpienia,
i tańca, o którym w całym mieście do-
tyd mówiono.

Bomba nawet data na pierwszą stron-
nicę karykatury kpienia w Thojen
publetki, przedstawiając ją jako przy-
jętą przedko bierzącej pańcy G...
Kłosa Berlin chciał wydruki Wiedois,
wina karykatura była doskonała,
a kpienia miała być takta, że zamiast
ni pogrywać za nią, pierwła się
z nią ułminta i pobięła ją w łonie
swym na stole.

Dowcipna, takto prowadząca rozmowę,
w Haridym przedmowie, ucytana i pojęt-
na, Rulina z pierwszą ścis rozmowy
z amerykańczaninem, utwierdziła ni w
dawniej powziętem przekonaniu, iż
ma do uzyskania z stronickim ma-
to wyklepał scowym i - ciarnej ślowy-
Ale to, również jak bydka jego, we-
le ją nie zrasało. Nawet na msza
zauważała Don Estebana, z temi
perymetrami ujemnymi, dogodniejszym
nie gdyby na zbyt był mr. drym, ucro-
wym i dowcipnym.

Gdy ni w rozmowie jąkat, pomagata
mu uścisnąć i radośnata zoczenie.

Don Efteban też więcej mówił o tym
za pomocą ręki niż ustami, a rozmowa
na wejścia i sta obijała doskonale.
Rolina patła go wzrokiem naprężeni-
m i smutnym i skromnym. Maholich
opracowywał tylko ten myślenie, aby się czegoś
pewnie tego o życiu dowiedzieć, w po-
dobie najniezręczniejszego badania go probu-
wał.

Amerikanin jednak, mimo całej tej
niezgrabności, miał w sercu na-
lebie i pochwycał się nie dawat. Aby
wstąpił o gościnie kamie.

Maholich przytłumiony od jake dawna po-
dróżuje po Europie.

- O rok już przetrwał, jake na kon-
tynencie, ucht don Efteban - było
muie wleźć pełno. Czas jakei bami
Tem w Londynie, trochę potem w pa-
ryżu. Byłtem ciekawy Madrytu.
ale ten mi nie podobat. Dostał się
si teraz do Wiednia, przyznaje że
nie mam ochoty tak wyjechać i z tego
wyrwać. Znajduje Polacy tu bardzo
przyjemny, bardzo gościnny, musi
pocieszyć że jake nie zachęcony.

- Jakiś pański interes gdzien-
drzy go nie powołują - przetrwał Ma-
holich - dla czegożby nie mógł po-
zostać z nami?

Na wspomnienie o interesach, amery-
kanin z razu zaniechał, objął się,
pomyślał i doświadczył -

— Interesa moje nie wymagają, wcale
powrotu do ameryki. Zwróć, zwróć
to od nich ukończono.

Ruthownik zagadnął zbyt napaśli-
wie o ziemskie posiadłości, które
także państwo ich wymagają.

Don Esteban popatrzył nań milczeniem
znowu, na marzył się nieco.

— A! tak! uciek — ziemskie posiadłości.
W ichie kłopotliwa to rzecz, ale
na to są, administracjom i dzie-
łom. Mam do tego ludzi.

Następnie Makolich próbował do-
trzeć i wyrazić z niego wiado-
mość w której Kierownik polityki, stanie
się państwo ściśle mający
Don Estebana; co wywołuje silny
wzruszenie na twarzy, i tak już wresz-
cie, co nie rozumiałego, i nagle,
na dot zwrócił rozmowie zupełnie no-
wy, okazując iż badanie kłopotli-
we, miało być.

Ruthownik zwrócił się nieco, i od-
kładał inkwizycję na później,
stał się grzecznością naprawić, co
zakładać ciężej poprosił.

Don Esteban poruszył z kolei wysoce
piękną i wspaniałą nadnauką
filozofii. Chciał on od puthowian dowie-
dzieć o wartości domów w mieście,
villi w okolicach i czyby za jakie pół-
milion dolarów coś rzeczywiście pan-
skiego i pięknego nabył tu można.

Summa tam data Makolichowi wielkie
pojęcie o filozofii na jakiej micrytame
wykazał interesu, uradował go.

Rolina też ożywiła się i rozweśliła
po sylwarskiej to, zbliżyła się nawet do
grzecha. Kiedy tak lekko, mówił o pół
milionie dolarów i uśmiech jej stał
się podłym i czerem.

Makolich po prostu z informacjami,
pytał o widome mu ceny kilku
większych posiadłości, dokoła przy-
stąpił. Ale Don Esteban wymagał
więcej. podobał się jej obliczenia
koni powozowych i wierzchowych, woz-
owni, oranżerii, narcyzów i tulipanów
kilku i apartamentów dla gości i to-
koku dla służby domowej.

Wszystko to karało się dumy i pań-
skiego trybu życia, i odpowiedział do
tego zabobin. Zdawało się więc nie-
legni wstąpić do niego był ma-
jątki bardzo, choć Rolina, i inne
do niego, że - takajskie czasem

miał ruchy i mignę.

Moholichowi, również niezgrabnie ich
wprawy udało się niedyktowane wkrę-
cić pytanie, o rodzinę, która don.
Eftaban mógł perofstawić w Ameryce-
Troskę zniecierpliwiony już go odpart
dłużni 1200/1000, że nie miał nikogo
z rodziny, oprócz staryj matki, która
za nie w świecie nie chciała się prze-
bieżać do Europy.

— Co do mnie, dodał — gotów bym nie
powrócić do nowego świata. Życie
w Europie znajduje daleko przy-
jemniejszy, a nawet klimat zdrow-
szym.

Po chwili spojrzał na Rolinę,
myślał że życzeniem jego było ustać
tu sobie gniazdo i pozostać si do jedne-
go z panów Europejskich. Wzburzył
ko siebie nie był pewnym. Na pociesze-
nie puthownik przyznał si na razie że
możby si uciec, bo ma życie kro-
wotężne si sprzykany, i powodu-
wać si chciał jedynie sercem i t.d.
Wyżnawie to było taki dziwnie wyra-
żeniem, a przychodziło tak po amery-
kańsku jakoi nie spodziewanie i przędko,
ze puthownikowa ręką odponie
drinęły nani krótkim wejżeniem
Jmciwitem, — zastawia przyzwyczajenie

spawici omy wtydliwie. Gdy je potem
znów podniósł na gwiecia, nabrął
takiego wyrazu ustego, iż Don Este-
ban zadrżał na krześle, jakby chciał
si porwać z niego i popętać ilegi
nieprzyzwolitiu.

Do tego jednak nie przysto - Ruchow
nie wprowadzony w humor doskonały.
Smieci si zaczął i dowodzić iż nie
było w świecie nic świątliwego, jak
w Wiedniu si ożenie, a razem iż
nie było nic rozumniejszego nad oże-
nienie w Wiedniu, gdyż wiedeński
był najprzekraczliwiej i najmiłsiemi
kobietami na całej kuli ziemskiej.

Don Esteban zgadzał si na to i bardzo
ogaiście aforyzmy te potwierdzał.

Rozmowa dopięty do tego punktu
klimakacyjnego, który jui stawał
si prawie niemożliwą. Zabiegła od
razu za Anko.

Wymieniono więc parę wyjęci zna-
czych, w przekonaniu Roliny ma-
jących przykaci tego estonickiego do jej
stop i Don Esteban si oddał, pro-
sząc o pozwolenie bywania w domu,
dla Anko i t.d.

Macholik nie było go wprowadził
do przedpokoju, ale sam wtafuco-

podał mu faterko.

Powróciwszy do Saloniku zastał córkę z takim wyrazem kłamstwa na twarzy, tak szczupłą, i rozpromienioną, iż podeszł od uściskania jej.

— No! zawstał, co teraz tu? aś uż
zawodziła!!

— Proszę mi tylko w uśmiechu nie
sprzeciwiać, nie przekładać, nie
mieszkać do niego — i gry mi nie
poprui! odpusta popędliwie Kotina.
Jestem tak do końca —

Nie mieli czasu dłużej rozmawiać o
tym przedmiocie, gdyż dzwonek u
drzwi dał się słyszeć znów, Kotina
co prędzej uśpiła, starając się upo-
koić, aby przybywający nie zastał
jej tak wzburzoną, ale — kwi to mógł
być?

Starzec nie przyjął najmnień niczego.
W progu stał bardzo przybyły blondyn,
dużego wzrostu, zbudowany
kreatnie, co wieściwego majney
w wyrazie twarzy spokojnej, poważnej,
ogorzałej nieco. Włosy jasne i wos-
złotawy, duże niebieskie oczy, owal
przedłużony, nos rzymski, cęty króć
fizjognomij miał w sobie coś cudo-
ziwniejszego, nie niemiłego.

Macholich, który w galicji stał długi,

domyślał się polaka, ale goście sobie
przypomnieć nie mógł - ani on, ani
Rutina, którzy ożyli niespokojnie go ba-
dali.

Gość stał z piśmieniem zagadkowym
na ustach, czekając arcygoście
przypomnieć i poznać.

- Wiadzę, odwrócił się w końcu głosem
Tęgożywym i spiewnym, że, choć daw-
ny, dobry panstwa znajomy - będe się
im musiał zaprezentować na nowo.

Podjechał kilka kroków wyprzedzając
tych ku pułkownikowi, a oświe-
nie juchując z Rutiną, którzy ra-
mienicie obryły twarze i uśmiechy.

Ona już go po głosie poznała.

- Jakże? mówił przybyły - pułkownik
już sobie ani Broniłow, ani Bro-
niłowice, ani Staszka nie przypo-
minasz?

Michał z uśmiechem obie ręce
podniósł do góry, wołając -

- Superment! krabie!!

Rutina żywo podbiegła ku niemu.

- Albo to zmicałeś się, krabio!

- Zefaratem? nieprawdaż?

- Nie, ale z młodości wyrośli na
mężczyznę.

Witało się bardzo serdecznie.

- Wieler do myślat niewi drach /my się?
pouat Maholich.
- Pięć lat, pięć zoleśdem lat, kłi
wyś na paunie Rolinie nie zna
wcale, mówił pugiły - ahi jaly m.
ja pouat w pędzie. Puthownika
fabrie. Tyko ja teli ni mufi. Sem
thacze z mienici -

Pięć lat temu, puthownik jekre w oryn
nyj Iurbie, dowodze Regimentu
Anglijskiego. . . . . Ilat z nim pod
owiar w galicji, okolo pnygła,
a gsinny kwatery miał w Kroniściu
cach, natencych do oia Stalaka Bro
nilza, naowiar kwinacy jekre lwe
Iudja unawcy teckie.

Maholich miał tam z luba naowiar
Rolinę, nieodkrył, od niej panin,
Buchm, i - pieruły, drimery kłrem
P. Kallina jedynie ni opiekował.
a Rolina ciepiei jej nie możył.
Ze Iarym hrabia Broniściu Maho
lich był w bawo pugiłchich Iu
lankach, mian było poniećci ter
deczyg. . . Miary Rolinę, ter mto
druchny, a akademikiem zamirał
si romanjik niewiany, poityeruy
wiołony. Lity crute, Ichadzki hra
dione, ceta kłbrja pieruły,
cyltyj, idedny młwici dwiś Iere

po raz pierwszy bijących - odczołga-
ni pod cieżkiem starych lip Broni-
szewskich.

Strasząc ich niebezpieczeństwem stary hra-
bia si jej domyślił i podpisał
ją i była co przy niej wyprawił do kra-
kowi.

Poprowadzono goście między wiekami,
wierni do grobu, a potem... potem
w kilka miesięcy Rutina, już białemu
ciś adjułanta pułkowego, krakow...
którego starba wprzód z...
powst. Pa. - potem znowu padały
liczne ofiary... choć Stalke i jego
żeż nie było...

Stalke si kochał i stał i niezapomi-
nał o swym ideale.

Stara ta była rodzina klackcha był
Broniów, która nigdy dawniej in-
nego tytułu nie miała nad tytuły
arządów, które ostentownie jej przewi-
dowały w rzeczywistości. Po podziale kra-
ju Broniów, jak inni, w zamian
za pozbudowane dygnitarstwa, o drymali
krakowscy Korona.

Nigdzie teraz nie ma więcej krakow
i baronów jak między naszymi klack-
półkami, co tym dłużej trwa, że
nigdzie mniej by ich było niepowinno

nie powinno jak u nas.

Stary Bronisz z powiatku nie /miał
wąt w tym Reichsgrafie, który ma
człowieczeństwo w miast, w końcu siłą
zyskał do niego. Tytuł ten dawał
pewne przywileje i nie był do poga-
dzenia.

Stary, choć Reichsgraf. Stary pan Sre-
pan Bronisz, był częściej kwiłład-
ciem, ze względu na: przynależności i
władzą: swego rodu.

Szlacheckie, górnicy, ferdynand, polski-
ny, abajny o cieniu swym i imienia,
był zaradczym dochoz dumny, lubił si-
po stawiać, dom bywał otwarty, starł
o popularność, nie wahał się 2 do-
bywać ciekawości i papkars.

No! sił si pan Srepan po półku,
i mimo wieku był piórkowym mę-
czyzną, ale kochał gładziem. W do-
mu, około gospodarstwa tam niewiele
robił, a ludzi si sprowadzał, zabud-
rowania wykwatęgo nie znał.

Zdawało si że, pomimo br. fortuny,
jaka dom dany nie tracił; i wcale nie
dawał chęci jedynekowi: swemu co
stawił jemu najwielkiz, kochał si,
zabiegając, rojąc si go w końcu
z jaską pociąg, lub Sypiczanek
ozeni, ale podzielenia splendoru
domu -

Ożenienia zaś innego jak z polką,
choćby mu kpiernicką krwi dla syna
ofiarowano, nie przypuścił. -

- To rzecz wiadoma, mój panie, powiedział,
że po matce idą dzieci. Żoła biorę,
imie, a ducha i język z niej. Wiem po
laskami by nie byli, ichy si nie z polką
ożenił, a tego jakym nie znał.

Romana z panną pułkownikową Maho-
lich starzy krakia nie wzięł na serjo,
ani ni go ułzył tak bardzo, utrzymu-
jąc że - do wywieńce.

Tym czasem Stalicki Herderay był
w piórkach Rolinie zachochany kłanien-
i ust jej, pierwszy raz w życiu spiewy
niektór punkt - że piórk lat odda-
lenia i miłowania, wcale wspomnień
miłosci tej nie zatarł. Ojciec rosta-
ona i spotykała się w pierwi jego.
Znalezł się w Wiedniu przypadkiem,
gdy si tu dowiedzieli o Maholichach,
jak kłanien, nęgnierkowany pobiegł
zawr idę kłanien.

W piórk dopiero ołżył nieco, ale
ze kłanien, a teraz stał przed nią,
tak porażony, że ledwie mógł mówić.
Pierwsze mącenie ruszycia, # żywe
i jawnie mu się znówu.

Ż panna z miś kłanien była mocno.
Myśli jej stali na myśl, wiersze

Schadzi pod starą lipą, przytęgi-
 ły, pocatunek. - Dziś był to dla
 niej tylko przypomnienie dzieciństwa, pier-
 wot niepowinno być krokiem życia - mia-
 ła się z nim niekiedy - a jednak, gdy
 zobaczyła Stalka przed sobą, pier-
 si jej porużyła, uderzyła serce.

Niewiedziota. Ale się jej zdało, że ten
 człowiek, który ona miała za dawnego
 przyjaciela, on nie brat za przysta-
 łą, a raczej irogabli; przychodźca mo-
 że przypomnieć jej owa przytęgi-
 ła. W ośrodku jego cyfryta niecyfryta
 widać uśmiech.

Dla niej, chociaż miała teraz na
 ręce, nie milionowego amerykańczaka,
 tylko bogatego bankiera, młode
 kszyszczko; widać i innych, kłóbia
 Stanisław Bronisz, nie był to do-
 gady. Jednak, gdyby tylko
 przytęgił, zwrócił do brzościs - gdy
 by nawet ośrodek był ośrodkiem prze-
 ciwnym, co przeciwnym, mógł być
 taki, mógł się ośrodek, do którego
 szło pod lipą przytęgi.

Wszystko to z przytęgiem przytęgi-
 ły, przytęgił, przytęgił, przytęgił,
 przytęgił - sama nie odzywała się
 z nikim, nie odzywała do wspom-
 nian, ale nie odpychała i nie od-

o/huaci Stalka, jeśli by je wno-
wił-

Minta nawet pewna, Stalka, do
tego pierwotnego swego wielbiciela,
do tego T. Dnego Stalka Brunila, który
teraz zmagał się, wypisując je, i
a przedstawiał, ichi brucha wie/na
co, ale nie bez arystokraty i ryjki.
Stary Makolich ai mi rozprawał przy-
pominając dawne czasy Stalkowe,
rozpytając o kochanego Serepana i o
związki, i o jego, z kochanymi i o
drógi na polowanie.

Rolina, temi samymi orymaksami
i y' przed chwilą, Stalka do odebrania
prytomności amerykańskiemu - Stalka,
i makie, i odcisnąć Stalka na
swą pierwotną miłość.

Nie była jednak całością pewną czy
miła prawo narywać i pierwotny,
bo przedtem, i odcisnąć, i odcisnąć
zrucała i odcisnąć, i odcisnąć, i odcisnąć
pochwycała in flagranti, przy pilności
biletu do Stalka.

Me roman z Brunilem miał pro-
sobnowi rozwinięci si w pociąg i do
pociągu i - początku pod lipą - i
kierując tak na pociąg i zainwest
pociąg, a Stalka w kierunku.
Z pierwotnych wyrazów Stalka

przechwyciłaś Rolinę, iż w nim uczucie nie wygasło. Był taki wzruszonym, poruszone sercem, a tak zdawało mi się, że tu na niego czekałaś... Powinnam była muś za to wydziżyć.

Na chwile odwołano pułkownika. Konny stał z tego Stack pochwycił jej rękę, ochrywając ognistymi pocałunkami.

- A! Księżniczko moja! wotet z zapalem miodocierem - pamiętałaś że byś miała? Ja przez całe życie pięć lat, pięć wieków marzyłem o tobie, bytem i jutem ci wierzyłem. Z tej tam, gorączki, może było miło, powracam do stoja twoich, anielskiej -

Rolina padła na kolana na ustach, ale nie słysząc jej i usiłującemu ryk. Znowu, zdawało mi się, że wbył onach, czarodziejski, w których kady kryta co ściała, on znowu przyniósł, ranieku jutra.

- Dlaczego zabawiłaś tu w dziedzinie? Zapytała.

- Albo ja teraz wiem! Znowu Broń - przybyłem na krótko, nie wiem jak mi wyrwać potrafię, a! tak będzie cię po prostu.

Piękny patulek znówu spoczął na
ustach.

- Ist! mucha cicho - Ojciec! Ojciec jest
niezmierenie łaskawy i podejrzliwy!
Musimy być ostrażni, a tak wiele
mnie byśmy sobie do powiedzenia!
- Ale gdzie, kiedy, jak byśmy się mogli
spotkać? prosto podejrzliwie drabia.
- A! niewiem! pomyślowy, zobaczymy!
Brunie był tak dumny, że ja mógł
choć cokolwiek powiedzieć - ten swój ubo-
żestwiony ideał, że nie miał napięcia
si więcej, tylko go nie wyznano zrynu-
Puthowick wracał już zsympnego
znówu pytaniami o ojca, o zamo-
mył, o możliwość drabno/tek zapo-
migał w Brunie-kewickich, które
wspominał z przyjemnością, chwytając
dobry pamięć swoją. Różnica także
rozważała dopomagata mu, wrzucając
dwuznaczne pytania, dla Stacha tylko
zrozumiałe. Między innymi zardota
wiedzieć.
- Czy tej starej pięknej tury, która
pomiędzy dworem a folwarkiem, która
ona tak lubita, nie lubita burza?
Stach zarumieniał się na wspomnienie
tego

miejsca ich jachdrek wieczorowy i zra-
palem upewnił ja że lipa jest w wiel-
kiem porażeniu, zieleni się od mro-
dowa, a on ja, Pawła, nowego Karatoto-
ryci.

Macholich wymieniał psy, konie, zają-
me uroczyść po lasach, w których polo-
wali, starych dworów, Nureny i ps,
zabliwając mi że nigdy na żadnej kawa-
terze tak mu dobrze i miło nie było jak
u nich w Bronisławicach.

Nadkudźca p. Buchm, która chciała
dodatkowo że pora abia dawa nad-
sta, z równą ferdynandem przywita
Ta Bronisław, bo i ona z polu tego
na wie miłe wyniosła wspomnienia.
Stach natychmiast, widząc się z nią,
pytał o jej ukończeniu, lecz na
~~wspomni~~ wspomni o niej, na którą
Buchm zmierzana, cichym krokiem
odpowiedziała, - twarz Roliny zapa-
tała grzechem, puchowilli odwró-
cił się z kłopotem patrząc w okno,
i Bronisław puchowilli rzucił ją-
kiejś drilowej rany. Niczego się do-
myślić co to było, musiał zamil-
knąć. Wprawy stali poluści.

Dla pani Buchm miłośki Roliny

ze Stachem aiebyty tajemnicy, ale
teraz, po latach była, nie przypuściła
aieby one odryci miały na nowo.
Po dwili przykrego milczenia, Bro-
niz zwrócił się do Roling, ichre
nach mazonij i starał się zmierzyć
próchnot rozmowy - rozświetli ją zna-
wa. Niebawem musiał to powieścić.
a że pośrodku nadchodziła, poie
gnął Maktolichów, zapowiedział
nowe odwieńdrony i rozmawiony, zbi-
janiem sercem zbiegł ze w/wodów.

— A! jakże ona jest piękna! powsta-
nat - jak borko piękna! Jak ja jej
kocham! - I nie jest to zregde
uicem losu, zniekiem przesnaczenie
ze proktem jej znawu?

Coś mu się zmauhergo na wspomnie
nie ojea.

— Choitym wiek mój cały, do pięego
włosa miał czekać na nią! Dodał
zamykły w sercu miłości i białocier-
piać a czekać.

V/.

Była wiosna - kłosa w triciu
tak dziwna, jak i kapryśna, że

że nigdy na nie rachować nie mo-
żna. Orazem w kwiecień poruswi-
ją kwiaty, aby je w maju przynieść
pustyłata. Stoić naprzeciwko wody
z wiatrem, który od gór oddech przy-
nosi mroźny i zawiewa stronami
płotów.

Kalendarz nie ma historii ani nad u-
twierdzonego obywatelstwa Majowa prze-
jawiają po straterze, która ma nity
ciężko zwiaśtować, ani nad biedne
mi krokusami i naręczami, które
się zawiesznie potwierdzały.

Żalce wiedzeniocy, pod wpłynem tył
Lutian żyjący, nie mają co z nich
zadowolnić w charakterze? wiedzeniocy
a szepielnicy wiedzeniocy? Cieszą
się słowem, grzeją w miazę, na zimno,
i wpychają te kłopoty, które naprzeciw
na nich się odbijają.

Uciec z miasta kiedy na północ
lub południe nie erat już jeszcze,
zima się nie rozpętała. Skonczyła,
oili przednich liście jechu nie o-
cieniają, a wód nicma nikogo, o-
proś biednych ludzi, migracja zbro-
wych i słabych dla rozwoju jechu
się nie rozpęta.

Jak wpychają przejściowe, ta para

już rok najgorszy, jest do prze-
bycia. W teatrze nowości niema,
grają w nich tylko pantomimy i zna-
ne rzeczy, artystów dawnych,
koncerty puchły miły, balet zjawia
się tylko wyjątkowo.

Jedyną pociechę rozmyślanie o tym co
ma nastąpić i dokąd się z miasta
potem uciec.

Na cmentarzu w przepływnym pała-
cu, na którego przyczubienie budo-
wnicy cały kwiat zasłabł ornamentów
najbogatszych wyłazł, jak gdyby
chciał przedrzeć się wprost do
przyprowadzić do rozpaczy, — na
pierwszym piętrze, w gabinecie wiel-
kim /małym i konforem wygod-
nym, meblowanym w stylu wieku, z wło-
kami ciemnymi, które się górnicy
przebrnęły — przechadzał się krokami po-
wołanymi zamyślonym, patrząc cygaro
wiskę z nutą niż potrzeby.

Widział było że ono było mu cał-
kiem obojętnym; brat je do ust, nie
czując dymu, obracał w palcach roz-
trącony.

Godzina była po południowa. Chwi-
łami przez okna gabinetu wpadały
długo promienie wiosennego słońca,

na tym właśnie przedstawił mi się
 nie abto kamie. Długo dochodził nie
 ustający hukot powozów, który w
 końcu nagle temu dźwiękowi pro-
 wie się 1512ci nie dawał.

Pomimo zapowiedzi dnia ciepłego
 go, na marmurowym kominie pa-
 lił się ogień, kilka głowni w nim do-
 gasało.

Pokoje ten słomny, którego cały sprzęt
 składał się z kilku biur i krzeseł,
 słowne do niego meble, perłowy i
 szlachetny dywanikiem okryty, z kilkoma
 obrazkami i dwiema rzeźbami na
 ścianach, niczym się nie odznaczając,
 był widocznie gabinetem estetycznej
 pracy. Na biurze leżały pochwila-
 ne listy w pewnym porządku, ra-
 chunki pod pergaminami, telegramy
 i notatki. Było ich sporo.

Właściciel nie wiele dbał aby mu-
 tu pięknie było, ale chciał mieć
 wygodę. Hotel przed biurem stano-
 ważył kamienicę, dozwalał się
 do fantazji pracującego obywatela, pod-
 wyższymi i rozkładami. Sprawy i pu-
 tyla ułatwiały w nim sprawy i
 czytanie.

Swoje drzwi z gabinetu prowadziły
 do

do węgla, domu i w korytarz, dawał
 hi elektryczne prądy i tak dawał
 prąd i tak dawał.

Poczekajacy si je po kochaniu był panem
 domu.

Nie młody, już nie z drzew i filary, nie
 otyły ani chudy, porwał si przy
 tym kochaniem, nie dając poznać mi
 wielk cięży. Na ramionach szerokich,
 nad piersią, wydatna, głowa ławicą
 ceni już w ławie okryta wroscila
 si z wyrazem pewności siebie i ener-
 giji, której życie nie straciło. Pishna
 jakże twarz miała typ wroscila, ocy
 dnie ciarne, rozumne, nad niemi
 czoło szerokie i gładkie. W ustach-
 jakby przylęta do nich, widoczna
 była: ruzja, zlagodzona przykrociem
 przez wielk przykrociem. Ubrany
 skromnie, lecz z pewną elegancją la-
 tem swoim w ławie, nie miał na
 sobie nic co by uwagi przyciągać mo-
 gło, bo nawet ławie nie przyciąga.
 zafikowana w ławie ciarna.

Ławie, jakby na koci uciekał, sta-
 jąc niekiedy, przylęta do si. po-
 głąbił je oknem w ulicę, dając ma-
 łą si niekiedy. Zegarek
 na białym, na koci marmuru
 wim pokroju i tak po prostu był.

brzowe, wybrane umyślnie i będące
portretem — włączam do dziedziny, któ-
ra go niepokoi i męczy. Spróbuj
ja z wstępnym zigarettem i zadzwonił.
Najpierw miał przenieść ukazał mi rano-
no ubrały / Suga.

— Pan Adam? Kazałem przenieść pana
Adama!

— Nic było go w domu, ale na dół czeka
Jacek, aby mu dać zaciągnięty po-
wróci.

Poczekaj, ja ci stekla ruszył z
mianami.

— Nic nie wiem, do kogo pójść? zapytał.

— Nikt nie wiem.

Leżącym w tym momencie odpowie-
dzieliśmy na to, pan domu doznał
stąd, że odjeżdżał, gdy po prostu
nie mógł dać ci / Był w korytar-
zu i z kapeluszem w ręku wpadł
znajomy nam Adam Morimer.

Z pogodną twarzą zbliżył się do ojca,
gdzie oreluzjnym nań był pan Sal-
mon Morimer — i poufale z tyłu
kierunkiem polecenia w ręku go po-
całował. Ojciec do niego ustami
czoła jego, przytłaczając nań z uśmie-
chem, w którym coś było polikwanie
ni przytłaczano.

— Między co do mnie, o jure? zapytał.

— Tak jest, chciatem pomowić z tobą, czas wielki - uakt spokojnie zapada, nie w fotelu Salomon. Naprawdę, jednemu przysięgę o ciępliwości, nie przysięgaj mi.

Wiesz, że mam ciebie jednak, że cię kocham, że żyję i pracuję tylko dla ciebie a twojego dobra pragnę.

Adam pisał, twam, ma poważniać i oblokła si łuną, odgadywai jure miał zawierać cel tej umowy.

— Mówię z sobą otwarcie, ciagnę, daj Salomon. Nie mówisz mi, że żyję, aby ci przepić twobodę, albo hamował popydy i kłopoty twoje.

Dlatego ci si rozwijać w dle skarów natury twojej, choć ona bolesnego mi wyraża dół figla, bo chciatem mieć w łbie członika, co by na świecie mógł u siebie i ruda poważnia, odgrać rolę - by zaś zdajeć si mić całc inne powołanie.

Spójrz na syna mówiac, i, (polkrej) sy go nieco zachmużonym, dodał.

— Nie lękaj si, gwałtu ci nie zadam, chociaż, niewieter, jak boleśnie jest pracować życie całc na zdobyćie stanowiska, wderpać si do posłowy Trabing,

Ukhen prawodzi do szczytu: widzieć
 trud twój / straconym marnie. bo gdy
 nowkie nie przejmę rzece.

Weszechwał - Adam odzwat ni cicho.

- Ale jeśli kto nicma tej ambicji aby
 ni koniecznie dotykać do szczytu?

- Sądzi się maie o ten szczyt idzie?
 odp. Salomon, ramiionami w / kresu
 jaci. Nie - ale w ryciu jest prawem,
 że kto nie / kci u góry, musi być pod
 nogami u drugich, a do potuzenie
 nie do zarobku, szupitniej dla nas.

- Ojre mój - pierwot z pokonowaniem
 Adam. dozwil mi jichere jedna ucy
 nie uwagi, że szczyt u którym mo-
 wile, nie jest jeden. Są inne również
 wyfolkie.

- A! tak! rozumiat ni / y / d / o / p / o / Salo-
 mon. Ale z wierzchołka ich sz / k / o
 jichue widuki do kół. Sięgnęci
 z uity i zawładnąci nicim nie mo-
 zina. Ale - uciiny te szczyty i
 p / o / n / o / s / n / i - do / d / a / t, p / o / w / r / o / t / n / y / a / c / e / n / a / z
 p / a / d / o / t / m / u / d / n / y /.

Polu maie że niechceć ani mi po-
 miedz, ani iiii la maq.

- Kochany ojre - odzwat ni Adam po
 mamyle - j / k / i / c / h / o / l / w / i / c / h / s / z / m / o / j / e / a / p / p / o

lobienia

i pełności - jałmużno mi zachować,
bądź posłusznym -

- Ale ja właśnie, przeciwko twoim upo-
sobieniom ja nie chcę - nie odpowiem,
ani cię zmuszać do niczego. Wciąż
bardzo dobrze ci gwarantuję naturę,
nigdy owoce ci przynajmniej nie przynosi.
Człowiek nie wyżył, nigdy i nie dobrze
go nie dokonam.

Tym czasem posłuchanie moje smutne.
Skojęmy w interesach bardzo twierdnie.
Jestem już dłużej na tym świecie
że moglibyśmy przysłać wielki wpływ
i siłę. A mnie, ochota odpaść od
pracy. Po co? na co? Kiedy już
moje wyświechtano to zlikwidować bierze
półki i gromadzić wszelkie moralnie,
runie.

- Kochany ojciec, jesteś w filowickim -
- Ale nieśmiertelny nie jestem, żywo
przeżyję życie. Długo przedziś pa-
ję nie krążyć. Ty, gdybyś nawet chciał
(bo jesteś do tego zdolny) poświęcić
mi dla mojej idei, która ci jest ob-
jętą, nie mógłbyś, nie poświęcić by
dłuż, domni, moje inne upodobanie
i cele. Nie wlewajcie całego ducha
nie mi nie robić.

Jest to wiele rzeczy thomsona, nad
które ja lepiej mogę, ale jej nie

ję nie zaradzę ani ja - ani ty.
 Syn bankiera urzysideł się poita, i
 artysta, wzięty natury po matce.
 Powstanie artysty niezaprzeczenie wiel-
 kie, ale zupełnie inne. W powieści
 ubarwie potęga tej wielka, ale rodzi się
 wcale różnego.

Wódne poita i artysta, a miljonierem
 pryncem, co nigdy nie kłodzi, rza-
 dze się rozumianiem, mordercą się
 idącym z wybranych, którzy pod nogami
 tłumia nie leżą -

Adam szukał z pokorą, lecz coraz
 był smutniejszy. Cóż ten ułudał
 spowój ojca, który, mimo panowania
 nad sobą, mówił z pewnym wygu-
 tem i bólem, - jęł ten ból.

- Długość si z tą myślą nie mógł po-
 godzić - mówił Salomon. - w którym
 poddać si koniecznie? do /statek zme-
 lony. Nie przekładam ci w niczem,
 wiele mi to przyznać, - mać wpływ
 prodku kłótniawisiz, swobody naj-
 zupełniejsza. W jedyj procie obli-
 wici o moje prawa ojcowizie upo-
 mni si muszę.

Tu pierwszy zawahał si nieco, Adamo-
 wi rumieniec na twarzy wystąpił.

- Nadh cię kocham abym z tobą nie
 był zupełnie zerowym, ~~umieram~~

Salomon,

Pojmuj, miłośniku młodziu, a na-
wet ptochorei podobnie z tempera-
mentu; bo, hi w plechcie namistrowi,
ratu, który zycie moje zawisai,
zwichuaci-

Adam chce, jui prawi i porupyt
z piodzenia. ojciec daj mu znaie, aby
go szukał ciępliwie.

- Stuchaj - ciesz się datę. Datem ci two-
budy, ale kochajcie się, kochajcie się
o ciebie, najistotniejszą twą kro-
ki. Oh jui rok przeszło jak, coraz
silniej, coraz namistrowiej zajął się
ten coraz ptochorei kochalich.
Dziwny jest barzo ten, dziwi-
pnie zwraca, ptochorei, ale bier-
seria zadowolona, niegodna tego uro-
cia, które w łbie obudziła. Jest o-
buniarzkiem moim ptochorei się.

Adam zwrócił się z piodzenia nęgo-
rątkowany - co ptochorei o ptochorei
skie obawy - i zwrócił ptochorei.

- Kochany ojciec - dziwny ci fakt
wie. To co o niego mówią, ptochorei
jest. Dziwny jest ptochorei
idealny, a iwny, i kto, - ułt jego
nigdy fakt nie kazi!

Salomon rozumił się iwny.

- Si dzwiko moje, uleć, wiem że ci
wielką sprawię boleść. Ale rancie po-
dręba otworzy ocy. Pojmuję że in-
nie, możeż zająć, bo jest bardzo pi-
kna, ale ta urwora piklowi plaster-
na, pod którą ty również piklowej
jak cięto domyślasz się dury, naj-
czwiej - tak jak u niej - kryje / cze-
wy / tręce. fantazje rozbujają - i / błąd
na u / krapicnie rodu / błąd / błąd / błąd / błąd
rzone. Dla takich Helen padają Tru-
je...

Wiem, wiem, powiniś, ie just fancy
business, craviness, ale to wiechony
je 1/2, chodza, a nie tamto.

W Suchajnym Adamie widac było
leci niewypowiedzianą, bladą rumie-
nił się, zrywał, ściśnięty musiał rze-
dzać konwulsyjnie. Byłby wybuchł,
stał w obronie Roling, gdyby po-
nowanie ojca: jego krew zimna nie
hamowała go.

— Wierzę mi — pisał Salomo, który czy-
tał w twarzą Syna. Nic muwisz nic
lekkie — bez dowodu. Od ręki głębiej
krok w krok, gdziekolwiek mi ruszy,
wiem co robi. Kupę przyjmuję, z kim
ma jakiegoś — choć nie ma wpły-
wu i plany powściągnąć.

Schöner in 2014 im Park, do

do kłóty, jak mi tobie zdaje. Ale cibie
tylko przychodzi - ale w innych gozdi-
nach tak samo się spóźka i równie ba-
Tamura zabójnie, zębkowate ame-
rykanina Don Estebana, który jej
swoimi marzeniami miljonami
główni zawarł; daje rendu-vous
hrabstwu Orontzowi, który podobno
jest jej najdawniejszym a dożytkiem
opowieści, biega za nią, baron St.
Felix, no i kilku innych.

Z niezgody i zżymy zżymciem, nad
wielkimi, każdy z was umie
tak zżymci, iż mi wam zdaje zko-
lei, że jedni wybrani jestcie.
Nie kocha ona cię, bo nie kocha
nikogo, i nie jest już zdolna, po
kochać. Jest to jedna z tych kobiet
zimnych, które żyją, głownie z tego, które
ambicja prowadzi, a zdaje im się
że wpróżdżyć obywateli potrafią.

Jako będzie zima, jeżeli mi za mazi
wyda - niewiem - dodał Salomon,
ale ten natyż zżymci zżymy morze
ja zaprowadzi do tego, gdy obawa
Thompsona i bawianis ustrasz.

Ojciec może być o nią spokojnym,
- umie rachować dobrze za mazi

bo ma syna i tak było. Mójciez sam po
 uszei sprawa i co miwiz i pscho
 nei ni ze nie potrzebowalem nie doda
 wai do rzeczy wifkici. Wfkarz i miji
 ca i go riny w ktrych ni tak samo
 jak z tubn spycha z amerykaninem.
 moze ponieozici gdzie ni zbarwnem
 widuje; i kiedy, powyjiem oia
 na minsto. Sama przyimuje u tie
 bic krombyz Orvnilza. ktry dla
 niny pucdingnat tak swij polyt w
 miecie.

Nie duzy na tem, janczyz stary
 Mountcastle, biega za nim talerz i
 upieczky gorne od biera; a kilka
 ichu jest w odwozcie. Naimniej
 za to ze nawet mofukowi klicie
 Rudolfowi von Hoh-Winterburg,
 gony z awra, choi wie ze to iy
 do niego nie doprowadzi -

Monie to stary bankier podawit
 gony i miat ni, ale w nim bolu
 widzi bylo.

- Zet mi ci jedzenie. mój, Janie -
 do kof-pochwili - ale potrzebujemy
 ciety, a nie ci Tuzhi z owow opa
 dny. Udzie mizym. Kbi puz tku
 rozkazowania i zawody nie puz
 chodzic w mofukowi. Sama to, a

to, a nieuchronne.

Szantażka to piekna rzecz -

Niekoniecznie Salomon wpisał i zbliżył
do Jyana, aby go uskutniał - potem
poczekajcie mi załatwić po pokoju.

- Języczek słowo - dodał swiercając mi do
miłostki Adama. Miłostka podobny
do twojej miłostki, wygłaskiwanej nie
jedynie - jest bardzo popularna - Łecham
mi jednego, - prokuratora twojego z nią
teraz. Wzburony, rozumiesz, rozumiesz,
nie wykrzesasz, wybuchniecie - powie
jy w prokuraturze co Sylwester o niej. Za
miast Hedricka i prokuratora mi, od-
wotał mi do niej sam. Krucila
o karcie w ucy, a ona - pokusi-
ci mi tak wyłamuje, tak uczy
niewinną, takim uczy niewinnym
ym i zbrodniarzem, iż go nie by-
dziej podły i cholera o prokuraturze
nie jej prokuratury. Jest to być zwykły.
Prokuratury.

Ja ci dam rady innej. Mój wiary
we mnie i moją radę, - Spokoju,
bo wyminie mi z nią, przegry, nie
obwiniaj, i nie nie rób, bo zostaniesz
długim. Gdy na twoją obronę
nie więcej niż nie miast, stawa,

na ojczie ci siły, na oślepienie -
Najlepszemu ludzkim - ucieska.

Jako poeta i artysta, dawno przegąstaś
z widzieć Włochy, jechaj podziwiać
tam ja dla ciebie si ocingatem, aby cię
więcej jechare nie rozmarzyła. Dziś
wola cię juri widzieć rozkochanym
w Wenecji Medycejskiej w Florencji,
w jejniej Galatei z Museo Pio-Cle-
mentino, w jejniej Wieży, nawet w gar-
ruckim muzeum lub brzoźwiej
drzewianym z Capri - której prostu-
ta i gęstość przeto cię rozmarzy-
nie w tej Kubice, która ma za sobą
wpyłku - piasku, rozum, domy, i
wybowanie - wpyłku - opiór serca!
Radość cię żyje - prosię, jechaj do Włoch -
od dawna podziwiać ta była wielkimi
i gorącym życzeniem Adama, mia-
ła dla niego urok cegły dawno u-
pragnionego, przyszanego od dzieci-
ństwa - ale w tej chwili!

- Jechaj do Włoch - powiniem ojcice we-
leć - jechaj! Miałbyś, pilz niecier-
marz - białym ci, a o tej ciarodziej-
ce zapomnij. Znam na to ję i naturę
podziwiać alby ci si pozwolił z nim
oznać, a ona do metzi i /ha hiku

darzy i wzdycha, i chce je mieć po sto
conem miljonami. Gdzieby ubogim
był nie sprzyjały na ciebie.

Na ożenienie z nią nie zezwoli nigdy,
jakiż zyj, a i po zgonie moim, pod
błogostanem / ktem ci go zachwisi. To by
było samobójstwo. Tyi! Hej, ale ja
za ciebie widzę upokorzenie. Proszę,
nie pisać - Nigdy! nigdy!

Zagadnów z jakego dotąd przemawiał
Salomon, przy opłaceniu ofiarnego
wzroku z miłością w niezłomny
list. Adam usat ze przeciwko temu
pożądaniu wstąpił by do niepodobien
stwem. Stał bledy, rze mu opadły
kwestadnie.

Starca ział ki znowu zrobiło jedy
akta, zbliżył si i do pierwi go przy
ciłnast. Surwów ułpita, z cku-
Tociu malki tulił go do siebie.

- Nie / tety - uel ci tej, wiem jak bo-
le / ny ciw ci endatem, ale / p / nitem
obuwizet skaya, ktery, pominie
kryku chorego, wrzód wyina.

A! drożko moje i i ja rytem i jam
był młody, i ja uległem nie raz tej
fascynacji której piżkowi wywieru,
gdz młodość iadną jest tego, co sis

narzyna

nasywa miłością. Ubiera ona wiewron
ideal we wpychku do co ma w łobie.
Ale jukie potem rysto, rozwiewają
ni z łote promienie, bledna barwy i
blejnie, i - zoftije biko thelet w/łot
liwy.

Y, di do wst. Zdradco moje!

Mojeby łepij byto wielcy kogo wzięt
z łobu - kłobien łobie towaru/za, daj
i zapustna, łubodę, miłbyi na łwi
kwest wini abogiję artystę.

U/miuchnał ni zark blowie.

— Chocby nawet wzięt artystę! nie
nie powiem! do d. w r. i. do oba
cojne.

Adam stał, jak zdrewniały, nie pisał
nawet o/łubich /sów ojca.

Wpychkie szeregity, naswilka, kłobien
pod chwila, tak wielkociennie Salomon
mu uylisat, kłobity i popłotane wmy
ilo ję. Wokant z ten guwka piewdy
kłobij zapracowi, odepuci nie mił
erim.

Widac ten łubny /tan Adama,
ojciec niekciat go juri drczy d. tu
z. Nurał /zaleci kapela/za i łobki.

— Y, di jukie za interofami, w. eł.
u/pokuj się, rozwari com mówit,

po Suchai mojej rady.

Czekam cię jutro rano.

Atudy Morimer skłonił się ojcowi
wyprzedł przedko.

Zmierzając był tak ze zadowolony i za-
dzwianym, chwile nie mógł namyślić
niem przypomniał drugie, do swojego
niekhanida.

Przybieporym króciem zwrócił się po-
tem ku niemu. W tym samym pa-
lacu ale w bocznej skrydle, znajdował
się apartament Adama, wcale do
ojcowłkiego niepodobny. Nie było w nim
prepychu ani elegancji szlacheckiej, ale
znamyś artystycznego swaku nada-
wano mu cechy oryginalnego.

W saloniku wisiało kilka pięknych
obrazów nowszych mistrzów, stało kilka
dopłoniętych brązowych kopii zmniej-
szych z antyków, było kilka kwia-
tów i zieloni, — nie brakiło nawet forte-
pianu Bösendorfera. — Na półkach
porządane albumy także zurytemi
oprawami świątecznymi, że nie znajdo-
wały się tu dla zrywania, ale wręcz
przeznaczane były. Całemi godzinami
biedował nad nimi Adam, przekaj-
wał w nich tajemnicę wieśniania i de-
nałkię i mu nie zbywało.

Gabriel przybył najpierw do salonu
zawierzył

bibliotekę, arcydzieła i ulubione
 zwierzęta. Za nim znajdowała się
 obfita pracownia, do której mało
 kto przypuszczałby wchodzić, z ogrom-
 ną sofą w kącie i w drugiej sieni
 wybiegiem do pilania. W tej sieni
 znajdowały się też do malowania - i
 przybory malarskie przede wszyst-
 kim.

Na ścianach wisiały plenery w wielkiej
 ilości niepokonane, korniki i kry-
 nidy, gipsowe odlewy i portrety.
 Tu żył - artysta.

Widok z okien, z których jedno naj-
 ciszej przyszyty był do dachu, wycho-
 dził na truchojny ogródek - patio,
 ze ściankami murkami, zaskrzynkami i zie-
 lonicami ozdobionymi.

Adam wpadłszy do swojej pracowni,
 w której na zawieszonym na ścianie
 było, usiadł na sofie. Obserwował
 swoje rękopisy i poróżnił się z
 rękopisami, zaskrzynkami i zielon-
 icami. Było to bardzo dobre, ale myśli
 nie były już takie same.

Co miał powiedzieć?

Znał nadto prawdę o jego życiu, aby
 go mógł ostatecznie porzucić, znał prze-

przeistawion iego i wiadział się
dla upatkać nie mógł.

Byłari więc ta i lha ta tła dziennego
w dzień, tła słońca, tła dziennego
słońca - zapomniał i czego tła gorzko
o swem przywiązaniu, - w i l h e i f a t
tlem : obłądki wielkono?

Orn i e l y t l w i e t n a k t o y k o j e l y t
tłakie zwodnice, a i e n a p i s k o w o p y
i e d k u l e b k i , a l y o d a i l u c i e l l a t i
l u d z i e ? C o z a c z y t a p i e k u o i ?

Jakim sposobem dużo brudna mo-
gła mi mieć w ciebie tła cndnem,
i a i e p r e b i i d i p u e j y p o w o l e s ? -

Te zagadki, życie po raz pierwszy
zadawało pytanie biednemu. Sphinx
stał przed nim ze swem obliczem nie
wiedziem a ciutem pokory, grzecz-
nie górej nie smierci, bo - zwątpie-
niem, o d a c i e m z y w o t a r e w t r y l l i e
g o c o z a u l a y m g o c y n i -

Wakuyt z tuba.

Cheist nie widząc jej, nie zignaję-
wiece i zapomnieć. Potem, myślał
ja i i l h e m z a p o m n i e m g o r z e m p o c e
s n a d n a w i e k i . ~~K o t e m z a p o m n i e m~~

7 Serce mi siłkato - Także i niewi-
drzei jej? nigdy? nie pomieści mi
nawet słowem zawodu swego i bledzi?

było to nad jego łóżem.

Chciał ją raz jeszcze zobaczyć, byżna
podać panem siebie, którego naj-
niezwyklej by dążył; choćby ku-
żem, zwrócić uwagę na raz jeszcze--
W porządkach, gdy po raz pierwszy
zobaczł z nią najmniejszą, chorowatą
próbował Rutinę w parku. Zauważył
kwaśnych M. Belling. Jakkolwiek
by nie było, jest wrażliwie, puchow-
kowa, a nie siłą ośmielita wybudzić
Jama, wyrażała ją z powagą na puc-
chadzie.

Pierwszy - wyrażała z tego dla niego nity
wielką, ofiarę. Rutina zaiste
przechodziła Jamar. Adam znał panie
Bochem, nie lubił jej, a nie puchow-
kowa nie była siłą przed nim ze-
płynęła w tym do niej i wyrażała
ją często - miał do niej niekorytnie
wyobrażenie o jej charakterze.

Była to teraz z myślami, wpadł w
koniec na długi drzewo, która mu
się zdawała jasnym, - Chciał ją
jakkolwiek spotkać widzieć ją
Jama na Jamar z M. Bochem i wyjechał
od niej - prowadził, a który ona wie-
dsiła mądrze. Musiał być asy
Rutina była oczywiście zwrócić
razem i - nie chciała nikogo?

Dwie kobiety nie lubiły się - mogła
wiele upokorona, ubłagana nieposy-
łać ich poniesienia mała, o czym
zapewne lepiej od innych wiedziała.
Nie zastraszył się nad tym Morimer
i, choć niechętna swym wyświadczeniu,
że z nią i z domem związała od
dawna Ballina, nie mogła chcieć
rozmyślenia jej zdradzie.

W tej nieprzewidywalności miał powrót,
w potrzebie zrobienia czegoś, cho-
ciażby niedopuszczalności, Morimer po-
wziąłby myśl widzenia się z Koch-
mowskim, po prostu nie mógł do biur-
ka i w końcu powrócił, bezimiennie,
w sprawie niedopuszczalnej i pilnej,
zaprosił na rozmowę p. Ballina,
wyznaczył miejsce spotkania pod
namiotem kawiarni na Grabowie,
a gościnę poprosił o pomoc.
Lift był pełen układowania, a zara-
zem natarczywy, tak że odmowy nie mógł
się Adam spodziewać.

Napił wody, wyszedł z domu, szedł
pocierając lepkiego poślania na ubiór, o-
płacił go powiecie i przykazał oddać do
rąk wstępującego p. Kochm.

Przewracając się już potem do domu, błą-
dził bez celu po mieście, przemyślał
się

ni puer małe ułuski, stawiał przed
 plecami przypatrując się wystawom, w
 których nie nic widział, przyglądał się zę-
 gatom, białym godziom, gorzka go peli-
 ta. Cias wlikt się ukropionym sprobem
 powoli..

Nawetie obliwitasz naznaczone godzina,
 i na dobry kwe draas przed nią, Adam
 siedział już pod namiotem, przypatrując
 się czy nie nadejdzie wierzana.

Nierozwaryt i chere duhe jale miał do
 niej przemówić, od regu zaczął, a
 wielkie próby zebwania myśli były próż-
 ne, tak był zburzony i roztrzęsiony.
 Gorneska nie poddaje się ani rozumowi,
 ani rozumowaniu.

Pani Duchem odlewny pisał, rzucił
 w nieobecności Roliny, która by była
 pismo Adama porzuciła - zdumiała się
 niezmierznie tajemniczymu temu we-
 zwanu. Nie mogła, nie chciała, położyła
 już nikogo aby się w niej, nawet o zmro-
 ku, rozkochała - musiała się więc domy-
 ślać że kto o jejimie białmuchu, o
 białmuch z Roliny. Jii? nie jii?
 Zdało się jej że nie miała powodu od-
 mówienia prościej tak gorzej, a mogła
 zapobiedz może jejimie nierozwari-
 nemu kłopotowi. Sama ciękawość zreflek-
 towała ją zreflekta w domu.
 Domyślała się że półroczek jej me

musiał zająć kwi co, albo nie chciał
dość /nąć do Roliny, albo jej miał
prościć o taktowanie mu widywania się,
korespondencji. Sądziła że mógł być
chyba kwi: nie najnowy przybytu do pa-
ry i do domu. Kwi mógł? nie
odgadła.

Ubrała się na przedce, wyjechała.

Była już pod namiotem i miała zajęte
miejsce, gdy Adam wita ją przybli-
żył się do niej. Nie widziała go już
od dawna, ale przypomniała sobie ta-
two, bo wtedy i piękny twarz nie
zapominała tak łatwo.

Z twarzą biednego chłopca poznała i
cierpiat, — poraż i rozmowy było mu
ciężko, chwytał się za głowę i jęczał.

~~Kie~~ * Przywodziłoby ludzi, które podni-
kował, nie /mniej przemówił ich.

Bochem przypatrywała mu się z zaję-
ciem i politowaniem. Kilka razy już
chciała się odwrócić, pili mu braku, na-
pił się wody — Walbina przedziła Karidy
Kroch jego. Żał jej było widocznie
udręconego, który jak dziecko ziedo-
swiedzone w stannowej chwili, nie
miał siły wykonać tego, co postanowił.

P. Bochem zaprzęgała mu pomoc
i wyprawa dzieł z przykrej potażenia.

— Chodzi o Rolinę i nieprawdę?

o derwała si i: kiciwie - mów pan co
si to stało? może może w cieniu
żyteżna?

Morimer przytulił si do niej ze słow
nemi rękami.

- Pani moja, ułóż - zaklinam cię! gdzie
tu o życie moje, o los mój - Kocham
ją, jest to pierwsza miłość; była dla
mnie dobra, i szlachetna, Rodina, zdawa
: To mi si żem jej serce przytulił. -
Moje marzenia pierwsze, straszne,
groźne przeszkody - Nickei im więcej!
Zlituj si pani, co ja zaczął od dzieci
ka, wielk i odg. Słuchaj jej myśli, na
uc maie - mów mi prawdę! praw
dę! Może ona by si przytuliła i ser
ca!

Morimer mówił do jej serce pierwszy
raz, siłony poruszeniem. Takie
Wschodowa więcej si domyślał mi
Ta nie zrozumieć go mogła.
Poruszyła ramionami, krótko, lek
chwile namyślała si z odpowiedzią.

- Chcesz pan całej - całej prawdy? zapy
tała.
- Chodzi gozda, była i straszny odpow
Adam. Mówi mi że ona jest
równie ze wpytkami zadowolona, że
do co ja miłem za dowód jej serca
dla mnie - -
- Ah! pierwsza, chce z tego tragicznego

tragicznego tonu rozmowy prowadzić
na temat Kochmowa - że nie pan
jeden si w niej Kochasz, to pewna.
O kimże więcej mówiono panu?

Drżąc Adam porwał wyliczać imiona,
ze w/w tym i obryzaniem. - P. Walbi
na za każdym dawata głowa, znaki pota
Kujacy - i upiśchataś si figurnie.

- Ładnieś mi, dodał Morimer, że ona
maie jednego Kocha.

Walbina jedząc powoli: łody, porażka
ramionami i głowa - dumata.

- Znam pana bardzo, jesteri rzykożany
zaczęte, murek by tamienany, ode
zwataś si. Znam ja od dziecka - chci
prawdy ?? powiem mu że ona, nig dy,
nikogo nie Kochata i Kocha nieby-
dzie. Wpyłko u niej pati si w gło-
wie, w sercu nicma nic. Czy kiedy
Kochał podał si: co by to by cudem - nie
wiedzi, do tego jest tlen, jak, ja ma-
luję. - zimną, pełną ambicji - ego-
istką.

Jak razony piernikiem siedział Adam,
czego innego si spodziewał i zjadł.

- Si pan! czy podobna tak uwodzić,
tak kłamać - oderwał si ze łkaniem
i namyślał si w głowie.

- Nieznam wcale postunków pana
z Roliną, odparła Walbina, nie -

niewiem, jak dalece zbliżycie się
do siebie, ale - spróbowaj kobiedu, uśmie-
chu, dobrego słowa nie należy tak
brać bardzo serio. - Pan jest młody,
bardzo młody!!
Popatnij na nią i westchnij. Morimien
młodszy dwójdego, co to musi być do-
wato.

- Wiem to prawda - wybuchają znowu,
że przynajmniej tak samo kłóty tego
polaka, amerykańczaka, francuza -
- O! i wielu innych, bo wpychli w wiel-
bicielom jest ruda - odpowiedział bal-
bina.
- A ja byłem?
- Gdyż z kandydatów między Alire
mi wybora, o ile wiem, Stanowczego
nie uszyta - mówiła p. Buchom. z ko-
chaj przydeszła. Ale mój na jej ko-
mici tak bardzo za zte. ? Coż nie
mój, którego paskowika, ma być to
kwa piskawii i rozum za posag cały.
Chce się wydać za mąż, do cel jej i
cin. a ambicja ma wielką i musi
pełnić matkę / two dołtać się na naj-
wyższe szczeble złote, w twint do
którego się wuje stworzona.
O! pan może najhucierz prawdzi-
nie jest ona pociągająca. Na serce
nie ma co u niej rzechować!
Próbyta ramionami Buchomowa i

poftawiła filizantę swą, jakby si za
biewała do wyjścia. Więcej nie jui
do powiadzenia nie miała.

- A! w nie wie na świecie więcej nie
można! wybuchnęła Morimer. chwytła
ją si za głowę i nieswierajac na to iż
buzie na niego przysiadła.

Balbina musiała poćgnąć go za fu-
knie i przepuścić że ją i siebie komu
promituje.

- Zmieszaj si pan. uspokój! uschła - bu-
dzie si może niewiem czego domy-
ślić. Złat mi pana szczerze, ale ży-
dactwa prawdy - trzeba mieć ię pę-
bolic.

+ Adam tak kochał że pomimo tego
co od Balbiny usłyszał, nie zerwał
by si z nią, jui tofizmami, jilem si
współował znaczenie prostoty zmniejs-
zyć - wiadomo musyło że si nie sta-
biły. Duchmowa nieprzewidywalna by
musiała.

Ciekawo kilka wprzeczami podzielo
wał jej. nieco powierbowanie uspokoi-
ony.

- Czy pan myśli? zapytał go.

- Ojciec zżył sobie abym do wśch ie-
chał. Podzielił mały lekarski wem-
sta mieć. Sam niewiem jechać co
poradę.

Żaby pan żrco ojciec radził.
wtedyś Duchmowa. Tereli nie

lub nieumieć si zacić z nią, co by
było najprościej i najłatwiej moim
rozwiązaniem zadania — Sepiej od niej
uciekł. Wszak co będzie, Rolina czy bę-
dzie Hugo Kołata czy nie, za mąż bu-
gato wyświ si musi. Serce nie wie
pozwierać...

- Pojdzie za mąż dla...? zapytał Adam
- Dla porzycy w świecie, dla majutku,
dla tego co jej przyjdzie zapewni i am-
bicyę załpochi — o tem pan niewiety.
dokonanyta pi. Kuchnia. Zegrajne go
greczonym uktonem...

Morimer zagryzł wargi, wejściem
opowiatem rzucając do Kola.

- Jedzi pan do bróch! Zeposta odcho-
dzą...

VII.

Narajuda rano o zmyłej godzinie,
o której, pod pozorom picia, jidiej's wo-
dy, Rolina zmyła si była spotykać
z tym, którego zwrócić zwata two-
im nadwornym poita, — dożył niebi-
diciwie nieraz wymienniego przed
Bibina, — nie załata go w parku.

Nigdy si do nie łufiła jej ichre aby
na siebie czekać karać, lub im za-
wiódł i nie przybył.

Dla niej musiał marzyć w przyszłość. Dumnemu
bratwemu na sumę, że mył się mógł
by lekceważyć, zapominać, burzyć
się, już gniewem okrutnym.

Mógłby być na świecie coś co by więcej
warty niż poświęcenie na nią, niż
jej poświęcić i słowa? Była to rada,
zadowolono nie przebaczone.

Adam noc całą, spędził w gorączce - naj-
bardziej opanowane plany. Chciał
bież, wyrzutami ją zawładnąć, ode-
brać jej wszelką siłę na wieki - chciał
znowu nie widzieć jej wcale, jej braci,
uśmiechu, chciał jej i pierwszemu
w tym liście ją porzucić.

Niewiedziat Jan jak postrapi-
w ostatecznej chwili, gdy po dalszej wal-
ce z sobą postanowił nie iść wcale,
długo sobie słowa że nie pójść - na-
głe przemyśle namigłowi, chwycił
za kapturę, poleciał.

Szedł z murem jej już nie zastanie.
Gdyby tak los zezwolił, naówczas
nie byłby miastem z wybrani do wód,
i zimnym jej, liście porzucić.

On nie był tak zdziwiony, że na zna-
nej ścieżce spotkał Roling. Nie było
już jej znał zupełnie, ale nachmurzył,
zamiarował, wgniewał, dumny.
Przywitała go zaledwie słowy: "Witaj"
niem, łowca.

— Gdzież się odzwalaś z głosem ziem-
nym, kobiecie każe uskać na
siebie?

Morimer śladę ślad długi patrac na nią,
i nie mogąc przemówić słowa. Głos
brwi marmuży grzanie, twarz miała ziem-
niana.

— Nie miałem dziś pręgi wcale, o de-
zwatni w końcu z wybitkiem - bo-
niechcąc tem pani sprawić przykrości -
Pani i pani - odzwala z rozmowy tyli
wygnani, Rolina uderzona wywarzeniem
tem, podchwyta gwałtownie.

— Ah! Pani!!

Domyślała się już jakiejsi katastrofy,
ale w charakterze jej było nie unikać
zadanej. Nie była w stanie i nie mogła,
czując się w sobie.

— Mówię ci pani dla czego nie miałeś dziś
pręgi? zapytała.

— Rolino! przeważ Morimer namisłbie.
dolekno mi nie najwiele niechcąc
jakiś problem mógł - Nicwiaru
w ciebie.

— A? a? pydeszko i zabwał podchwy-
to dziewczyny - Nicwiaru?? Złaz się
wiatr zawiał nią?

— Nie pytaj - zawołał Adam - powiedz
mi raczej, prawda to, że te słowa
słowa, wyjęte i uśmiechy, które
dla mnie były słowem najdroższym,
dziś z jakiegoś powodu między in-
nymi wielu... Amerykanin. polak...

francuz! --

Rolina zmirurowani ozyma pójnata
pani furowo.

- Prawda odpowiadająca z chłodem pyc-
variajnym. Jiechi dla miłości walej
mam jich zamknięci między usterna
murami, niewidzici światła, z ludź
mi nie mówię, nie mówię si rozumi-
li, ani podnieci usów — teha mi-
toji niewolnicza, jist dla mnie
wprost — nie męliwa.

Jiechi pan nie ma z wiary w serce
moje, a nie sławę ma to usucie
jkie nam dla niego --

Eksternita si z przedłożoną gusowici,
i wdziękem.

— Adieu!!

y zauricitiarsi jich gdy by odejść chcieli.

- Rolina! zawołaj rze jstadike Adm.
Który zapomniał że w ogrodzie na cie-
kawe obęły wyjęcia wystawieni byli.
Rolina! na kogo! kiki!

- Ale czegoż pan chce odemnie? od-
parła zimno — kierowaniem.

- Twojgo słowa tylko że to są po-
twarze..

- Potwary? co? że ci panowie Kockaj-
ni we mnie? zawołata z upnie-
chem wymuszonym — ale to nie są
potwary! Kucha si we mnie bar-
dzo wiele. Nie jstom wianna że si

si Komuś podobać mogą, że dla
mnie kbi tam psuje -

- Ale serce twój!

- A! serce? Imię nie ciębie ciągnęła
dziejibawiasz kwitkiem, który
dymała w ryku, nie ciębie w
nim bjęc po dloni - Serce?? Kto nie
ciągnie i nie wierzy w serce, ten go nie
warto tego słowa i przytęga nie
porchowania - Ichiegi pan wymaga
mniek więcej dowodu, gdy mnie wi-
drze przybiera, tu dla niego, po
twierdzenia si...

Niewdzięczny pan ierter! Długo tego!
Odwrócić si porzuci.

- Gniewam się!

Adam. Tak przybity, upokorony, a wy
jęz o liści błagaty.

- A! przebac mi! wyznał.

Rozgniewana była tak piękna!

- Nie powinna być przebaczyć - odparta
Tęgo daję - taka zas dłoń imielna
obelga, jak dla mnie.

- Rolino!

Jericho leperze przybity. Kuchle,
Mi daj siłę, ona dumna i dym
fajne on upokorony, zwyciężony i
taki biedny.

A w powieści zdety ni nad niemi ula-
tywai wrogi, le wyrosy kłębiny -

- A! jak pan jest młody!

W godzinę potem Morimer powrócił do domu upojony, szustliwy i jędrnatelubione. Prosy rzucić na papier - By Ty prześliznę.

Rolina w drugiej chwili parka puchem strąca się wesoło gwarząc i pustemi żartami zabawiając a wzywając Don Etebana Corcero.

Gdy potem w kilka godzin wpadł do pokoju ojca Adam, staremu dożyło było spójrzeć na niego aby poznać, że nie miał widzieć zwiadowcy i przetrwał by obalamusconym. Salomon nadto miał takta aby o to syna zagednąć.

- Kiedyś mi do stołach wybierasz i zapyta.

- Kupię ci stołach przygotować do tej podróży - odpisał Adam spokojnie - nie Taku jest wyzwaleni takiego dwunastu, jednego bym zyszył sobie.

- Z pewnością - rzekł ojciec - ale potem następować gorąca, w ciemnościach podróż staje się nieznosną i niezdrową. W Krymie zwajdzisz malarie, Florencja będzie pusta, z Neapolu chyba nie Capri, lub Yschia chyba ucieknie, albo ni / Kryji w Castellumare.

Stary ojciec niepokojący. Zmierzony do Hedrenia Kroków syna, nie

nie badajcie go na chybie, / podziwiał się
innymi drogami: dopii co zostało między
nim a Rolingą.

Ona też wkurzył się ciós był od party. - Adam
nadał był spokój.

W ostatecznej rozmowie z p^{re} Maholich, nie
było starczyła na rozprzeczanie w ich
lich podejrzeń, ale - jak zwykle, namist
wii jeli re zwikłęty. Siła nie była
czuła wejście - słowo druznałne,
egzoty rany. Adam znowu pewnym był
że go Kochano, że zarzodził go nie
wierał był zbrodni, lecz oja donu
pono, potwary, co mówiła Kochanowa
niechciała.

Powrócił do domu Rolina nie miała
nie pilną tego nad upitanie / wyderł
Walbinie, sceny porannej z chorimerem.
Bawito ją do chwytanoś przed nią, że
wyta ją wery wrochochawę, zmusiła ją
do przeproszenia.

- Tak, var ci si to udata - chwytanoś
Walbina - ale podejrzanie może powró-
ci, ma ono to naturę że odrasta
być nie cię / przypuwa. Jeli chce go
zabymać. budi że oftrina.

Rolina z ramionami podziwiała pogardli-
wie.

- Jeli? oftrina - Zobacz mnie psucha
drżącą, si 2 Don Estebanem? co to
dowodzi?

d! moja Walbina, ddata wesoła,

zapomniałaś, że chyba ciemno ci
mierzysz! Oni, gdy są, są rozleśniani
na dobre, gdyby nawet w. Biedzi i Pył
li ci bardzo przekonywającego, póki
dwa namiotów dają sobie zawsze
wykumaczyć ze ich czy ulży i ro-
zum umyśli. Muzia im wnowie
co zechce kobieta!

- Strony jednak zbyt wyprężeni nie
są - lepiej, niż twierdzą.
  - Owszem! zapomniała Rolina. Wpychali
strony życia po kuba wyciągali - nie
brumia, a niekiedy zwierza, a wpychali
korytka kuba, wpychali wyżyłki
kardyni kuba kubi owoce, napili się
z kardyni kubi kuba. Inaczej, na-
co by im zdało i co by życzyło warte?
- Mówiąc do z jankiem przejęciem i
namiętnością, zaniepokojeniem weso-
łym, młodym, była tak niezrównanie
piękna, tak rozgryzana jankiem życia
pragnieniem, rozpromieniona, a gdy
postronkiem wpychali rękopy ziemi,
do których prawo wstała - kubi się jej
należały - że kubi o niemiłości i
kubi się jej wybuchu.
- Szłała jej zimna, objawiała jej roz-
gryzowana, a nieumiała rozróżnić
że ten kubi kubiłony cały buchał jej
podnieconej wybuchu. a i smysły

ni serce nie miało w nim udziału -
 Gwałtem pobudzona fantazja tylko.
 Przychodziły na nią takie chwile i takie
 wybuchy. Ballbina pomyślała z obawą,
 że mogły być niebezpiecznymi. ale
 i w takich momentach rozprężenia
 Rutina panowała nad sobą, wewnątrz
 była ostry ogień; zimny rozum przeważał
 jej nad tym instynkt ochłonił gdy chciała.

Po południu wpłynęło to pociąg w zapo-
 mnienie, Adam, jego śmierć za
 2000, wielbiciele i pragnienia -
 Dnia tego w Jeli Bösendorfera Synny
 pianista, który juri si był wyschł da-
 wania koncertów publikujących, był pie-
 niędzy, orderów i sławy - miał rację
 si daci pójść na Kuruzi i kiej dobru.
 czynnej instytucji.

Znajdował si na tym koncercie nadzieję
 do dobrego tonu, pokazał si na nim
 było koniucznicia. Rutina postanowi-
 ła pójść nań - bzdura bzdura.

Bilety wpłynęły były od dawna zrezerva-
 ne, ale do niej brzmienia nie obcho-
 dziło.

Chociaż myślała jej pójść za pójno, po-
 wzięwszy ją napisać na tym instynkt bi-
 letek do królowej Broniza, który do
 tam si jeli w widnie znajdował.

„Muszę być dziś na koncercie, potrzebuję dwóch biletów, najlepiej, dla mnie, i dla ojca. Proszę wreszcie przysłać mi albo mi się niepokuszaj na wyry-”

Taka brzmiała kartka wystana umyślnym do kochanego.

Rutina była najpewniej zadowolona, że bilet był dla niej, znana córka i twój nad nim potęgę.

Z rozrządzeniem tym Spokojem, powstała znowu potem obmyślenie, że bilet, w którym się miała na koncert, w końcu, chociażby ugniewała, nie powinna.

Bochmowa nie sprzeciwiała się, nie mówiąc nic - dając biletu niedowierzanie, potrzebując głową.

— A - jeżeli on biletu nie doptanie? Za pytała widząc, że wychodzący góry, kowu wybudowania, brudny, i wysucha jąca, pełnie i wstrząs.

— Jakże niedoptynie? rozumiem, że dzień - A! - by mi się podobał! Dla mnie, żeby Urtonie biletu nie doptat? Musi - choćby miał córki bilet posiadać, jego zamordować. - Ja na koncercie - będę.

— Dla czegoż na nim być tak niecodziennie musisz?

— Bo - bo mi się tak podobają! odparta Rutina - Czyż potrzebuję coś więcej

powiedzieć nad to!

Słania była była już przygotowany-

Na ty koncercie znajdowanie się na koncercie, dlatego się różniły przyczyn wiele. Naprawdę Rutina przechowywała była tam wkradzie gdzie był świat, do którego ona wchodziła i nadezła chętnie, i pragnęła aby już do niego przystąpiła.

Zastanowił ją ale wielka podjętych panów, po których się nie spodziewała nie mogła, zmierzająca do tego aby przez nich zdobyć sobie stanowisko w tych dołach, które nie dołach tych stercza.

Na koncercie mogła widzieć, być widzieli na i zbliżyć się znów do tych ulubionych, spotkała u Klara, a później i on znika z widoku. W tym samym angielskim Mountcastle, baron St. Loix, na ołtarzu piękne młode kpiniełko, Rudolf Chrabakowski, po którym trochę, tak kłótnia, wpłynęła w ten dzień tego musieli znajdować.

Młody Hoko Winterburg po rozmowie z babcią, choć był ledwie roczek, zaczął się w tym oficerującym, z nim i więcej próbą zbliżenia się do tego bóstwa swego.

Reinhold on gdzie Rutina nie była, przechodził gdy było miło przez Wallnera, ponieważ było ono dla niej

Oni jej okno, podziwiał się na spo-
tkań - ale nikt nie baro mu nie prze-
stąpił.

W przeciągu tego czasu był on istny
dary tylko zdelika widział Rutins,
raz on dwa udatu mu się na spotkanie
poważnie z przedzieln, uktunio się
jej za uchwyceniem i parę sekun-
dę przed nim.

Oczywiście w jego oczach nie zapomniał
nie była - a, choć rzeczy na miłość
kpinętku Stabe były bardzo - prawie
zadane chociaż i przez niego niebył
zapomniany. Sprawiało jej to pew-
ną przyjemność, chociaż miłość wsta-
na, przez upyślenie był tak wielkono-
to bycowała już kadziła do zycia, od-
dychała nim z rozkojem.

Na koncesję musiał się też znaleźć
wac, znany ze swego dyktantyzmu
Baron St. Foix.

Rutina ale który francuz był bardzo
nadpędzonym, podziwiał się go do
prowadzić do zaproszenia na muzykal-
ne wieczory.

U Barona zbierało się dwunastu wy-
branych, a choć nie był zionady, był
i kobiety, bo bratowa jego, nie miała
już pan, robiła honory domu.

Pani Gra de St. Foix uroczyste

literacka, który się raz udało co u-
miercić w Revue des deux Mondes, i
o tym rzecz przypominała cię, iż
była jej w piśmie przeciwnie, - wielce
krywna jejmówi, przyjmowana była
władzie, choć mocno wpychając nudzi-
twa.

Do tego francuskiego talonu się dostał,
a przez niego do rąk, było najgo-
rzejem przeciwnie Roliny. Nicie
Towarstwo dla St. Forta uniwersyte-
tejskiej, najgorzej tych sympatyj dowo-
dów, a tym baron wyobraził sobie
iż zawrócił jej głowę.

Klucza Matylda, który załadował put-
kowaniem wiele si nie podobała,
o owego wieczora dramatycznego, za-
pisał o niej zapomniana. Była bra-
ziem, Rolina gniewała się na nią.

Wstąpiła na prechotę Klucza chętnie
wzięła w ten świat, który przed nią stał
zarówno nie zamierzano.

Wielce gotowała była ościar uroczysty, aby
dopini tym celu.

Ojciec, na którego gniewała się i nagle
kazała, do spłacenia tych jej ambitych
planów wiele si nie mógł przystać.
Niepodobna go było skłonić aby był
płunków, oddawał wizy, zrobił coś

dla córki. Był najłagodniejszy chłopek,
nieumiał po prostu, chodzić manow-
cami. Cóż było pocztą nauczył go
zostawiając otwartości i 12turno-
wania do celu, który tu podjął dowo-
zdując go do polski.

Sama jego powierzonemu w salonach
arytmetyki byłaby wydawała się nie-
miernie, nieumiał chodzić, pisać,
a niedomyślnie prawie pisać i za-
bawiać się nową, tkana, z pręgiem.
Wydawał się poprostu, ubierał się
wprost, chociaż był trochę, a trochę
oceniał za mało i drugiej przodki
nie umiał.

Zaczęły powstawać do salonu
nie był stworzony, dlatego mu twórcy
nie było w tej chwili dawno, a teraz
w tej chwili antykwaryjstą, gdzie
mógł klasi i paląc cygaro.

Rolina wstąpiła do tej siły grzecz-
nie, że ją pan Krzyż takim niezgrab-
nym ojcem pokazał, chociaż zapre-
czył temu nie mógł, że to był naj-
lepszy, najprężniejszy, zwinny, najświeższy
z ojców. Tylko - nie wzmienił o niej
te. ona odziedziczyła krew matki
francuskiej, z polskimi i prowincji,

on. od dzieciństwa zażyły w mundur
pod nim w polku, samojedzin i inne
cie gośdności pofkładał. Zbyt długo
na niższych wezwał i depniał, a kar
nowi uległa go twórczym.

Miała więc Rutina wiele wrażeń po-
budach domagania się tego koncertu,
po którym sobie wiele obiecywała.
Tym czasem, gośdina zaczęła się bli-
żać, a bilety nie było.

Była jednak taka pewna, iż wydaną
przez nią, ręką i pectorem być musi,
iż nie ucieknie na wiadomości o nich,
ubierani się zaczęła.

Opcie wydany już był zawieszony ordynans,
aby uderzył najlepszy mundur i go-
wał się co do twórcy. Wolała mieć
go przy sobie niż panin, Boehm, który
brata braku gdy była do tego zmuszo-
na.

Z temi co zawsze znanymi: niecierpli-
wości powstała się tuż przed wiel-
kiem zwycięstwem, do której poje-
ziwai męskiej pociągła i była razem
Kucharką — co ją do funkcji garde-
robianej nie zbyt przyciąga, czyniła, i
Pani Boehm, której najlepszą chęć
i gdy kaprylnego dziwności nie
zadowolaty.

Z wznosząca, coraz niecierpliwiej
 Rutina przystąpiła na zegar.

Obyś się mogło, aby Stach Bronisz,
 choćby mu zabili, największą sum-
 mę pyta. Zapłacić, nieumiał i z
 2 dobyć, pięć, dziesięć, / kłaniamy, na
 reżie, budaj, gwałtem i przemocy!
 W to umierają, nie mogła by jej roz-
 kazać, zółta nie / pętniony, mądrze
 zwadziła o / wuj, w / kłaniamy, i o
 miłości, kłaniamy, który była taka
 pewna, !!

Gdzieś, jure, jure nadchodziła, zająca
 na w / kłaniamy, koncertie by musi,
 Rutina, posłata, po / kłaniamy.

Stać, jure, ubrana, zapłacić, 2 rżę,
 we w / kłaniamy, jure, anioł, piękna, ten
 piękności, twierdzi, zwycięzca, na
 rzucenie, ni, jure, jure, / kłaniamy,
 ery, / kłaniamy, zwycięzca, kłaniamy, od-
 zwadziła — gdy / kłaniamy, dąta, / kłaniamy,
 1200 u / kłaniamy.

— Nareszcie!

Sama, zwycięzca, otwierają.

Bronisz, drżący, cały, zwycięzca, błądy
 / kłaniamy, w / kłaniamy, / kłaniamy, / kłaniamy,
 / kłaniamy, / kłaniamy.

Rutina, zwycięzca, zwycięzca, zwycięzca
 ni, / kłaniamy, na / kłaniamy, / kłaniamy.

On puchycił jej rękę...
 Biedny rękochan, tak byt upojony
 Tem że ja widział słasliwego, iż
 mu si w oczach zadmito i musiał o-
 pucci ni o dusi. Czele do przywitania
 sławto było ngnienie oka.

Rolina cofnęła się zinną juri, zabu-
 jącina. Słuszejca, puchęła mu wo-
 ry, litujac ni i cieplec rękami.

— Jaka on mnie kucha! pomyślała.

— Jedzcie z nami? byciez nakuncer
 cie, zamotata głowa.

Broniła podnieść, wry do góry.

— Niechci! byty to dwa ostatek
 biledy, na waga ztota! Dłaciebie
 juri zdobyć nie muszę żadnego!
 Jerich Karier, jeśli pozwolic, po-
 jkij u dusi eschajac, abym juri
 wygiccia mógł cię zabawę ichu.

Żdaje ni że puthownikowie nie wie-
 le juri zabierzo na tem, czy nieci
 pają sobi bynie Broniła lub nie-
 smutku nie widzi było na twarze

— A! jaka rchoda! przebrnęła ob-
 jącina i biegała juri wotaci oja.

— Papo! eras! Papo! jedzcie my!

Skrabio: ryk, podaj mi ryk, /cho-
 dziemy - nicma dwili do /kacenia.
 Pathownik wdziewał /tacec i /pzdził
 da uin, po w /budach.

Proxima pierce into hypostoma proven
dura in, & by its 20 pierce psychical,
so me duratoneum by to - many, ter
ce me bitu, byt something.

Co teraz znaczy to dla niego że otebily
dobył się mądrze, łatwo, prosto, prze-
kopywając ludzi i ostatecznie je prze-
stać tak, że się z niego wyniósł?
Wpółko to jeden uśmiech wygrza-
wał.

Dras.
Zohna Dorviki, do Khiry z vitem wpa
dta. pizhna panna, susefliwa postu
Ta ma jehere wdzicne wyzanie i po
zdrowienie, zoftawujac go tamgo
na brtwarze. Niechyt iy iur potrzeb-
ny.

ny.
W czasie pręgiarstwa zapisałem 27 lat
rytmicznie, rozgrywkowa Robinson,
dawata oję nauki, ję in mianaj
dawac, z kim mianaj, kogo witać,
ję in wprowadzaci i t.p. Chciała na
nim nymodł wicij Dany, posucia
lwej godności, obijcia si z ludźmi
nie tak pokornego, mianaj /słabi/ kici,
kicij /tary/ porbyci si nie umiat.

Macholich tak długo był porucznikiem,
kapitanem, a tak mało widywał jako
now. wiktora, cześ zycia /przedziewy w
Korty gardzie!

Salon Wösendorfera, jak przewidzieć było
Tutwo, nie przepuściłby był tak natłoczo-
ny. Pułkownik prowadzący coraz mniej
największą w świecie trudność, przeciwnie
ni do pierwotnych rządów Krefst ornarzo-
nych numerami. Ale w ciągu tego po-
chodu z przekładaniem Rolina miało
połobności pokazać się i widzieć kogo
chciała.

Jeden rzad oka na jego przekonaniu, że
ofoły, o kłire jej najwięcej chodziło, na-
sali się znajdowały. ~~Munk~~ Baron St-
Loix przedziat już z brachą w pierwotnym
rządzie. Młode Kierincklo było zbu-
ka przy icinanie, Lord Mountcastle, choi-
wcale nie murykatny, musiał się poka-
zać gdzie byli w pracy.

Kficzna Matylda odznaczająca się otu-
crenieniem twiem, dworem, całą gromad-
ką ludzi, na których nigdy jej nie zby-
wało, bo jej dowcip, oryginalność, ży-
wość, pewien rodzaj rubekności dobry
tonu, przyciągały.

Tego wieczora wydziera się wydawała
niezwykle, ale oryginalna, była nie-
zmierznie, i /mie /tek jej /ty /ch /
było zdużka.

Rolina postręga z oburzeniem iż
Mierza widownie unikała jej uleto-
wu i udata że jej nie widzi.

Struło by to jej ten wieczór tak prządany
gdyby szorstkiy kuf kresta jej nie
umiescił po zaścianku Barona
St. Foix i jego bratowej. Gdyby sama
była mogła sobie miejsce wybierać, pe-
wnie by innego nie wzięła. Baron
piedziat kucha dątej na prawo, tak że
Baron ją zobaczył i rozmowa z nim
była ułatwioną.

Oprócz opib znanych i pociąganych wle-
dric, sala nabitą była wielą nie-
znajomcami, rzadko si ukarujcemi
postaciami. Ładno pomiędzy nimi roz-
poznać było można kobiety, wielbiciele
ki miłha z przed lat trzydziestu,
które żywo pamiętaly owe chwile pełne
złoty, gdy chupki i ryhamierki vir-
tuozów na drobne rozczaprywano ka-
wałki i jego samego omawo los Or-
feusza nie podobat.

Najwzros był on jekre pikany mto
dzieniem!

Wpizdnie te dawne pikancie, zktie
rych karida niezdzi minto twa godzi-
ne, w ciągu ktviej miłha si w niej
kochał - drii zastawate i zwizdte

zwiaďte, przychodziły tu nie dla /syłce
nie muryki, ale dla odżywienia
tych wspomnień, które wiel duży nie
zatarły 20 /stawiły /łady. -

Chciały widzieć tego nieśmiertelnego,
który zawsze jeżeli był królem fortepianu,
a dziś chodził w pełeni pokutnej,
drwinie jakoi /przerajając się z całym
potopem gwiazd i orderów na pierś.
Na wieżach osiakiwał laurem opasany
forte pian, bukiety i wieniec, /był
tęże bijący żywo i owa ciekawych ty-
/fice.

Ciekawych - co to /stało z tego genialne
go mi /łosa tonów, który tak umiał być
wielkim nie tylko gra, /łwa ale /łwym
/obą, że potrafił zdobyć /stawił /łko kró-
lewskie, panujące - nawet tam gdzie
Beethoven umierał zapomniany, gdzie
Schubert dopiero po śmierci znalazł
wydawców i wielbicieli! Tak! /łł /ł
był /łonów - ale i /łcia. Umiał /ł /ł
naci i uhymani się wy /łko, w /łas na
wet obłec /łarną /łukienkę, w /łas
zami /łkami i w /łas /łaci się /łł /łci
znowu. Oboje /ł /ł /ł /ł /ł /ł /ł /ł
był w nim talent impresarja, z mi-
/łrow /łwem gry /ł /ł /ł /ł /ł /ł /ł /ł
Barnuma - -

Cisza wielka - wybuch gromot okład
kiew.

Za portjery wynurza się powoli, pro-
kujna, blada, wytrista twarz, której
wiek i zmarszczki nadeły wyrzuciły,
żyje, a życie tę obłąkani królówką,
klon tłumom imponuje.

Sala się brzęcie. Na nim oklaski te
nie sągają wrażeń, piś wiechu kar-
mit si niemi. Burza ta nerwów mu
nie poruża, krew żywiej w nim nie
uderzyła. Cicha majestetyczny. Pro-
kujny, wielki, znużony trochę.

Zaledwie skłonił głowę płaącym mu
podstęp. Wie że jest genjusem, i
że mu reszt należy.

Twarz biała, niestety, nie ta co u-
śmiechem sławny z zachmurza-
dumy ~~całkowicie~~ porwana serca i za-
wzięta głowa - ale obłite /mutnego
wierzera, pociły turów, /kieru na
wyznaje. Dziś u /miech jego więcej
by był wart jeździ, ale on już nim
nie darzy.

Po /a gowo ziemny, zwolna przystąpił
do fortepianu, oklaski /smierają
si i milczą, powoli - cisza zalega
sala. Wpłytkie ośry wlepione w nie-
go - orehowanie wielkie.

Uderzył w klawisz. Jest to ten sam
mocarz jakże, który najwęższy się
i najwęższy ton ma na zawołanie, a
dziś już mechanicznie posługuje się
nłemi, nie potrzebuje wlewać uczuć,
trafować duchem. Patcie same mu
grają.

Wrażenie jest ogromne. Przerwywa się
do niego przeczłonnym, uroczym postacie-
stwem i pełnią. Sada cała w uniesie-
niu bije brawa. Marmurowy wielki
zgina się nieco, ironiczny uśmiech drga
mu na ustach. Biją oklaski i brawa...
Dzika po monarcho, - wyhodzi-
ł smier rymów rytmu. przerywają, a-
ktywne rowe, brzońca.

Baron de Foix, który, jako francuz, jest
niezwykle wręczliwym a uniesieniu ogólnie
mu popularnym - odwrócił się, widząc
za sobą już Roling.

Ona także, choć gra na niej nie zrobiła
wrażenia, bo myślała była gdzieś-dziś,
mała być zachwycona - zatrzymała się
z tem do twarzy. Była jej błyskawista
siła i jej z za równych warg ukażę
zabki perłowe, polskie i hartat kosi.
- jest cudnie piękna. Wielu osób teraz
zwraca się na nią. Ona niewidzi i nie
czuje. W swoim rodzaju jest także
wirtuozem i umiejętnym grać na całej
gammie ludzkich uczuć.

Baron podyktował ku niej puer-

panu Księcia, radzie może pokazać
w obec Jego Świątobliwości, Twojej Wysokości
z tej pielgrzymości, o której, dopytuj
ciekawie.

— Dawno, bardzo dawno nie widzieliśmy
panie odrywania St. Foix. Śmialiśmy
się włączyć, nigdy nie możemy jej zna-
keri..

Rolinasz uśmiecha — Tłumaczy się
że do twinta nie może się tłumaczyć,
woli więc rozmowę (oryginalnie u-
stnie zadają) — i koniecznie że tylko
niezmierzalną pragnienie popsylenia
tej sławnej ekstremitacji, może ją wy-
ciągnąć z zawiązy.

Rozmowa staje się murykatką, gdy
nie ma nic takiego nad rozprawia-
nie o murycie, choćby się jej nie udało,
nie rozumieć. St. Foix ma gotowe
zdanie o wirtuozie i od tak kilkun-
stu zachowanych goi jego charakterysty-
cznych, podaje za nową i widzi ją
nadany jej sympatycznie przysięga.

Rolina potwierdza, parafrazując pod-
nowe zdanie jego i odgrywa wybór
nie uniesienie i poręczenie. Tym czasem
oryginalnie, na wielkie słony,
zbiierają, potwierdzenia, zarzucają, powstają
na króć się co i zstąpić może.

— Co za potęga! mówi St. Foix, kłemu

wielki: katusze, straszliwe tempo i nie
zrozumiana brawura więcej niż mury
ka imponują. — Wiem nie nadwerżi
go, nieuję, i mu nie, zolbrzymił go
ichore. Zdumiewająca organizacja!

Po kilku zamieszaniach farsesach, Rolin
na zwestniczeniu wyznaje, że jest
namigany miłośnikiem muryki, a takie
wzrosty słyszeć in może.

Wzrost kumarylany tym wyrazem wpra
wia w gorzki frazesa. Sam może
nie wie, jak winny był zolta i zapro
ił pikantną folię wreszcie zojem, na
jeden ze słych murykalny wieszczów.
Rolina tego utraćcie najgorzej pra
gnęła, o koi do życia; — rumienice
wywli, ichore okrywa jej twarzysz,
wycinga rękę do barona i siłką
dłoni jego — tak zacięto!

Przypadek ten młodych Hicrych patrzył
podstawa tego celaduna pręciwi w kraj
ne rajskie marzeń. Zapomnia o krad
nie z. która rozparta w kresle, zlor
nekkę, w rękę otrzyma posobiegnęła,
i sięga go wzrokiem miłowym.

Baron cały pochyłony ku pułkownik
kównie, zwraca na siebie i na nim
oczy całej lili.

Rolina wcale o to nie dba że inni
jej wielbiciele — bledną z bólem.

Widny Młodzi Rudolf, który ja po-
rucił oryginał, po/machniał, zaterpił i s-
pytał do ściany i nie mogąc znieść
tego widoku zmazał ją palcami na
laurami okryty fortepian.

Zwiedza /don Sali tecz na Roling
pojmienia przyjęte zarobkiz. gniewem,
smutkiem, oburzeniem. Ona - domyśla
si ich może, ale za twoje filizowie
ce wpychać te rozprawy, gdyby wybu-
chnęły - w skutku. Dem wejściem
ukoi i rozprawy.

J. Dnego wejścia skierowanego na
siebie, ani po /kresła ani si mogą
domyśleć puthow: kówna. Niedaleko
od Barona /podziat wpródy teraz
powstawały /próżyda na nią z zachwy-
tem artysty ale cudo jego obwaru-
męczyzna piwy juri, /tary, z orygina-
crarnemi, z cerna, /półtłstym, ryżem
twary /Mafyguie /pizkny - /które
wiek zamiast nadwerżdzi, /silniej
tylko /dla tem /wim /wysobit.

Jest to twarz imperatora /wymyślonego.
Wpycha w nim /zamiennuje /dziecko
/swinta /wyphraty /nego, /twara po-
/stawa, /wyrze /ruchy -

Może nie byi /wielkim /panem, ale
jed /niecoby nie /starzy /nego /rode
/pohamkiem i /dzieckiem /starzy /cywi-
lizacy. W jego wejściu na Roling,

w której si ze szczególnem natężeniem
uwagi wpatruje - nicma ani namieśt
wici, ani żadnego zwykłego piśka,
- patrzy na nią jak artysta na piękny
model, na typy dziwnie czyste i doskona-
ły, który by rad w pamięci zatrzymać
jeść do wejścia znawcy, krytyka -
psychologa...

Wzrost jego twarę mieni się pod wraże-
niem tego badania, - jakby odgadując
czy ten czy tam polecenie czy porząd-
kowy, jej intuicję, wizerunek, - chmury
się zdaje się kłówać - sympatyzować.
Ony jego i usta mówią:

- Jakże byś prozaiści mogą, w życiu
to tak piękna a nieopatrna, i! toż!
Zaledwie St. Louis na chwilę się odwrócił
od Roling, która, dopinając cętkę, spar-
ta się na poręczy kresła dając do roz-
zuminienia ze przedłużoną rozmową, pre-
wala było pomyślenia; - gdy pierwszy ów
mężczyzna zbliżył się do barona, przy-
witał i zapętał z cicha...

- Kto to jest ta piękność?

St. Louis żywo mu odpowiada na ubo-
gą, jęz z wielką uwagą, przygląda
się odpowiedzi.

W tem oklasków gromot przerwa roz-
mowy, kilka wygodzi powtórnie -

Rolina, która i wejścia ugraste starego,
 skierowane na siebie widziwa - i py-
 tanie a lepy zrozumiała i jej is ty
 eści mądry - postawiała dowiedzieli
 od Barona. Ah był ten... ciekawy -

Le wpychającego męża konczy jakby wy-
 ciągnię - stary w przydaty i kiedy
 może... Poludrata go iemógłby arty
 sta.

Niestety zaśi. At do fortepianu - Gory
 zwrócił ku niebu. w górę, i tak tam
 szukał natchnienia - cała postać wyra-
 zia poichowy nastroj duży, w polób
 bardzo młodości. Wzrostu tu obra-
 czone, postawa, - ruchy, wejście,
 zaniechanie pewne w chwila i najwiel-
 kich trudności, - cłód i przejście. Mo-
 lina powiódł się ze gwałtownie Ma-
 onów jak Ma uszu -

Sada milery i sucha z namacaniem..
 Skonczył, okłapił powłokne potęgi,
 ni do siły widzieli i kore, a że nie mo-
 gło być kuczajke, - twaniem przyja-
 niu i entuzjsem tłumacz. Uchwały
 jui - i powłokny i raz drugi, pre-
 bruminy i decy, znów..

Jakiś wielbiciel dół such, w krąg
 mu wpychy namyślnie - Barona nie
 młodości.

Ledwie przechylił okłapił, gły Rolina

Rolinda leżył z nią z uśmiechem do
Baronka.

— Kto to jest ten piękny, taki dyktando-
wawy, stary, który mówi z baro-
nem?

— Alas! Imię ci od pana francuza, przeszedł
w nim panie, jednego z wielbicieli jej
piękności. Dziwi mnie tylko to, że ten,
który tu wpycha, zna ją od dawna, panie
nawet z widzenia nie jest zadowolonym.
Jest to włocho, Conte di Bongi, poto-
mek jednego z najstarszych rodzin włos-
kich, bo Guidoccino prodeci jego, gra-
jewany, rolę w Pizie, w czasach tej
frankiej tragedii Ugolinna i Viscontich.
Bongi naturalnie dawniej do dyplomacji
austro-węgierskiej, dziś odpuścił, zajmując
się historią, sztuką. Wielki miłośnik
malarstwa, rzeźby, wielki muzyk, i
grywa więcej w pracowniach artystów
niż na wielkim świecie. Został z
nim od dawna w przyjaźni. Może
panie powinien powziąć wrażeń, jakie
jej piękność wywróciła na Bongi, jest
to wielki znawca.

Rolinda przygląda się z uśmiechem.

— Si panie Baronie, od pana melanco-
licznego — jakże to upokarzająca i smutna
rozwaga! Kiedy matka jej
robi wrażenie... — tu piękność sama..

pod kłosa, nikt nie szuka duszy.
 Kłosa bym nie koniecznie powiniem
 być winną, sympatję ludzi-
 spruciła ony skromnie, westchnęła i ma-
 ty ten epizod odegrała bardzo ładnie.
 - a. Pani, odpasł francuski grzeszenie - mo-
 głębi co z tej twój piękności ułapię
 mały sen, który a niekiedy ty
 arku, którym czuję się ludzi-
 -

Meryka poświęca komplement, za-
 który Rutina [wycieczka] powtórze-
 tem podziękować.

Obłąk: zaowu i br konia...
 koncert z brzd tak cały na dyguzmo-
 tach, okrywał i entusjasmie, którym
 wymorono na miłku zaurionym,
 ichre jedzą, na dprogach mowa, obra-
 wany na zrobienie nadzwyczajnego
 wracenia - improwizacja.

Temat był - narodowy - popularny.

Ponieważ na tym zawiesz więcej działa
 Kęglarstwo niż sztuka, miłku cały
 twa narodowy / twa zwrócić wzrok
 w nią aby upiór / Buchaców.

Spiewały głowy pojedyncze, dwunastu
 im okie / twa cała, zdawało się / sy-
 pce i ludzkie głowy i twa brumienie,
 i byby i zle i flety, a wpyśmo-
 to dziesięć, patów wznoszą w...
 Narodowej. Uniesienie do kła do

do najwyższego stopnia zachwytu -
 Wienie srebrne i zielone, białe, ko-
 rony pyłaty si zewsząd /kon pod /kpy
 ubóstwa iego wirtuoza-

Skrut głowy, rękę połozyl na pier-
 sioch, i zniknast.

Tam wreszcie odpisywai z czoł. Karon
 St. Fort przynawier si znikt uknow
 py w tej ludzkiej fali, puthownik
 niegrzecznie podst rękę ciele - Rutina
 była powracie wyzła, dając si do kuta.
 Była prawie pewna, że ktos z tych co-
 si do niej zdalecoryma modlili, po-
 mimo jej /ku zblizyi do niej si musi,
 kładając pod rękę to jej wieku.
 Wyjście ludzkiej karmie jakoby to nize
 wojownicie si do fali. Puthownik
 w najwyższym stopniu niezręczny, ra-
 dy sobie dać nie mógł. W wojtku nigdy
 z podobnym nieładem: nie subordynacyj
 nie miał do wyuczenia -

Zask co chwila wyryw sowa si - Sakr.
 i Tau /end... ale do nic nie pomagast.

Rutina dwi obywatna, pewna siebie,
 kony /t. 2 tyg: /kchata coryma..
 Wierow ugnit na niej wrzenie mi-
 Te, dopięta tego ciego chciata. Los,
 który nie zawie jej tak /przejst, tym
 razem był bardzo Taphawy.

Alfa w gwiazdy swoim.

Na ostatek po ułapieniu podróży
przez lasy, ichre pełną, Maholick już
doprowadził do zagrody.

Pierwsza twarz która tu ujrana była
hr. Wroniżka. Niemniej on biletu, nie
zauważył ni na koncercie, lecz stał na
lewej stronie, odczekując na twarz
nią, która mu tu była - dozwoliła.

Myśl ja zobaczyć raz ichre.

Z drugiej strony trawiliwie zbliżył
się bryczka Rudolf, - dopominając się
numera, aby ułatwić odebranie na
rękę i chętnie.

Pathowick właśnie si tam już rajst.
Zostawiona sama sobie na chwilkę,
Kolina zjechała uśmiechnięta si przy-
jechać Wroniżkowi, ale rękę poda-
ła Kluciu - chłopak pobrał tam
si ucał Sierżantym. Cóż do tego
cie jej ramienia, twarzą jej
tutaj blisko, oddych prawie - Kolia
jej drżącą przy jej dłoń, jakby jej
brukała. W tem się ona lekko
dotknęła nie pułkownika było tak
naturalnie! Rudolf zaniecił
z ręką. Myślał że tak by żnię,
w niemem upojeniu chciał do końca

Koniec świata przostać.

U drzwi przy wjeździe do powozu,
Kolej przysta na Bronitz, kłopot
sądku siłnitya Kotina znacząco-
Twarzyłka o/sunęła Koronkową
okupierką, wychyliłaś z powozu,
u/miechająca - wpychając, i znikła
w nocnych mroźkach -

VIII.

Ładnego może narodu charakter,
funkcją wyrobienia się twódczego
w jednym kierunku z wielkimi
szafkami i powodzeniem; - nie na-
brał ciek tak wybitnych, nie wy-
kpił się tak drobnie, tak indywi-
dualnie jak francuski. Piękne
jest ichu dopły do heroizmu,
ujemne do śmiechu i karykatury.
Niewiem czy jest co trudniejszego
w świecie nad wynarodowienie fran-
cuza - chyba przerwienie anglika
na kosmopolitę. Wprowadzić fran-
cuz zgodzi się z kardynem, nawet naj-
mniej lubie sympatyzującym narodem,
jest on jego mitości wstąpić nie

nie zadraśnał - ale lubił nieprzełamanie
być nigdy.

Jest w nim coś królewskiego potomka,
który zburzył i zniszczył, nigdy
kowi swój monarchicznej zapomnieć
nie może. Je sont bons princes, bar-
dzo czysto, ale kpinie tam i bym mógł.
Stępa też panował cywilizacji całego
świata.

Nawet po r. 1870 uważa się ich za
najm. do tego prawo.

W ichcie w historycy cywilizacji, która
jest dziełem sił wielkich, Francja mia-
ła udział przeważny, podobnie to
nim może, ale i w dziejach abstrakcy-
jnych ludzkiego niepołednie miejs-
ce zajmuje.

Daron St. Louis był doskonałym typem
francuza, a raczej paryzanina, bo
jest francuza pod względem do najwyż-
szej potęgi. Miał wprawkę przynależ-
i i potrzebę wprawkę swego narodu -
najpryjemniejszy z ludzi, był rurem
najpryjemnym, mimo dojrzalego wieku.
Nie si nie ucył abstrakcji wiele umiał
nadzwyczajnie zaś nieświadomości twa,
wielu najważniejszych rzeczy, nadzw-
yczajnie zwracał uwagę.

Nierówna próba i duża trudność
w nim 2 porówna, popatrzeniu i w
puknem ugrasznieniem. Po uwzględnieniu
sił i sił dyplomatycznych, która go
po całej Europie długo przesunęła
i miejsca na miejsce po różnych /dli-
cach - mił był bardzo /tracił swój
charakter paryżanina, przejął co z ob-
cych obywateli, lub paryżanin po
zobaczili si z nim. - Lecz wcale tak
nie było. Wron na wiedeńskim br-
ku był bulewarem w /dli, wytał
tu tylko francuskie dzienniki, kar-
mił si lekką literaturą. Swój kraj
ju, myśla, i duchem był zawie nad
Schwena. Dla niego, w /dli wyrze-
nia W. Hugo, Paryż zawie był ser-
cem świata.

Za criterion do ocenienia w /dli-
bitych /dliż /dliż ma mierny paryżka.
Kobieta zachwycała, wyśwywata w
nim porównanie do paryżanki.
Największe punkta w jego ustach było
podobieństwo do regu paryżkiego.
Wielkoci nieznanie lub niezna-
ne w Paryżu, dla niego nie /dliży.
Kto nie porył /dliż /dliż /dliż

~~w tej chwili~~ twinta ten - był niwim.
Stowo wyuczone w jakim dzienniku
przeglądem warty Alani więcej, niż
największa zagłada.

Z tem wpychaniem był to najmiłszy
uśmiech twój, dupki jego miłsi
uśmiech zadręgnięty nie był.

Jak dwa najważniejsze cześci francuskie
miał cześci Al. Kobieta wielka i był
niezmierzanie uśmiech na uśmiech piły
niewie - chociażby bardzo przykry,
piękny i miły, nie ubogi, dyplu-
mata (a i to ci znasz) baron St. Foix
miał w ciągu życia wiele rozpaczy
do kobiety.

Baron St. Foix był w Don Juana, ale
za wiele tak oglądać, aby nigdy z in-
nym Komandorem nie mieć do try-
nionia - Główny był do wielu ofiar
dla pięknych uśmiech, lecz - z tamą i lubie
dla nich życia nie myślał.

Stady tych dawnych przysłów życia,
były tak zwrócić do tarte, iż z nich
nie nie. porożnawo. A dlatego jest
niepouczalność, uśmiech ni od brzmienia
przekłóci, które cięży cześci do zgonu.
Baron St. Foix był zupełnie swo-

swobodnym.

Byłi ludzie. Ubiory ubierali się ba-
rzo niegdyś miał żonę, ale kiedyś
tego matczyńską była tak ciemna i
myłki rana, iż morina in była zabójczy
pożytek. Po tej omyłce - jureli in
popłut, - nie myślał ni jure żenici
wiele.

Bratowa, bar blea, była gu/podyni, ie
go domu, nie zawadzała mu, i
umiejętne si do jego było zycini dy
craja zapłować. St. Foix uchodził
za znawcę, zwrócił uwagę na, grzał
na fortepianie i takliwie i lirone
go do dilettantów. Mówiono że nie
gdyś piewał, a kochał ni w muzyce
zapamiętała, chociaż pisał o niej
craem rzeczy o/supinje. Literaturne
nie była mu obca, a urońwi brato-
wej nie dala mu jej zaniedbać.
Był wielki dworak niemieckich pra-
wne rone funkcje dyplomatyczne
od lat wielu, w/łkroci zapłujne
polskie - było to wielce oryginalnem.
Baron wiele ni nie ucył i ni czo-
niał po niemiecku.
Wpływem mu to było zwrócić, zwik-
priciz dyplomatów francuskich

z przed 1870 r. z których mało ~~których~~
język niemiecki rozumiał. Francuzi
nie potrafili pojąć, w jakiej wymiar
nie mającej ani jednego urzędnika, o-
bsługującego z niemieckim językiem.

Łącznie ludzie używający z ba-
rera razem w rozmowach z dwadzie-
siątka, geografii nieznanymi, gdy
to nawet o krajach południowych
z których dotąd nie był. Tym dalej od
granicy Francji, tem świadomości i lu-
ków, podziałów, — rozgraniczeń
była bardziej uderzająca.

W postępowaniu bardzo correct, ułoż-
ny, nigdy zbyt nie, gestykulacji za-
pamię nie gościny — ciępliwy, umie-
jący mówić otwarcie a nie wygłania-
ni z niemi — St. Fort miał ułożony
opinię z nakazami dyplomaty.

Spodziewał się tu przede wszystkim
złoty ministerium państwowym, za-
miast być, jak dotąd, pierwszym
radcą ambasad, a czasem za-
stępca w czasie urlopu.

Przybył, jakby, z twardą woską,
zawziętym i twardym ubraniem, w widaniu
mił

miat baron wiele planów serdecz-
nych, a Theinert na krótko L-
kier go teraz jeszcze wyrywającego
się i wyrywającego trymata całą
sila, a krótko i już w działo i grze
go, zlośliwego dowcipu.

Baron od dawna pragnął zerwać go-
nie, lub przynajmniej zejść na dobre
przyjaciela - dotychczas jednak ma się
nie udało. Nie przekładało mu być
podobnieżnym dla Kobiet, a niechdy
na krótko rozpostomienia się po m-
dsieciennym. Krótka jego, która zna-
ła już tę naturę wrzeliwą i nie-
chętą, somianiem somianiem,
nie bardzo się i już obawiała i umia-
ła oftudzać.

Wiedziała że im więcej był wielki
w porównaniu, tym pręziej uogorati-
ł zapat ten dla piranji Roling, nie
zadowolę się i już grzeżącym. Dziwne było
za młode, baron za ołbrzym i miał
clainę swą i spokój, aby zaledwie
dla nich. Już nie po koncercie, w
czasie którego wiedziała go tak jaśnie
dzworującym puthownikom i kom-
promitującym się w orzech wpychając,

Pani Gra de St. Toix, która byi zary
nata nieprzekonana.

Młodym dziewczyną w tej wieści dla
atmiska tego wieści byta najwiskła
poufność i niebezpieczeństwem. Która
si ożenić, a młodziłby byto i
jy nieprzyjemni i - zdaniem jy,
dla twarzą niedocenianem -

Wole jy, jure wypróbować sytemu,
przećwiczać si, rozpręgać o to walce,
drżać rękami, byto najwiskła, nie
dług, ożenić, - pokażbyto wliem,
pupiecznie tem ogień do najwisk
tego doprowadzić rozgłoszenia, aby
potem sam przez si zagadnąć.

Nieprzekonana si więc zapuścić
się Roling na wieści i sama je
z wieści, uprzejmiej poufność
w czasie koncertu, uprzejmiej
pukanki i pukanki, nie o-
kazata po sobie nawet cienia z tego
humoru. W krótkiej rozmowie
z Roling, pani Gra niepręgi si po
wzajemnie aby co o literaturze nie
napomknęła, i ze zdumieniem przełona
ta si ze panem Makolich obserwow
byta dopły z jy nowości, oży-
tina, i umięjęt, w pokucie, oka

okazał więcej niż w płocie ~~nie~~
~~nisi~~ literatury przedziwny, po

+ niej.
 Polina miała, między innymi i ten
 talent iż mało przeżyła, zdobywała
 wiele. Przy całej swej zaobcowości i
 posępnym głębią życia ciałem - zdo-
 byciem stanowiła na wyzgnach - Panna
 katolicką wyjątkowość. Wyróżniała się
 niedbalszą. A że natura obdarzyła
 ją pięknem byłym, pamięcią,
 dołkoną - domysławicieli. Także,
 mogła /mimo/ stanąć obok kobiet
 które za najlepszy wydowane uchod-
 dziły.

Dlatego jej to więcej jedną, niż dowodzą,
 i umiała je ocenić.

Nigdy znowu, kobiecą, robota nie za-
 jąta, pogardzając niemi, pathow-
 kowa miała i rano podostatkim.
 Zabrała go, wytała wiele, bez wy-
 boru, przedkładała, lekko i
 na swój sposób z korymiz, gdzie
 była zafascynowana. Wtem ni mogła
 w życiu i rozmowie pojąć życia.
 Umiała gładko i swobodnie, jej tam
 gdzie była piś St. Turk, zabawiając
 było pociągła literatury - twierdzi
 podobać zadaniom i popisać miłość.

= była erudycja,

Wiciorow u barona St. Foix, który
na Klein-Markt zajmował nie był ob-
sorny apartament na pierwszym piętrze,
nie gromadził nigdy zbyt wielu osób,
nie bywały tłumne, ale bawiono się tu
długo i przyjemnie, co wedle wszelkich
form ~~prze~~ wytworne, obfite, doskona-
łe. Każdy francuz jest po trochu gastro-
nomicznym i gojpodawcą, odznaczał się też
apetytem dobrym a podniebieniem /ma-
kizem. Trochę muzyki, rozmowa ciekawa
na, pliki do małej gry dla tych co ją
lubili, — wieczera zawsze wykwiniana
bardzo, ugnęli wiciorow barona ~~bardzo~~
młotem i ubiegano się o zaproszenia,
które ^{mi} zresztą St. Foix nie narbył
zaproszeń.

Dobrze to warty był staranym. Dobre
silały co do mężczyźni — z kobiet
wafinty ni i mniej znane, mniej wy-
bitne w obrotach, ale zawsze uderze-
ce do tego co się zowie, Katexochen
płwatem. Wzrostek stanowiły znane
młode literatki, zajęte pani Ylie.
Baron rzadko zapraszał młodych ar-
tystów.

Tego wieczora wstąpił gdy Rutina
była zaproszona, choć nie spodziewano

ni wieku.

Do wybranych należał Conte di Bonghi, kilka francuzów przez wieści prynci-
drajnych, jedna, niemtu da już austri-
ackiej, niemka, prynciutka gołpody
ni (choćżona w okularach i Luncerna
Coppée'go), fortepianista sentymentalny
i t. p. A że Salomon Morimer był
z powodu filij lwej w Paryżu, bankie-
rem barona od ducana, syna ter jego
raz na zawrze miał zaproszenie, o nim
Rolina nie wiedziała.

Zjawiała si tu czasem i Krobina Z-
niepodziwnie, szepila jej gdy go po-
dejrzewała o niewierność i przykroci
mu wyrzucić chciała. Krobina si była
i tego dnia obawiać się nie wpadła,
domyślając się z zryw na koncercie
rozmowy z baronem, że Krobina być
mogła na przyjęty wieczór zaproszona.
Przeczucie Krobina nie zwiżytały si
do zrobienia sceny jakiejś, ale przy-
bycie jej mogło być dyplomaem nie-
przyjemnym.

Patkownik z córka zjawił si ani za-
wiesinici, ni zbyt późno. Wainięke
o/oby lewany/ka, już były w Polonie
zorganizowane, a na kawałcie zryw roz-
mowa, zjawiły były literatki.

Rolina, warta przybrana, jak zawsze,
z wielkim /makiem, z prostotą i de-
gacją, podnosząc wielką jej siłą.
Rzadko się jej bawiało stracił trochę
wzrostu, a gdy chciała nadać twarz
a blask, a wódkę, pewien szary
charakter ad hoc, dopięta tym zawsze,
choć by w duży nojwiecej ciępiła.
Moc miała nad sobą potęgą.

Powitałby ją w progu gospodarki, zapro-
wadził do bratowej i piął sam przy-
niósł na chwilę, zabawiając przybyła-
Palkownik nie mający tu nikogo zna-
jomego, wielce kłopotliwy, niewiedzą-
co z sobą prowadził, przostawiając
salona. W takim razie mógł być
dla Kontenansu chudy was podług.

Zręcznie na wpychał co go /po-
tłak mógł, było cóż z tym dobre
było, a /miał on sam do siebie nie-
tracąc fantazji. Przypominał na
scenie rozwińcionym obresom Dan-
bign'ego. Decampi'a, Cabanela i
kilku innych francuskich malarzy.

Gospodyni lichociła kilka /dług
grecznie, przywitała go potem ku-
pnie.

Gdy się to drinało starszy Conte di Dongi,
zadana przyjaźnia się z nim Rolinie
zblizyła się, zaigrała być zaproszoną
brany,

i zastrępił przy niej gospodarza.
 Dla Roling była to nowa znajomość
 a sprutki nowożytności, że wyjątkiem
 dla niej był Koniecierz, zdobywca nowego
 miasta co i w tym czasie, na czele
 i na wygnaniu, co ją zmusiło
 stać się podobie Kardego, tak jak
 strategik nie porożnia w pochodzie
 za sobą nieopanowanej fortacy.
 tak się nie dał zdobyć - stawał się
 dla niej nieprzejścielą.

Di Dongi, którego widziała przy pa-
 truznego się sobie na koncercie sta-
 ła uwagę, zrobił na niej niepokoją-
 ce wrażenie. Naprawdę, wzrok jego
 był jakby przenikający, powłoki nie
 w nim nie obciążało wieloletnia,
 a coi zapowiadało cięliwego bada-
 cza, który ją chciał poznać bliżej,
 aby mógł sobie wytłumaczyć.

7 Serce ugięte przy niej, upadły
 w niej w niej wzrokiem do woli-
 wym, ojcowskiem niemal i wydał
 się jej za zimnym i objętym. Na-
 ugięta była widywać, od ognia twych
 oczu rozpryskających się wtedy i
 starych. - De Dongi przyglądał się
 z sympatią, ale we wzroku było
 co tak poważnego, z takim olimpijs-
 kim spokojem, badał ją stary, że

Je Kotina, w pouczeniu bardzo
 miłym i zuchwałe eaglydajsciu mu
 w sercy, uczuła się i szła do siebie
 jej dążyć, ale ona się go i zuchwała
 wzrok mu jąta odwrócić.

Dziwaczny mi Tagodany siolem w tych
 nroczach z nich, rozmowa, rozpytywanie
 o ich dawa w Wiedniu miekhała,
 i on był zwaizdowała miłym.
 Pothownika ulegajsc wyikowici ducha,
 ktore uczuła w nim, zapomniała o
 odegrywaniu roli, i ta się naturalnie
 na co się jej bardzo radko dzieło.
 Zyskiwała na tem.

Wiedni, powsta zupniem nie
 ma do kochu Tagom i jest dla mnie
 teraz jakby rodzinie miłym. Już
 bywałam u niej dawniej czas krótki,
 teraz już od lat kilka odwiedziłam
 tu i tam. W dzieciństwie podziela
 jej los ojca mojego, który i Surba
 z jego puthiem przeszedł w różne
 miejsca pobytu, miałam wydzawać
 wiele, później wracałam do niego do
 Wiednia. Nauczyłam do niego, czułam
 się tu jak u siebie, i niewiem byłym
 gdzie równie mi była swobodna.
 Do Wiednia wróciła, do tam nawet
 obcy jej takwo przyzwyczajają, jest to
 miło gościć i sympatyczne.

- Podobnie dzieje się i ze mną, odpowiadając Bongii. Ojczyzna moją wtni ciwie są Włochy, ale przybrana, Ameryka. I ja wiele wydrwałem po świecie. Kocham moją Florencję i pizę, a do życia biodeń wole.
- I miast europejskich jest to jedno miejsce, w którym ludzie najrozmaitszych narodowości spotykają się bez uczucia niechęci i uprzedzenia, z równowagą i braterstwem, —
- Ojciec pański jest...
- Rodzina ojca mojego pochodzi z Dalacji, odpowiadając Rolina, matka moja była francuzką, babka niemiecką. Nie wiem więc jaka do niej się mam przynależność narodowości.
- A! odpowiadając Bongii, kwestja narodowości nie jest ani kwestja nazwiska, ani nawet krwi, ale ducha i upodobienia — rzecia, własnego wyboru.
- Tak w spotkaniu naszego powariny rozpuściła się z Włochem rozmowa. Rolina była radosna tem, że jej kochanek, kiedy mógł powoli odebrać myśli i tracił się, przygryzając do — chłamu, który przeświadczał. Stary Bongii z ciekawością psychologa zdawał się bawić to zjawisko, które napróżd przynosiło go bynajmniej wzbudzeniem.
- Siedząc obok na kanapie pański

Yrade Ste. Loix przytargł się do nich -
 francusko-galicjański Wiedziowie, brata
 w obrotach Paryż, jako Holizm świata,
 galicjański dla wszystkich narodowości, da
 jące chętny pakt ten co własnej
 niemiecchi ojczyzny.

Borgi górnice barbu, - szły do ław
 drewna...

— Francja, uchodźca i Paryż szły zająć i
 całą, ławę wyzroku, ławę cywilizacji,
 szły się przyzwyczaić do swojej zycia,
 obycaju, do form pewnych, aby mogły
 zrozumieć i pokonywać cudzoziem
 ców. Co najwięcej, tolerują przybytków,
 ale nie uznają...

Każde państwo francuskie, przyznaje, że
 w Paryżu czasem bywacie ciekawie
 czegoś obcego, ale co obce i nie ważne
 wydaje wam się niemal barbarzyńskim
 i nieczystym. Cudzoziemca przyje
 jecie o tyle dobre o ile obcuje z
 francuzem i podzieli się obyczajami
 walecznymi. Literatura obcych nar
 dów ledwie się wam wydaje warte
 wspanienia i poznania. Wiktory Hu
 go, który nie lubi Goethego, zaprasza
 wam wszystkich poetów świata -
 mam wam za złe sceny i teatry, te pif
 mienictwa i teatry niemiecchi,
 a nieciekawie poznać Hiszpanii i
 choty... Wygry wyintki - ale reguła

reguła ogólna. ignorowanie tego co nie
wależy.

Z pewnej dumy, i twardości, było ob-
wieszczenie go podrygi, piśde St. Froid. od
powiedzieli.

- Kiedy krabio krucha / Sukowici - tak -
stwierdził / my sobie, niepokrebnym ni zapo-
dział i obcy. Był / my tak bogaci,
dotąd ze mi u nas narody iane i wity,
i na wzór nasz urabiaty.

Shjany blichu baron ~~z~~ pod / leśt, zaffy
stwierdził co mówiono i wkrótce znowo.

- Wiadę ze h: Nic o honor Francji, me-
sz / stary i jego obronie. Radzicie
sprawiedliwie, panie krabio. Ojchawicie
nas iefny / krewierzy wpychło obce,
steri to - obce, h: było / pserubianiem,
cy / h: pserubianiem tego co u nas przysu-
no! Mada, te h: / literatura, obcy,
ai do / kucha, / to od nas na / p-
caty, i / nie dotąd.

Mielizimny / zgrób / w / leśny, od / kup / wai
kard, pod / kplem / nowym?

Borgi / sukajne u / miech / ni / Tagodnie.
Rolina ~~sta~~ nie / krew / cram: / rzuc / ajne
po / ftonie / ory / ma, / rda / byta / i / mo / sta
nie / wa / d / byt / ory / n / y / u / d / r / i / sta / w / r / z-
mowie, / bo / p / w / n / i / y / j / y / k / r / i / s / t, / w / i / e / k / j / y
h / y / g / t / i / j / p / m / i / s / t / o / i / e / d / e / j / n / o / w / a / t / .

- Nie / b / y / d / y / ni / p / r / e / c / a / t / z / w / a / m / i, / o / p / w / i / e
d / r / i / s / t / k / r / a / b / i / a, / c / h / o / i / a / i / j / e / h / o / b / y / t / i / i
p / e / d / h / o / b / i / e / r / a / r / z / y / m / i / a / n, / m / o / ż / b / y / m / i
ni / u / p / o / m / a / n / i / e / i

upomnieć o kraj własny. - i kto on
 jest twój a wam. Wierzę mi, baronie,
 drugi codziennie ludzkiego jest i bóg
 oświeca co który z narodów przynosi do
 tej wspólnej sprawy, która cię cywilizacji
 nasywa. Włochy, praca, dla
 niej: Alaudes, i bóg współudzia
 tu wina, pleni, zdolności, roz-
 miar, władz, mądry lub więcej rozwi-
 nęty, cywilizacja zamieszka w gra-
 nicach ciętych jak Chiny, masyfety
 /karci: zdziwienie ich chin, masyfety
 myśli ich krew w całym ciele krew
 iżi powinna być woda.

ale - doświadczenie ci - w podziw
 na przedmiot stworzenia suchy. Nie
 prawdziwe?

Stwierdził ci stary Kłopot, skona-
 nie, nieodpowiedzialne, dwusiecznym
 a /miechem podziwowałem się za-
 miar o życie.

- Wnioskuję, abyśmy lepiej rozumieli o
 nowo wytworzonym obrotie Makkarta.
 niech wesoło rozprasz - do nas w in-
 stytucyjny świat przetrwać: błądów
 wprowadzić. Miłko to jest Kolorytu
 nie zrównany, ichiż kłótni od czasu
 Tyjanna i Rubensa nie miało.

- Wpamiętać Rubensa - niech
 ludzka. Należy ci z nim porówna-
 nie.

Rubina cięty u /miechem kłótni.

da wała oznaki że uwierze w jej su-
chiwa łasis. Z baronem cudasi nie
rownie swobodnieyle, gdy Bongie
agnit na niej wrazenie ładnego lub
płomi. Ducha-

Radaby ni była uwolnić od niego, ale stary
piedziat przy niej uparcie, patrzył i ba-
dat. Rolina widziata dobre iż, tak ju-
inny z ekatamicii go nie potrafi. - Pukaj
nie, cłotno, i zysliwie ale pucnikajco i-
jij przykabywat.

Spróbowała odwracając ni od niego, rozpu-
ści rozmowę z gołpodziwni, spodziawa
Ta ni go porzuci w ten sposób. Niepomo-
go jednak - patrzył cingle. Mielato ją to
nieczyniwnie.

Jakie interes mógł mieć ten obcy i-
zysliwie z łonick, upitajny porażi
ja blizij, kiedy uroku dlań nicmia
Ta?? Zrozumici tyg niemoyta-bata
ni in/lyntowo.

Bongie nie zmieniat miysca, - mi-
erat dwoi dtago, cłekat, lecz jile było
Rolina była swobodna, zagedywał ją
znowu.

- Nieprawdnie, nieat w koncu dnujij,
ze jectem nieznośnie nabytnu? Mi-
dre prania, a moje siwe w łoy nie
mat łmierzam cagnij, obłzienie w kłi-
sion ja łrymam.

Skutrz ni paat z tyg wy łumaczyci, na

naprawdę tam że jej piękności nie jako
 człowieka, ale jako mitologicznej bóstki,
 podziwianym. Radość mi się zdawała wi-
 drzeć w tej doskonałości urody, a
 i sztuka nie tworzy takich idealnych po-
 dobnych.

Od dawna dla napojenia się ~~tu~~ widokiem
 tej jej piękności, pragnęłam zbliżyć się
 do pani - z tą pięknością bliżej, doświ-
 czej, bo dla mnie psychologizacja
 zagadka.

Rolna zawzięcia się, nieco urazona
 tem wyznaniem. Niewiaryt więc w to
 żeby w duszy była również piękna jak
 ciałem.

— Rozumienie wnętrza o/hu. chciałby się
 znać krótko przekonać, czy to co nazy-
 wam pięknem nie jest tylko dem-
 onstracją? Nieprawda?

— Zawsze o/hu wyraża się w pani-
 od, jest w sobie głębokie. Mam wiarę
 w to że natura nigdy nie złamie i
 dla tego poznać panią chciałem. Nie
 potrafię pani mieć o śmieszne ja-
 kiejś mawiać o bawie starej i zapewne
 starej od jej ojca, - badam i patrzę
 aby mądrze, ale razem ze zdrową
 sympatią i uczuciem i szlachetnością dla
 tego arcydzieła bożego, jakim pani
 jest.

Gdzieś ten zwrot oblat rumieniec
 twarz Roliny - miasteczko natych
 /stanie ja odgadnąć i wpykles - wpykles
 wiedzieć co ci drżyło w tajemnicy jej
 serca i duszy?

Spójrz na nią prawie błagalnym wzro-
 kiem i dodała pół-golem.

— Trudno ludzi poznać za brzo na nich
 zdaleka; i ludzi o nich z porozum.

— Tak - ucił /stary także ze spokojem
 i Taguśnoście, ja też nie pokuszę
 się o to abym mógł ludzi, ani nawet
 odgadnąć /miem.. Dotychczas jest pani
 dla mnie zagadką nie zrozumiałą.

— Panie hrabio - wywróciła się mimowolnie
 z ust patkowatym - ja fama
 czy to nie zrozumiałą jestem sobie
 Boga głowę pokłosał.

— Nie wiem. ucił ciszą - pani nie po-
 winnaś być do mnie /stary, je-
 też panie, /słuchaj, ~~panie~~
 i rozumiesz wywróciła głowę.

Rolina poruptyła się niepokojnie, ru-
 mieniec powrócił na twarz i za-
 mknęła mu usta spójrzaniem /stary
 nem, - przyznaniem że mógł ja odga-
 dnąć. /stary hrabia /stary głębia
 miłkł.

Gdzieś inni, widząc hrabiego tak

Zażytego rozmowa z piórką panną, nie
profektażali im.

Rolinda zamilała, serce jej biło - mimo
wola nie prawi, nie pusta w kocu, chore
zakonierzy badanie.

— aby ożydzi kobiecie, - która znała jej
przeistot i potężnie - z rego wyrosta,
cim si karmila. Mierko rary falkowy
blask albo zwdniwy cieni in, otara,
dla tego boku ze jest widzianna zdelcha
lub w profilu?

Nim de Burgi zdobył si na odpowiedź,
fortepianista siadł do popisu, który
tym był kradawym, ze wznowił w po
manencie gry nieporównanij milbra..
Rolinda kurylajne z tego, zwdicilas
do gozpodarza - lecz atego upokowii si
nie mogła.

W starzym tym, tale tazydym i dobrym
widziann 1922iego, a taler jella byta
w i/lacie odgadnita, byi nieckierita.
Wicior ten zuchta, taler, po którym lo-
bie lde obiczywała, zawiódł in i przy
kre zoftawit wrzenie.

Pozno już, gdy si gwici nuncy nie po
drzewano, zjawili si w talonie Adam
Morimer - przybycie jego taler po
rupylo iz i mitem nie było.

Pomimo przygnazli ojca, nie wygi-
dzał

dotąd do Włoch. Po pojednaniu
z Roliną, - płunęli ich znaczej-
lejszy zmiancie. Ona nie mogła mieć
kieru przebaczyć, on zapomnieć.
Zjawiał się, rozgryzł korynt, o/dy-
gat, miłość i zwątpienie opamię-
wały go na przemiany. W całym jego
połknięciu widzi było ciężej
wskaz, wahanie się - zachwian-
ie, obudzone, podejrzliwość.

Grata że Kucha, ja zawzięcie mi-
tuję ta praca w nową fazę, stała
na rozdrożu.

Nie/podobała się Rolina ta z nim
płoch i przewrót w podwórku..
Ale Morimer, jakby zbudził zdale-
ka, ja znał, nie zbliżył się nawet,
skłonił głowę i unikał zawie-
nia rozmowy. Wzrost jego nawet omi-
jał się ja zdawał namyślić. Ktoś
co znał: Adama, mógłby jego pło-
bie znać, dowiedzieć się w dwunastu,
domyślić się że tu ma coś zawadzić,
bo nie był oryginalnym jak zwykle, i
na to bawił na siebie.

Baron de St Foix bawił go trochę
o matematyce rozprawy. -

IX.

Z bólem głowy, myśłami poplątanemi,
nie rada z siebie, nie kontenta z wie-
cowa, kwaina - z przesuciem i celu
swojego nie dopisząc, Rutina wracała do
domu.

Ojciec jej zastąpił pierwej chętnych
Juchaczów, bawił si do konate ubaru
na, i, przeciwie, rozrzucały by
począty, a stał si po dobrej wierze
tu gadającym, ~~ja~~ tak si użwił, roz-
rzucał, iż w powrocie, milerczej i mu-
tniej córce pokoju nie dawał.

Naprawdę stał si ja rozrzucał, wy-
wodził z tego zadumania i smutku.
Rutina skrzyła si na ból głowy, wpa-
lonie było za goraco. Należał oj-
ca, który zuchwał popłaskniętym bywał,
mucha jej niecierpił wito.

Wyglądała przez okno powozu, chęć
si co przędzi do staj do domu. Narci-
cie zastali si na wchodach i Ruti-
na spieknie, nie przodwinęły nawet
ojca, który chciał jej dać dozwolenie
wpaść do swego pokoju.

Należał była do tego iż na nią tu
zawieć uchwała / Suga i pani

Sam: Buchm. k'ing ora u: emal za / fuge
fei l'ing Sam.

Wierzę, że nie przyczynię się do walki
na wcale i nie pokarata.

Wprawdzie, gdyby si była znalazła tu,
od pierwszego słowa zwróciłby się
z łobozalem za uchybienie ze strony
Bochmowej uwarunka, iż nie stawia
ni punitacji, ja w prozie.

Ustala do tim muenj, zeni kafi so
barzo rzadko.

— Co to jest? gdzie Bochm? zapyta
/burceji.

2. Pręga kończ stara, wyryta rami-
onami za całą odpowiedź, a na powi-
erzone pytanie, nierzrozumieniem odpowi-
erzeniem odpowiedzi wpy- wykł.

Kalina, która z gniwnym usposobieniem
wróciła do domu, nie rada była z niego
miała go na kim spędzić. Takiej pse-
czucie nieprzeżyła.

Poko; pani Kochm, przedziobny był
małym kładek od jej mickhania; aby
si do niego doptai, pokhatałyto wyiūdu
sieni.

Do ciemnego uchyłta drzwi, na palcach
podkreślając: o! bracie przychyłta oko
do drzwiki od klucza... Zaledwie wpro-
szę, pchnięty do wnętrza niepokojenia.
Błkiny, odchyłta z najcięższą nie-
cierpliwością, wpadła do Twojego po-

położył i biegł po nim zacięta, ca-
ła zburzona i rwała na sobie wielokrotne
ubranie.

Gniew palił w jej oczach, rzeź dźwię-
czą, rasy chętna, jowi załamany
dźwięk: wiodących ku typowi ojca, i
włóczyła się walcem. Pierz jej po-
rwała się gwałtownie, oczy się czer-
nowały, zaozgrały, twarz przybrana
wyraz miewy i zły, usta krzywiły się
boleśnie wewnątrz brzośm.

Nie mogąc w końcu powstrzymać tego
zburzenia, z katedry obojętnej dźwię-
czy gabinetu, przebiegła pokręcając po dru-
dziej kępsa. Laton ciemny i wprawy
do ojca, który wstąpił nad świecą za-
palił cygaro amerykańskie, które dopie-
ro w uprzednim płomieniu. Po kilku
minutach ufilnej pracy, rozgorzeć
może.

Zobaczmy ją, puthowicki rzucił cy-
garo - pobił.

- Jest - jest tu znów!! krzyknęła
dźwiękiem podnieconym głosem. - Nowe
tutaj jest! pomimo że mi się nie-
znajome stworzenie na oczy pokazywać
nie miało.

Ojciec wie - że ja ją, nienawidzę! nie
cierpię i - porwał! Złota!

Małolichowi ręką dźwięka, zaciął
usta,

Zagryzł w ust, nie spieczył z odpowiedzi.

- Na miłego Włoga - Rolina - odwrót się
ciicho - nie rób ze mi awantur w do-
mu! Mówiłem ci to wiele razy, ja i
ty wiśniłomy wiele Buchmowij - nie
godzi się jej odmówić, przebaczyć jej je-
dynej w życiu przyjemności -
— Niechże jej idzie! Tobie brakni pora-
domem - gdzie chce! - zawołała Rolina
na gwałtownie. Mówiłam że ja jej tu
cierpieć nie chcę.

Moholich zbladł, westchnął i jechał mu
pil zabrakło, zsunął się na blichu sk
jany fotel. Nie mówił nic, lecz widzi
było że bolał okrutnie. Rysy jego
zwykłe łagodnego wyrazu, zmieniły
się, opłakany wzrokiem pchał na po-
dł. 28.

Rolina stała, bawiła się czerem mowien.
Tak była pewna, władzy twój nad ojcem,
że libości nad nim nie miała.

- Wstąpić dla tego, powstała gł. podnosząc,
ze ojciec bronił Buchmowij i tej
jej wychowanki, [tych] jakego i bezimienn
nego dziecięcia - które niepowinno się
w naszym domu znajdować, ja i jake
cośka waiza, nie może na to pozwolić
aby mi się tu jakego podmuchki, obok
mnie niegospodarowały! -
Niechże wiecieżi że jest ta dziew-
czyzna - pierwsza wzięta przez miło-

miłojcie-dzie - zebrały podmuch. czy
jaka kurzaka tej pani - co mi tam!
niech będzie ciałem chce, wykonuje się
gdzie chce, gdzie - to mi wszystko je
duo. Niemoga na to pozwolić aby ona
stała obok twojej córki i rzuciła
sobie jakieś prawa -

- Jakże prawa? Wskazywałbym pre-
sant puthonika.

- Ludzie jej będą je przyznawać - cięgu
Ta lady rozgniewana, ludzie będą
sobie musieli wytknąć i przywrócić
do tej przyszłości pana puthonika i
pani Wschmowej - Naturalnie!!

Głos jej brzmiał nieścisłością i pyder-
stwem. Puthonikowi blademu dotąd,
krew gwałtownie uderzyła do głowy, ier-
piwoń jego się wycofywała.

- Mówiłam ojcu, ja lub ona musi 2 ty-
dni przer. . . Zwróci ona na mi tu się
drżąc, zwróci, spolicz amickowania
ni zliczając, wynioł się, pójde-
porzuce!

Macholich uparł się o porzec kresła,
podniósł głowę, grzeczno popatrzył na
córke i drwił jej w kark.

- Nie rze b piwoń ty trzeci tak mówić
do ojca i uciekł głosem 2 tonowym - by-
tem ciępiwym, ale nie w końcu wy-
cofanie publiczne. Nie wyzywaj

manie - idź - idź!! Spójnij się z regoś
pobie dygryfa.

Rolina stała jedyną na progu.

— Mówią ci! idź! powłóknij się zółtem podnie-
sionym, jidiego nigdy nie wiesz kumem
Aerujac ziołciem swoim - ydź!!

Cotka niewidziała go nigdy takim dla
siebie. - ciekawa swile, - za bratnią
duszą i pobierała nasad do swego pokoju.

Macholich czas jidii poroślał przegrany
w myślach, potem twierdząc wzięty
ze jidika, kłótniem powołany pójść
z nią do pokoju Buchmowej.

Obliczamy, w dzień ciemny, białym dwoma
oknami, na ciemny ubiórek wysiada,
cemi odwiecony, udręcywany był z da-
leko widzącym staniem i porząd-
kiem, niż te ~~z kłótni~~ Rolina zajmo-
wała. Spójnij z rzygów tat, rzygów
pochodzenia. stary, nadawst mu chęta
kterś w dowiedze mierzkania, w kłó-
tni więcej jest pamiątek pociągów
niż myśli o dain dristepym.

W rodzaju atkowsy stało ośmiu
Toiko gołpodyni. Kanałki, kaski,
kaski, eterki siłwis te zajmowały
siłwis i kaski.

Uciśnięty si tu zbite do kupy meble
nigdy widzieli i obliczającego
lokalu, nagromadzone dla radości

i dziwnie postawione w tej ci-
frowie.

U okna, na drugim płacie, za tym
fawetą, patlała lampka z żar-
nikiem zielonym. Na korytarzu po-
między oknami dwoma siedzia-
ła Babina, a przy niej z głową u-
partą na jej ramieniu, młode dzie-
wczę, które ją rękami obejmowało
za szyję.

Światło padające od lampy oświetla-
ło ten chwilek, na którego widok, wcho-
dzący pułkownik stał jakby
zapałony.

Twarz Buchanowej, mająca zwykle
wyraz dui pychy i nie miły-
zmienioną, była zupełnie, zago-
dzona uśmiechem macierzyńskim, piękna
prawie tak, miłującą, która z niej pro-
mieniowała.

Dziewczę które si do niej było, mogło
mieć tak piękną jak i pierścionek,
włosy jasne w warkocach obfitych, gło-
wa jej tak bardzo utęgała, z oczyma nie-
bieżnymi. Podobna była nieco do pani
Babiny, ale typ ten sam w niej pod-
niósł się do ideału, a sama młodość
czuła go silnym. Wyraz jej twarzy
pełen był tegoż dwojgi i smutku-
Babina, poci do złytku delikatnej

kwiera jak kwiaty, ledwie się ro-
wija, więc, nie mogła się równać z kłopot-
nyj piskawicą Roling, ale obudziła
wiele inne uczucie, wrazenie, wyzwa-
sympatyzując je. Ta młoda budziła nie
pokoję, brzozę, wielbiciele, ta zaś
cie i wspaniale, najczulsze, bo w kwit-
nocy jej młodości tkwiła już ciepie-
nie zawieszona.

Na widok pułkownika Dziwacz, jak
ze łną przebudzone, zwolna rozplyta-
ła rękę, spuściła oczy, podniosła
zawieszoną i krótkim nieścisłym
zblizyła się pokornie do posłuszenia
jego ręki.

Macholich z Subotkinem uczuciem, które
mu naprzeciw się bronił, pokonył
jej złość i posłował ją w usta.

Bochmowa nie rozstała się z kanapą,
wzrok jej błądzał pułkownika. Domy-
ślała się już, wiedziała że pułkownik
dławi, z odwołaniem rozmowy, które ją tu
dochodziły, że Rolina musi stać się
ogólnie wyrocznią, a biedny pułkownik
przechodził tu lekkość się przed niemi-
szkłał pościelić i ratunku.

Zwolna Babkina wstała z kanapy.

— Pezi! zawołała do dziewczynki, pro-
szę cię, pojdź na chwilek do kuchni,
do starszej fryzjerki — potrzebuję mi-
nie!

możesz z Puthownikami.

Popłutane dziecko wystąpiło mi z głowy
Puthownika, a Maholich tyłko powiódł
za nim oczyma. Kochnowa czekała
na odejście, Lwaj jej pchnięciu tracił
ta wywar tygodny, bawi się śmiejąc.

— Znowu historia z tą popłutą kapytka-
ca, — odwróciła się z gwałtem. nie jest
też więc mężczyzną, ani panem w
swoim domu, niekochacz więc twego
dziecka, a wpychaj połwieczar dla
tej złości.

Chyba bo okropne! Takiego życia
w końcu znieść nie można. Za po-
łowiceni było, za wpychaj coś więcej
poci musiała —

— Już jej we łzach się rozpłynęła. Puth-
ownik stał, przybity, jak winowajca.

— Raz temu koniec być musi — mówiła
Babina. Ya tego dłużej nie zniosę.
Dziś z nią, pojść pracować, pojść
zobaczyć — z nią z nią, dopóki z jakim
głosem uciekają cię nie pozwolę. Ma-
jka doły — by nie miały w rękach ucie-
kać!

Także ja wychowałam, teraz z nią mój
brat pojechał.

Puthownik oburzył się.

— Słuchaj, Babino, odwróciła się, nie

nie ścierpię tego abyś mi ją krywdziła
— a ja nie znużyłabyś krywdzić! po
miałeś ten zdecysem mojem i walczem.
poczwarta Brabina. Dwa mam już tego
upokorzenie i wzrosnąć — pojść, z tą,
z nią razem — pojść!

Y nęptakana wucitaśi na kanapę.
Macholich ryce zatamant.

— Brabina — zawołał — na droga, ulituj
si nademną, wejdź w położenie moje,
co ja pocznę!

Nie otrymując odpowiedzi. pisał / Sy
/ zyc / lko. puthounik / stał z misłany.
poczworny tak że nogi pod nim drżały.
Chwiał się i musiał o / st / opnie-
Twar jego nagle zaczęła czerwienić,
linieć, ocy / stały / głosem i z / i / k / iem
bole / nym runął na wpół na kresło,
wpół na ziemię.

Stuk ten obudził / p / a / r / a / c / a, która po-
wróciła si i przybiegła na ratunek i
drżące mu konwulsyjnie, ale już nie
przytomnemu Macholichowi. Nabrzmia-
Te były na twarzy i kci, otwarte usta,
oddech krótki i nieregularny, ocy
ze / i / z / k / o / n / e, a i nadto wyrażenie ukazywa-
ły że był rannym. Wskazywał już ze-
krowia, która móg mu zatawła.

Z krzykiem poczworlinym Bochmo
wa przybiegła do kuchni, wołając —

— Po Dokhra! po Dokhra!

Ciche mierzkanie nagłe rozległ się
jakiś. Mubaniem, bieraniem, wya-
waz.

Rolina chodząca po swojej typiadui, na
stawiła ucha stworzona, niepojmując
jchore co się stać mogło.

Podbiegła ku drzwiom, ale domyśliła się
nie re przysiedek jchis spotkał zniema
widziona. Walbiny, wstrzymana się kreg-
ję z gruciem. Nickei. Ta się spotkał
teraz ani z uia, ani z tui pepi, który
od dziecka ciępieci nie mogła. Za-
zdroła, była o nią, o przywiązanie do
nią. puthownik, nawet o jej widzieli
zupelnie inny, młodość, Tagudnow i
Ikrumow.

Nie przypuszczała z pewnością aby się
coś stać mogło puthownikowi; do-
piero wstanie w którym poznata
sfor Walbiny, pter pepi - zadowolony
To już o uien.

Bezmyślnie otworzyła drzwi i wpadła
do mierzkania Buchmowij, w którym
Macholik briał jchore nieprzytomny,
zadowolony do jne. Stabe zycia dachy.
Spotknęły Rolinę w progu. Buch-
mowa wpharała jej łezkę ojca,
wstajac.

— Paka! paka! to dziecko twoje!

Rolina. nie zważając na to, pnyła do
do ojca, objęła go rękami, zaczęła wo-
łać po imieniu, odcierała, ale rękami
długo nie mogła.

Na widok jej przeproszona, wy-
rwała się matce i uciekła kryjąc się
za firanki Torka.

Strachna ciła zaczęła niephanie.

Stybać było było chrapanie chorego,
które konanie zdawało się zwiastu-
wać.

Doktor, po którym posłano, nie dłużej był
już w drugim domu i natychmiast od cho-
rego powrócił, gdy przebrana i za-
płakana przybiegła po niego kucharka.
Nie wiele więc czasu potrzebował, aby
przybieść do pathownika. Był to już
wiek nie młody już, doświadczony, i
dopiero mabyło wejściem aby rozpoznać
je jedno już było przerwienie krwi, we-
dle starych metody, mogło być i drugi
oczekanie nadziei.

Wiedzieli oni, że nie dawniej pathow-
nika ze uderzeniem pierwszym nie było
a więc tem groźniej było. Natychmiast
pochwylił lancet i po kilku ciskach,
udało mu się krew już zgościć, wy-
dobyć.

Odprężona przez Kochanowskiego, Rolina

Rolima zachwiała się, chwyciła za
słowy i wypta do twój typintnis, na
twóko si wuczeję z ptacem.

Kochata ona oja oyle o ile kogo
Kochai mogła. Wyucata sobie ty
sewny kłiny była paryzna, ale już
w lumieniu lumie buketa prośbów
ichiego: uniewinnienia i zrzucenia
na kłepet na upot Galbiny.

Mogłari sierpici takie potricenie!

N. wypta byci w domu pierwaka, teraz
ucyjac bi zapomniany i opukowony,
nie/miejac powroci do oja, zło-
chata i jędrata, - napadły ja młotki
i prawie przytomni odijmujące.

Tym czasem doktor si kory, tatokoło
putkownika, kłiemu putkowienkowi
matu co pomogło.

On. Kochmowa i Kocharku męfichi
go dzwigajac na rękach, przenicli
do twóka. Lekarz nie odhpował.

Pepi drina, w pokoju Galbiny kłę-
wata przed obrachiem, mofitasy i
ptakata.

Cata noc puchta tak w twódie i raku
wniu rariowego, kłiny zyt icure, ale
ptan iyo wabudrat zojmichre obawy-

Żeby takaję si zjwienin u toin
jy Roliny, Buchmowa Inwi od niej
i latonu nakluc zamknęta.

Ona sama biegata na posuniang to do
twij Pepi, khoru gwałtem musiała
poturzi do Turka, to do chorego.

O Rolinie niekt nie pomyślał.

Ranek załat dom w tym stanie roz-
przeczania, a Itara Itanga dopiero o
bratku przypomniałoby sobie panien-
kę, która doniedzieli si to ni z nią
drinała.

Znatarła ję w gornice, zapalając,
w takim stanie że i do niej takiera
przebiegi było pobyta. Ten razit po
Itai po sielby miłosierdzia, khoru
umiała obejii ni z upstawną i pilno-
waci ję.

Stralony znowt prawił w domu.
Coty dzień naphujacy i idny prawie
nie prowadził tu zmiany. Makolich
zylt ichore, ale do khor, khoru Buchmowa
zabłinała aby jej prawił poniedzieli
cały - i idny prawie uhymania
go przy zyciu nie robił nadziei.

Staboi mogła ni, odaniem ję i prę-
ciężnaci, przytomni i ułozę, wchłi-
ariby wrociły.

W ciągu dnia znikła z tyj Pepi,

Ukazał się jej i oblał jej łzami Boch-
mowa wypowiedział jej łama z domu,
gotując się do brzości do końca.

Pierwszym wielkim Polim, która drżyła
stawała się siłki miłości. Ona opy-
towała i się do niej odzyskała. Ka-
lela, do której poprosił do siebie.

Nie miała łama i do niej, a po-
bow. Ta była upokojona. Raczem
z przytomnością i pamięcią potężną
pogłębiała swoją ofiarę i wpył
kierunek następnego.

Nie miała nikogo w pomocy, do ra-
dy - stała się upokojona.

Zwłaszcza kiedy jej przyjdzie, jeden
tylko Stach Uronez był jej tak zna-
nym, ona z nim tak spoufalała, że
go wczuwała między i na niego wcho-
dziła. Wiedziała że w przyszłości ofiar
stała się będzie głębią i potęgą je-
go, słusznego, szczęśliwego.

Boonitz od dawna już ponownie był
powrócił do domu. Listami nagły-
cami, co z tego przesuwaję, wy-
wał go ojciec do siebie. Stach ni-
wybierał, ucinął i odcinał nie-
mógł od Polim, ucinął od dnia do
dnia od kłoda.

Nie miał znowu nadziei - ale

ale chciał choi narodzić popatrzyć na
nią, choi przemówić, słow kilka,
mógł, słuchać i rozkładać zabawa, po-
dłazić.

chciał dawno, wpróżona, urogi te
rur /kuczenie, owi. Angła uimcałym.

Rolina popłata po niego.

Na zawołanie zjawił się natychmiast,
przerwany niezrozumiałym słowem,
rozpręśliwie nakryłłonym.

Spodziewając się jego przybycia Rolina
wstała z łóżka i w raucim u-
braniu, oplota, blada - srebrna na
niego dręca.

Przytula go w swoim pokoju, wyłta
zapamięć i mając przemówić wybu-
chułta płacem konwulcyjnym.

Stach niewiedząc o niczym, pobył
w domu, opłakując, opo-
wiedzi co, jak grom na dom /pado
i przybył z grozili.

Ojciec leżał bez przytomny, bez nadziei,
w domu miała nieprzyjaciół, błąd,
była sama, opłakując, bez opieki,
- Ratuj matkę, rodzic, nieopierając.
zawołata - kłamstwo kiego.

Leż. Brzoza niewiastki nie wiedzieli.
Sprawdził lekarzy, dożył, uflu-
ga, opłakując w przykrych domu po

potrzeby i stał na zawołanie, na
płacz.

Tęgi łamego dnia list odebrał od
ojca, demagogiczny i natychmiast-
owego powrotu, musiał klamać i
ugmawiać się, ale Roliny opuścić
nie mógł. — Gdzie był nawet dla niej
na grzeczność i nawiązać.

Oddawny mu się w opiekę, Rolina
oddechująca nieco.

Tym czasem wiadomości o wypadku
penthonika, który tłumaczono wie-
kiem i upolubiciem — o położeniu
córki jego, rozchodziła się po mieście.
Poruszyła ona wpychliwych wielbiących
penthonikównę, ale w spólib bardzo
różny. Adam Morimer zdjął li-
steczki napisał i posłał na zwidy.
Amerykanin, którego miłośni pre-
sta była w namiestnik, nikt nie na-
pychał, przybiegł sam. Odbywając
się do brwi demagogiczne aby go puz-
corno, widzenie konytaci chęć
2 ^{burporadzi} ~~uprzedzenia~~ i ^{Kobiety} ~~siłownia~~ ^{nie} do
stał przyjąć. Tani dwiadyma-
li ukrośkiem. St. Joux codziennie
przyjeżdżał dopięty ^{trajant} się o pentho-
nika.

To i zturnowanie do dwu nieuprzed-
 ne, zmuszało Brunila do ukrywa-
 nia się, aby go nie widzieli, nie roz-
 powiedano o nim i jego kłopotach w
 tym domu.

W chwilach gdy doktor Sam si przycho-
 wywał zajądował, Rutina przychodziła
 do ojca. Stawiała przy Józku, prze-
 mawiała, ale on ani jej, ani nikogo
 nie poznawał. Znak i zginąłby co-
 raz /table, jedyne kłopoty je obudzić
 chciało, drżałyby coraz mniej. lub zid-
 nogo nie sprowadziły kłopotu.

Z myśla, nieuchronnego zgonu pozo-
 stać si było potrzeba.

Przemysł si i przemysłowe nieuni-
 kliwe zbliznienie si do Rutiny,
 Buchmowa nawet, tłumione w sobie
 ział i wprost, jeli do niej miało, -
 zwrzygniowana /przysługa si z nią, bez
 wybuchów gniewu i uprzedzeń.

Nawracając Rutina jej nie kryła
 wymówek, godziła si z tem że jej
 widzieć i odcierać si o nią musiała.

Jakieś rodzaj przywodził, miłośny
 pojednania, przywrócił dawne /k-
 łopoty powłócznie.

Wspólny interes karał si im ciec
 pić

ciotopici wrażeń.

Ty lko zdala sięgaj mi wycieczkami,
w których cała zobopólna malowa
Ta ni nieuwidzi.

Dziś i ci dui długi. męczeństwie tak
upływało.

Rolna zbladała, wywieziona, chłopi
Ta na przemiany pisać lub rozprawy
kowna.

Przytóż stała przed nią, jile carna
sciana, której przesłanie ni wroble
nie mógł przebiec. Sama jedna, bez
tych nawet środków które miała na
rycia ojea, - mądra i r. chwai na
licbie lku. Ze twierdzeń mawien
przytóż zadne ni p. t. r. r. r.
nie obierają.

Jeden Amerykanin mówił, iż ci
gle o ożenici. - ale cyntie za
ni p. t. d. j. k. i. g. i. u. r. i. e. n. i. a. m. a. j. t.
k. u. n. y. s. p. r. a. w. s. w. i. e. k. i. d. p. r. o. w. a. d. z. e. n. i. a.
p. o. b. e. c. h. a. y. d. l. a. f. o. r. m. a. t. y. w. i. e. i. p. r. e. d. l. u. b.
n. y. d. p. a. p. i. e. r. o. w. i. c. o. w. i. e. d. c. a. s. a. z. a. b. r. a. i.
m. o. j. s. t. o.

Tym czasem gohio, iż był oddawny,
licbie, serce. podzielić z nią wpy
lku, ale lub mądra i r. chwai na
i. n. a. p. i. e. d. o. p. i. e. r. o. p. o. i. a. j. -

Jakże ni mówić o tem, p. t. d.

jaśnie wyhumacyi nie umiał-
 Na Stacha Bronitza, który ja kochał
 najmocniej, że przedświado woli oj-
 ca i brata wiedy jego nie nie mógł, nie
 podobna było zachować. Przytłagał
 doń i jego wiewym, nie wymagał
 nie opowieści serca - a tyś ona nie
 miła... i rekać nie umiała ani
 ichiała.

Adam Morimer stworze jej wyzna-
 nie i całe di nie może, a miltu je
 go to powracajna, że /k/guza-
 miła juri elchą fantazji racyj
 niz przywizania twatego. Tima
 muij zachować myśla na takiego
 barona St. Fock, który głownie racyj
 mówił o miltu, że wspomnienie
 o matziew /wie unikał, a skurij do
 niego nie wracał.

Przyjaciel miła mojego, - ale meza
 jednego.

Amerikan jeden, choi w /k/hlly
 jej a przybliżenie poznania, ora
 tem napisać jej ja kwozy - poosta
 wół jako o /k/hlly dacha ratunku.

Miła rekać... ten o /k/hlly
 do nie mógł wy /k/hlly u /k/hlly,
 w /k/hlly w /k/hlly by to zwy /k/hlly
 nam /k/hlly, niz przywizania?

Wprzeko to wśród nocy biesownej
 koryto po jej głowie zwał się -
 Stłakła w ciemności łzami z rozpary-
 tości sił, prokurcie łwiciemu tołowi
 nieumiała, - musiała z nim stanąć
 do walki.

Zwierciadło pokazywało jej twarz
 wybledłą, ale zawsze jej nie pizknęła,
 nadzieja wpływała w serce, rozpa-
 liwe położenie zmieniło ją, trukał
 ratunek w jejie łunij.

Wśród tych trosk i marzeń, Ser i nie
 prokurcie córki, putkowicki, nie
 odrywał się już przytomności życia
 dokonywał. Jednego wieczora Buch-
 mowa siedziała przy łóżku i brama
 jeją ręką jego, uczyła ją stygnąć,
 kofmiejczę, zbudowacina. Pierś
 prestaty si porusza, oblicze pozie-
 leniało trupio - Maholich nie żył.

Przygotowania do pogrzebu oznajmi-
 ty dopiero Robinie, że ojca już
 nie miała. Upadła zemdlna na
 łóżko. Buchmowa na której głowie
 wprzeko teraz zwał się, okazywała
 przytomność i męstwo wielkie.

Pogrzeb odbył się skromnie i cicho,
 a za bramą, opierając się gło-
 wadki wujkowych, i kilku starych

pozyciost. Ista wiatobie ciwno za
Kwefiora cówka, i mżina Buchmowa,
z ustami zaciętemi, podhymuje roz-
płakana pępi.

Rolina chustkę hymata przy oczach,
płakata pewnie, ale ani jej twarzy
ani ser nikt nie widział, a postawa
wyproszkwana. Istywna dowodziła się,
nawet w tej chwili pamiętała na
siebie. Gdy brumny spacerono do
grobu, poklekała przy nim cówka, a
po drugiej stronie Kallina ze łwz
Pepi, która szła zacięty si pla-
ceni, na rzekach jej zemdlała.

Wysławany ten jęk, który brmiał jak
wygnat jej nieczułości - Rolina zerwa-
ła się poprzecznie i odezła z gnie-
wem, o kilka kroków za nią Idynę
Bronisz, którego wprzdy nie widział,
podat rzekę zbawionej więcej w/krztem
i zarzuciła nie zistem po wien -
- Jedzi ze mną - odezwiała się krótko
i charakterystycznie głosem w którym nie
boleć hymnata, ale niecierpliwość i
rozdrażnienie.

Pier dwójki nie mówili z sobą, Rolina
na płakac zwróciła znowu, Bronisz
umiał polzadować stan jej duży,
pobrał na nią, był pełen współczu-
cia - ale pociechać nie śmiał. i wy-
rzuć na to mu braku.

Stumanyt on sobie nawet zardzewi i
niechci paskownikowej na widok Pepi,
bo paski te domowe znał jeszcze
z czasu pobytu na wsi niebokuha
wnia z Buchmową i matką, jej
wychowawcą. - Razem jednak terdź
nie mu żał było i tej Pepi biednej,
którą głodem dzieciem pamięt-
tał.

Przybył na Wallnerstrasse, paskow-
nikowa podała rybę krabieciu
i młodego poprowadziła go z łobem
na górę. Tak jej po ości ułpował
teraz rybnemu daleko uszczelnia
wy u siebie samą. Paskata po nie-
bokuha, cnota paski jej, o ile
mogła była nad nią, - lecz nie mia-
ła chwili do pascenia, aby się z nie-
znośnego pierocha walczyć.

Energicznie postanowiła na tydzień
wziąć się do dzieła. W pogrzebie
grajne krabieju, podniósł ją nie
ma oży i paski głodem, w którym
by jeszcze cnota było, iuda aby nie
odjedał z wiedzią, z nią się nie
widząc. Wroniła przyszedł chętnie.
Rolina zamknęła się w swojej ty-
piatni, paskata pascenia, z po-
gubą Buchmową, paski Pepi,
krabieju w domu - niechciała
wiedzieć nikogo.

Sportu na rynku, prawie całą noc spędziła wzbierając wpyłek wewnątrz życia twego przykrego.

Od bierając jej opier, tak porzucił ją niechęć opierki, ofiarując potężnie w świecie. - Zostawiała sama jedna.

Z Kochnową była w wojnie, a, dopóki by za nią nie wyjechała, obiecywał jej by było niepodobnie w domu. Odprawiła by było do narysowania na wzroście płotek, które jej bardzo lekko było mo-
gły, bo Kochnowa uważała jej nie okazywała.

Za tymczasem zaś ta kobieta w domu nie mogła być inaczej, i tak zgadzała się na porzucenie jej przy niej - chociaż jej na nią. Zmieniła jej nie mogła. Płacz u grobu, zwrócił jej uwagę niechęć do pierwowzoru, gdyż Rutina oburzona do najwyższego stopnia, powstała ciężej, że ona do niego ptawa nie miała!

Jedno prośbie wyjście za nią uważa-
wie, ja mogła - lecz niechęć była to
ale wcale twój myśli musiała się wy-
dać, że jest bóg, świat, tak aby
z dołączyć do do niego wzdychała od dzie-
cinie.

W ciągu tej długiej nocy oblaczając
mi, Rutina do mi wrzuciła na siebie,
to biegła po polu, mawie, ra-
chajne, przebiegała wpyłek kan-

zachwiane i ofiarte. Od owej rozmowy
w parku, rozidowała go wahańcy m-
nie, ofiary, upiśwajacy wstawnu u-
szenie. Nie była, jure dla niego tym
co niedogdy ideatem, zerta no pizhka,
puzidany ale ziemphu istota. -

O innych wiebbicich dwoch. kłoy
doprowadzenie do ottera, czasu by
dłutkiego potrzebowało, myśleć nawet
nie mogła. Chciała by wzruszyć w
podzię.

Varjanta. Rolina jure zwaśnie upu-
kojona. pani Piłkie orzechowata na
Brunilla dawać, a nie puzi-
Tencu dnia zjawił si dopiero-
kustata go puzi- w tym taktu, kłoy
jy, taki oja puzi- co
jy, wiebbicich dwoch - upiśwajacy, a
na widok ulubionego puzi-
ebioru : dwoi zambienich z ty
miechkania, z którego wiało jure
Brunilla, jam wafne oty ter puzi-
nie jure puzi- z ubanu
wzorem puzi- wiało, wiało puzi-
drie gwałtowny wzbuch ty zator-
kion, podziata. -

Stat puzi- kłoyt ja za rzyce,
ubrywat je puzi- i mil-
rat, bo w obec jure i zator-
Tencu - zator- - niema puzi-

co by poświęty zdołały.

Stęga dwile upływała, w tem niemem
oczekiwaniu. Rolina miała czas
przypomnieć sobie obowiązki
redowania się.

Zawstała się z podziwem odcierając. Ten
niezłoty, odcienienie nieplonące
ogniem wielkie twoje są, wle
piła w Urnili, i obie ręce drżące
wzrostu temu niemo.

— Stachu, zawstała wstępnym pręgiem
Tłumem — ob masz przed sobą nie
słupów pierot, — więcej niż pierot,
kobieta uprzedzona, zgubiona, — bez
wiary w siebie, bez nadziei, bez społu
ku do życia, bez przysięgi, bez ro-
dziny. Stachu — ratuj mnie ty
mi, j. den przystań!

Wzrostu, Urnili przystępna
przed nią.

— Ty wiesz, zawstała, że przystępna w
życiu cię Kochałem i miłością tałdria
moja, ostatek, — mów, rozkasz, co tylko
jest w mojej mocy uciec —

Rolina stała dwile znowa wlepionemi
w niego — całą, litę wzroku twego ra-
rodziwego przystępna, aby twoje ofiary
użyć po prostu.

— Pokreśliłem ja ci powiedziała co

proszę, co masz kryć?

Zachęcał ci chwilę i cięgię, daję go-
tem tegoż.

— Mam jednego ciebie, jednego ciebie
kocham! Jestem twój! Bierz mnie, idź
my do otłaza--

Bronisz wstąpił zatamujcie rze.

— Rolino! zawołał - wiesz że ojciec słowo
dajem, że bez jego zezwolenia żenicie
nie będziesz; słowo naszego ustowicie jest
jak przybliżyła twiste. Słowa tego ja sta-
mai nie mogę! Niemy magaj po mnie -
Przybliżyłem ci miłość i doświadamia -
nie ożenisz się nigdy, będziesz czekał, będziesz
stał nad nami ojciec, ale luba bez jego
wiedzy wziąć nie mogę.

Puławski chwila cofnął się parę kroków.

Krowi się jej ścisnęły -

— Pamiętaj, niechże, że maie wpródy przy-
języci nie ojciec, tej przybliży doświ-
wai powinności: oddałem ci serce - ra-
chowatam na ciebie..

Słab możemy wziąć potajemny, nikt
opier nas wiedzieć o nim nie będzie.
Ofiarę takiej nie ucytłamy dla niko-
go, - kłóć ufam, zgodę się nawet
na to..

201. Dr Stach pocięty mocno, zawahał
się, wyrażenie mu i myśli zabrakło.
Zdawało się, że chce uciec, tej
pukanie serca.

- A! nie - zawołał nagle - nie, choć po-
tajemny kochałby umierać, aby był
Wznowy przy życiu w tym ośca-
stwa z tamai nie było, jemu, ale nie
z tamai z tamai kochał. Zostawia ci wier-
nym.

Rolana która została: sprowadziła się
inną odpowiedź, stała się w po-
mieszczeniu z grucio - Kęsy wycofy-
ła ją, że chciała odeprzeć i zro-
ciła się na Kęsy, oży tuż w dłoń.

- A! ty mi nie kochał nigdy - Kę-
sy - nie kochał mnie! Nie-
znasz co mi tu! nie masz serca! Ka-
mienny, do domu ustwierze - Ja go kłam-
do najwiskiej ofiary, jak kobieta
używać może, ty dla mnie nie nie
chcesz poświęcić! Jesteś dzieckiem
aby nie miał prawa być rozporządzić?
Nie jest to tyranja ta władza ołow-
ska, która dzieciszy jest niewolnikiem
nie obawiasz to!!

Rozpłakana się, w rękach i kani wyryw-
ła jej w rękę potargane, narskanie,
przekleństwa... Kęsy z błęd, niemy
stał przed nią, jak na męskich. To ci-
pienie jej przyjmowało go. - Aż tak
władza ma i słowa z tamai.
Począł głosić drżącym.

— Nie obwiniaj matkę! Życie bym dla
ciebie dał. Ale cześć moją — nie mogę.
Niemiałabyś dla matki bractwa, ja
sam pogardzałbym sobą, stał bym się
kłamcą i kłamcą.

Nie! by ~~ty~~ ^{wierotępstwa} wydał niepowinności
tego który się nie zważy na cię twoim.
Wszystko co mam ci oddam — bądź ci
wiernym, rozporządzaj mną, — nie
zadam od ciebie żadnej ofiary —

— Nie Kocham matkę! nie Kocham!
Jeszcze więcej z gniewem niż z żalem
przeżyła Rolina — Nie chce od cie
bie, przysięgam tylko sercem, chcieliby
zwrócić dla nas obój. Odrzucił
je... gdzie — idź! i nie zbliżaj się wię
cej do matki — Rozstaniemy się na wie
ki!

Wronie nieporozumienia stał przed nim,
obolaty, ale niezłomny. Błędzi
ny pot oblewał mu skronie, — ustępo
watały z wyrzeczonym błędnym taktu
ci.

— Rolino! Rolino! nie zwracaj matkę!
Lzy które jej gniew wywołują, ofiary
powoli, rozjaśnienie wrzastało, nie
mał przyniesie zemsty nad słowem
który jej! jej uszczęśliwił.
Sprężenie które kładła na niego

były grzeczne, - nie miłośni już stał
jakimś berfilarz z nim trzymał. Nie od-
chodziła jednak, a Brunie z rodzicami
złagodzienia jej stał ciężej przysiadając
z pokorą. Y pomału przepisał znowu -

- Podsuchaj, maie jeszcze. Dłotem ojeu
poważnie że si nie ożenisz i poważnie tego
dobrym ci macez. Ale ci nie przysy-
mekat tego co by było nad siły moje - że
ciebie kocham i przepadam. Na miłość
moją wachaj zawsze.

- Tak - powiedziała ze smutkiem przyder-
żam, pan królowa chce maie mieć
kochankę, metrykę, kłótnię, kiedy
ma si podobnie, dzie mi się pomyśli.
Wysu by to bardzo wygodnie dla nie-
go. Ale Rolina ani twój, ani ni
wyj, nie będzie kochanką!

- Nigdy ci tej wypli: nie miał - ughory
knał Brunie. Szanuj cię nadto.
Byłbyś nikczemnym.

- Jesteś nikczemnym! powiedziała pła-
kając. Brunie z rozpaczą prawie sze-
cała si ku niemu. Wziął ci miłość,
użył ci maie niechcący, a teraz
gdz w imie tej miłości, w kłótni nie
wyłam odzywam si do ciebie, odpy-
chasz maie.

Stach pódł przed nią na kolana, ale
 postawiała kowana, widząc że nie pokona
 go, zerwała się z kanapy, odpychając
 go z pogardą.

— Proszę! nie dotykaj mnie! Zamusła-
 minądy nami! Skonizowane wpytko-ty
 do ustania iiii ze mną nie chcesz, ja
 samą cię twój, niebądź, Odschowanie
 było by przerwem. Czas nie rozwinuje
 ptwa...

Gdzie — nie powracaj więcej!
 Bronisz w stanowiącej tej chwili zachwiał
 się, Kochał ją, lecz nie pękło — o-
 jtał, zawahał się i miał uciec, jure,
 próbując o poskaczenie, zgodzić się na
 wpytko — gdy nagle smutne oblicze
 powracającego Stacha, — ojęwathic — stanę-
 to przed nim, zabrawiło w pamięci
 to co lekkroś on mu powtarzał:

— Lepiej życie niż cześć pułkownika!

Odepchnięty, — porwał jej ręce chwile,
 patrząc na nią. Para razy przeżył
 go wzrokiem, podziwując się jej
 iż uciec może; ale dojrzała na smu-
 tne, jego męskim oblicze wyraz-
 takiego ~~nie~~ stawała niewzruszonej —
 iż skłonił w pełną nadzieję, zmie-
 niał go było wyczerpieniem, jak pęknię-
 tów

po chwili przez zabijacem - pobiegła do
 drzwi i znikła zagrzeszenie je zasłony.
 Wronisz raz jeszcze wzrokiem ją po-
 niżył, jak pijany, chwycił się połyknąć
 kielicha krewi. Na chwilę trzymał
 stercząc, a kiedy trzy oświata powyciął,
 przyłożył ją do ust - i wypłodził ją
 do bezprzytomny ku wyjściu, gdzie
 stojący Walbiny niepostrzeżenie
 Buchmowa, która mimowolnie sceny
 między nim a Koliną była, jeśli nie
 świadkiem to /suchaczem, miała nad
 nim politykowanie. Milując podata mu
 ryłkę. Spójrzeli na siebie.

- Uspokój się pan, wzięła cicho - biedna
 dziewczyna, które /miejscu ojca nie
 przeboleć, rozstrzelany jest. Wpy-
 skło do przejść!

Nie nie odprawiając przynajmniej ją kon-
 bin.

Pathowickiwna stąta ichre orehujac
 w progu /wójce powojna, zdawało
 się jej że Stach powróci, że musi
 zwyciężyć. Uspokoiła go wystraszony
 i pobleśta. Cały kawałek Kobiety
 matował się w tej chwili, a kiedy twarz
 jej uległa po wyjściu z palon.
 Tam była różna mizernia, zrzępa
 czoła,

ari do /zabici/twa - za drwianmi zim-
ny grzeiw i zlowi ryby i j' obledey
groza tylko i zemsta.

Czeta ni upokorony, zwycięziona - ona
co ucieyla w twoja wielkoscnoii -
odprichnity, pogardzona, ona kliva
piwowka nazywala nasia z miłością two-
ja. - Czowiek ten wydat ni nie zim-
nym, nie ofiśnym ale nikieremym.
Nienawidziła go.

Drwi ni za Krucikiem zamknęty -
Rolina rzuci ni pusta po swoim
pokoju. Przekajne pociechy w tym
ze go w ośroch wstęży czersta.

Odziwiała go ze wpytkliwego co w nim
cenita wpródy, widziła zapadzi
i rachuby w jego pólhrowaniu, a
nawet konowu narwała dzienn-
stwem.

- Głupiec! nawośla tupiacz zuchami
ze zlowi - głupiec - betwan! - Takie
czowiek był ni zadowolonym bytorem
w pólhrowaniu - chcioty panowaci nade
mną. Tak lepiej. Ziewane z nim
na zawiesz!

X

Przed dniem juri Rolina była na

na nogach, w głowie si jej paliło.
 Oj pomyślała nie widziała prawie pani
 Buchm, nie domyślała si co ona ze
 siebie pomyśli z sobą; obawiała si aby
 ja teraz nie porzuciła. Chociaż 14-
 letniego przepięknego ciała w domu, be-
 dowało jej głowę - głowa była jej zwolna,
 aby nie porzuciła sama.

Przedwypadekiem podeszła do niej pew-
 ną tą rozmową, po prostu ci,
 rozmówiła si z nią -
 Niczkim. Sama iść do Halling, aby
 si tam z jej nie spotkać - pomy-
 ślała by była Karata i, prosić do
 siebie.

Nim nadeszła, samo przypuszczenie
 że ta - kobieta może odmówić jej,
 - nie przysięga - zbawiało ją, i dlatego
 już uległomnego Króka.

Leż. Buchmowa. do czasu przynajmniej
 była jej potrzebna.

Dawny nieco podeszła na siebie, za-
 prosiła jej i si przysięga na siebie -
 powstaje krótkim w łokcie si. z twa-
 rą zapłakana i płacząc. Widzi by to
 że i ona zmuszona, si ciała, - zre-
 zygnowana, nie chciała. Stawiała si
 tu

tu by zbytniej uniezności, zubożenia
 Ta, która.

Pathomachowa była już w myśli przygo-
 towana na jej przyjęcie - zbliżyła się
 przybierając powagę, - miała już prze-
 mówić, gdy spokrewny ostry wzrok
 Kallina zawahał się.

Nie chciała sobie upokorzyć, ani jej
 owarżić.

- U grubów, która patczyła - jak
 na łbie /mierci/, i nie przyjęła się
 jednając. Pań i maie równie drugim
 był ten zmarły -

Uchmowa na wspomnienie patho-
 mika ptaki zwróciła - milernie po-
 lata jej ręką. Ona wpiła się na tym
 grubie grubem, była zwróciła w ofierze
 wiele z łwy dawniej dla Roliny nie-
 chęci.

- Spodziewam się - cięgnęła dalej Rol-
 na, że możemy poroztaci z sobą na
 ziemie przynajmniej do czasu, póki
 ja wstaniego domu miści nie będzie.
 Roztaci nie nagle po jej zgwie, da-
 Tężyłmy powód złyjmy wstaniego
 do czerwieca zmarłego.

Kallina była cięgle zadumana, i była
 o nim innym myślała.

- Ale ja nie z moją /Bepi rozptaci nie
 może.

niektó 2 p. t.orem w glosie - nie moge!

Wiedne dziecko... ja go nie pozwolę -
Pothow: kówa na poszwata żywo.

- Pani wiec że my si z nią nawzajem
nie zaufamy. Ta dziewczyna obierła
mi lecie wojny ojca - mam do niej
zale. Wiem że ona maie nie lubi-

Lec - może porozmawiaj przy pani, w tym
domu, a widywai si i żyć razem
nie potyebujemy. Przeciwnie mo-
żesz wymagać abym ja w salonie la-
drata przy tobie?

Wochmowa si wzdrzynała gorzko.

- W pokoju pani je nie bywam, Kowity
Ta Rutina - możemy uniknąć nie-
potrzebnego przykucia si z sobą...

Spójrzajmy wzrokiem przepraszającym
na twa, wybuchanie - Walbina zmił-
owała; dala jej wskazi na odpowiedź
choć widziała zaniepokojenie.

- Niech b. b. ie ja chce - niektó - za-
stane. - prosta b. b. ie pepi nie przele-
dował. Wiedne stworzenie nikomu w-
dy nie zamierza. Że mogę, musisz po-
bie zrobić co chcesz, jam do tyg na
wykła -

Obrzmawia o co jej chodziło, Rutina
na twa zapewnienie uprzygodziła.

nie chciała już słuchać mówić o tym
przedmicioci.

— Wiesz, serwatasis tonem zwykłym-
proszę, wyrażajcie mi w go/podar-
stwie jak wprzód, jaś na tem mało
rozumieć, a teraz nie mam siły ani
prytemności do niczego. Przeciwnie
obiektyw rzecm jadać nie możemy - mo-
żesz mi mój przytyś do gabinetu.
Zwrócić uwagę niech idzie po dwo-
nem.

Wychmowa nie mówiąc nic, popchnęła
na nią, objęła, pokrzepiła głowę
i wyšla z pokoju. Przemyśle ława-
te zupłat. Ani jedna ani druga nie
sady si w obwinzaku dziękować -
wiedziaty i były sobie wzajem potrze-
bne.

Po wyjściu Walbiny odetchnęła głębiej
niekówna - umyśl jej już jedna zawa-
da uprzedzenia, biegł dalej niepo-
koiący. Nie myślała wiele o Arvairu,
strata jego nie była teraz bolesna, za-
drękała tylko miśm wstępną. Chociaż
wolała go niż innych, ile razy wpro-
mniała o nim - powtarzała - byś!
Najpilniej teraz potrzeba było upo-
niedkować przedek po ojeu, i in-
teresa. o aktych zinday nie miała

nie miała pojęcia. Rada prawna
była niezdecydowana. Przypomniała sobie
adwokata, którego dawniej dwukrotnie
spotykała, a był dla niej, jak wtedy
mężczyźni ujęci jej wdziękami, bar-
dzo gęstym.

Doktor Hollender, młody, przykhyn-
żony, nie mógł poświęcić tak
głównego spotkania osobie pierwej,
odmówić rady. Opięknął nie min-
ta, musiała się uciec do niego.

Stępała wprzewidzieć dawniej u rodu
zgon bracie ojca zamiechaniem
w Trisic, ale ten był pono wtłóci-
ciem tylko małego statku, sto-
wiczem proflum. bierze wywołania, a
co najgorzej, ubogim. Przyznawali
si nawet do niego nie zignorują, bo jej
przekonaniami było to - kompromitacja-
ciem. Krowi matki mogli się być
zmatkować posłusznym Tracim, ale
i ci ubodzy byli marni i nie nale-
żeli do tej klasy potężnej, do której
Rolina prawa sobie roziła.

Napięta więc na papierze z srebrym
kółem poszła do Dr. Hollender, pro-
siąc go o radę, używając nara-
junki o rannej godzinie do siebie.

Że i matka nie przekładała jej obojęt-
 ności, przynajmniej w barwie twarzy
 nie widać było grubszy, która przynaj-
 tym kochała się i marzyła, dzień
 nie ja piękna i interesująca osoba.
 Przeglądała si w zwierciadle i znalazła
 podobną do starego portretu Hals-
 ta lub Pauditz. Smutek, wyraz bólu
 widać na twarzy, nadawał jej urok,
 który nie dawata wesołości.

Zdawała si mieć w sercu uczucie -
 danyłowa wzięła do siebie.

Ojciec powtarzał jej te słowa, że
 w życiu było jej po prostu zadowol-
 enia, była fortuna, że jej nie było anty-
 kwaryj, co najmniej, na przykładzie
 finta tylnego zadowol-
 enia, było, że Roling przynajmniej
 było - natychmiast je spieniężni-
 zgodało si to z wolą, więc. W ten
 sposób zapewnić sobie mogła co-
 więcej, niż to, matka, przynajmniej, jej
 si córka puthownika, do zamieszkania
 przodzie wata.

ale oświecić si wpróżdka było dla niej,
 która przekonała milionów, aby
 nie mi ~~nie~~ fantazje two i durny
 zaprosić

2. /pokoju mogła?

Jednocześnie była przecież gdy u drzwi
zadzwoniło, a ze /saga zndryd puz
ciwoydz nie odwrócić rękawów, znając
amerykanina jako pretendenta do
panny i koiącego gościa, bez pytania
uprzedziła go do salonu.

Zblizła na widoku jego Rolina - nie
przestawała go si w tej chwili - jkii
fatalizm, przesnaczenie nawsunęto jej
tego otmienika.

Ze wprzechich co si okuto niej ksztili,
był jej najmniej miłym. - czasem
nieprzezwyciężony w /kry i obawę
ta gdy si zbliżał.

Ponieważ bowiem miał, pomimo zbyt
niej elegancji, od /kuchajnia; na
michy wyrus ośm jej i twary.
Rolina mię /rat i niepokoił. Obawia
ła si go. Smiles jego, z goryczą
bów binty, deganie muskietów
twary, obijcie si na twarzywe gdy
byli /am na /am - czyniły go jej
niezniołym.

Na porcu gościny, amerykanin
był razem de /pudym - prze/a.

przeprzona Tagadoc i unizencii, zmie-
niły si w nim także w brutalstwo.
Pod wpływem, cywilizowanego człowieka
był to dziki Indianin.

W głębi jego Rodina twierdziła, że
jedeni ucywilizowani nigdy nie
mogła - było w nim coś tajemnicze-
go, zamkniętego, niezrozumiałego.
Dwóch różnych ludzi w jednym ciał-
wie.

Leś - jeden Amerykanin teraz zofta
wał tam przeciw, jeden na którym
owładanie życia. Tak si jej zdało.

Mimo obawy i wstrętu, zobaczyły
go wchodząc, jego, Rodina z twarzą,
smutną, z rękami, wyciągniętymi po-
deptała nienawistnie, witała go wdrę-
cie.

Na pół drogi o matę si nie cofnęła.
Dzień zwyciężyła si zwycięznie. Uf-
niała nie zwracała tego co si w duszy
działo.

Amerykanin wchodził, pomimo
przebranej fizjonomii zadowolonej,
z jakimi wyrazem ciekawości nie
cierpliwiej, przynajmniej, jakby mu było
o wypróbowanie, czy zmiany po-
-

potwierdzenia na Kongresie Twoim, wyżyłkai
nie potrzebuję.

Przepraszam Cię w imię oświeconej - lecz niedu-
ża przynajmniej po sobie. Uśmiech prze-
staje na ustach.

Rozmowa już się rozpoczęła, miała,
gdy słowem zakrył się powłokiem,
nie/miała to, krótko i - krótko się dał
tylko w życiu bojarstwu. Drzwi
odmknęły się z wolna i - Rutina
z podziwieniem ujrzała, tego kogo
się ujmowały tak wiele nie spodzie-
wano - młodego księcia Rudolfa
von Hoh-Winterburg, sławionego,
zaprosionego z dworów wstawnym.

Wiedząc chłopię widzieć obawiano
się wielce, aby przekradając się z tą
nieznaną kondolencyjną, nie potkało
się tu z kim, nie zofiało z dr. Drunc.
Półkręgiem amerykańskim, zbladł,
lecz cofać się było już za późno.

Dzisiaj rano mocno wpłynął na do-
latunek, zaszewienit ognicie, kil-
ka wyrazów wyjątków, których treści
bardzo mi było domyślić - i nie
widział, już co pociągnął z sobą.

Z ukosa sprządat na amerykański
na, który go z tym wzrokiem tym
sięgał, zachęcił się. Spróbował powie-
drzeć coś jeszcze, wstał i lekko uderzył
nagle, podłódź z nowym komplemen-
tem do Rolina, i - umknął.

W tej niezwykłej eskapadzie mło-
dzień, było coś tak smutnego
ale i smutku, a taki głęboko uro-
czy ale biednego zachowania, że
nawet Rolina uśmiechał nad nim mi-
łostliwie - Amerykanin śmiał się
przyde/ko.

Rozkochane kpiątko nie było
w talonie puchawki wójki potkało
to niefortunnie że trafił na amery-
kanina, spodziewając się że zasko-
pił - gołza katastrofą reaktora
go na w/wodach, gdzie się stało
z baronem St. Loix, również jak on
z kondolencją, przytępnym na gory-
czny, musiał na siłę uchronić.
Na ostatek jeszcze w bramie trafił
na przyjaciela Abbé Voisin.
Który wpadł nań z uśmiechem i
głównie, grzecznie że go zapomniał
przeć

przed babką.

Don Efteban przygodowany był do roz-
mowienia się /tanowrego, bardzo
serjo z Rutiną, znajdując że w pień
przejchili najwstrętniej było z jej
siewstwa i uprzedzenia Koryftai-
w tem zjawił się w progu baron
St. Foix, a Rutina z wyrazem praw-
dziwej wdzieczności za okaranie
współzawodnika i ciemno, za-
pomnianego amerykańczaka.

Dwaj współzawodnicy znaleźli się tro-
chę - kwadrans zmierzgli się urywa.

Lewonck nie odpoczywał - jedni po
drugich w ciągu dnia tego bliźko
doliczając się. Tym razem był to p.
Adam Morimer który siuszt w o-
bwiniektu okarać że catkiem słan-
dawnego i dcała nie lubująt. ~~W~~
Richardzie które ja, dotknęto, udrzy-
wiło, nieco zażyły miłui puiły.
Morimerowi także zethnizic się
~~z~~ z ludźmi, które się w tym go-
drinie nie spudziwało nie bardzo
było przyjemnem.

Z powagą Juntą, zbliżył się do Roliny i w kilka słów, wyraził swój uciesze.

Najwyższy gwałtowny podziwienie, milczenie, a i paskomachowa nie zwrócić spóźniona, aby tłumaczyć ożywiecie. Najbardziej i najzwyklejszy ze wszystkich francuski pierwszy próbował zwinąć obie ręce, gwałtownie Amerykanin grzązł wstał gwałtownie. Murinec pchał go siłami, Rolina zamilknął chłodne wygnanie z nim, zwycięża i zwycięża charakterystyczny hymn, w rękę. Ruch ten zdołał wystraszycie.

Zadzwoniło rano, jęknęło. Był to stary krakus Bongi, który wleźł z uszczelnieniem szczytu, opiewając po bitwie na piękny twarz i powieki.

— Z wielką, boleścią, dowiedzieliśmy się o niebezpieczeństwie pania Spółki, uderzył się bierze je z ręką i przy tym samym jest z uszczelnieniem w twój dzień. Stracił ojca, nie mając matki, cięś to ukropny dla kobiety. Najwyższy więc wpuściliśmy z nim — boleję nad

nał jej szentara. Ja przyjadę. Ofiarowa-
rwać moje usługi. Jakiśby pani
była w takim położeniu że opiekun
i dom przyjacielski byłyby jej potrzebne
ja i żona moja ofiarujemy spoko-
je u nas przywitanie -

Dobry wieczór panie. Rolinda, która
ma gościa podziękować, chociaż u-
czta mi nie, upokorona. Ludzie
nie podzielić ich i ich i ich i ich
potrzebować !!

Chodzi o przywitanie wieku swego, mi-
nit dalej otworcie.

- Niektórzy pani, może ja nawiąza-
nie potrzebne i nie może na traktwa-
nie potrzebne cię. Spokoju, przyjaźni
skiej stoni i stoni. Wpływu to
znaleźć jej męża u nas, nim po-
kój i boleć zyci i zyci i zyciem
ni nowem pogodzie.

Rolinda zmiłowana z ich kłopotami
niekiedy.

Chodzi o przywitanie i tym tonem patryst-
nym, leżącym na nim dalej i
Spokoju i kłopot na jego to-
wany, z dawać mi o kłopot
nie red był mi ich potrzeb i tam na

ne jam otwarcie pomówi z sirotą
o jej potracenie, którego mógłby do
myśleć; ale baron St. Fort nie ukazy-
wał wielce upodobienia do takiego
upokorzenia siebie, a Amerykanin
jako przykutą piękną uparci.

Jeden Morimer, wstąpił zbliżywszy
się do Rutley, kilka słowami gło-
sami jej pozegnani. Towary/dwo kluc-
ta załatwił, do którego go nie było, po-
twierdzało jednakże przytomność
z ludźmi, których opierał na wy-
miar.

Człowiek ucieczony nie miał, ucieczko-
wym - ten chci rana zdawała się go-
wać - bolała.

Wongji tym czasem żył, ugięty, u-
łuszczył ludzkich, o przypominających
produkach starożytności ich zawieszat
rozryw z baronem, do którego miał
czego Amerykanin nie miał.
Dowiedział się o państwa Maholich
myśleć po raz pierwszy i czyścić
w wiedze i przysta-
-

Niektórzy mu za doświadczenia przytom-
ności odpowiedziały, że dla
tego po najdłuższym z ojcem, o ni-

crim

niewiem ichre pomysli, nie popta
nowici nie mogta. - Podchwata wy-
ptakaci sz, opnytomnaci, obernaci
z polowieniem, w khirem rozpatkaci sz
nie mian ta crasu. - Interesa uia, ki
ryu noga /miewi zapkowata, wyma
gaty upomogkowania itp.

W cincu rozmowy ty ze /starym Bongie,
amerykanin nie byt do tyj panem
siebie, aby si z pewnem znicciupli-
wieniem nie zdradzi. Rolian po
rasy kitha musila onyma go na-
pomnaci, aby si zachowat /pohwi-
niej.

Nauptatek baron St. Foix, widzac
ze wlocha nie pociadzi, w /taci
poczt si zegnaci. Bongie ~~nie~~ porozu-
stet ichre miewi onyma niemego
Don Estebana - khoy zzymanie
ramionami, mrukie uoy, nerwowu
krywic si, pociadac w /uoy, nie
wiziat si z miewiem.

Hrabia zrozumiat iz goi ten ce-
kai musi, zrzygnowuoy wisc, raz
ichre zapfianowuoy uplaci swe
fierocie, dodajac jz otuchy i me-
two, popielat za baronem.

Don Etebano wstał takie, jak gdyby za-
 rżniętym mieczem wystrzelił, ale była to
 teatralna, fausse sortie, zabawy,
 w jakimś miejscu, wyciął kapelusz i zbli-
 żył się do Rutiny.

— Myślałem, że wstał ostry i ofensywny,
 zwycięstwisty, że był niezadowolony
 nie puchwam niktów. Wzrusze-
 nia pani są do złytku wielkie. Wola-
 łam, o sobie przynajmniej. Pomimo to
 ja sobie robię pierwsze do niej uśmiech
 prawe.

Proszę pani mówić z sobą otwarcie,
 choć do mnie drżąc nie będzie wstąpi-
 wać, ale ja - ciekawie nie umiem.

Rutina wzruszeniem mu tylko odpo-
 wiedział. W tym momencie zdawała się zbli-
 żyć chwila stanowcza, tam ja - odwar-
 na zwrócić, jakiej chwili panienki
 więcej przyjmować. Obawiać się
 nie mogła - było w nim coś intrygują-
 cego, niezrozumiałego dla niezwy-
 cijnego.

Amerykanin, jakby to pociągnął,
 Te go drżał głos, wystrzał i ile mięt
 przynależnym i pokornym, lecz mi-
 nowała i zabiła uśmiech się zadrżała.
 Zapomniał się o chwili.

— Nie po raz pierwszy ^{wyznam} ~~przekazuję~~ pani,
 wiem, że jestem w niej rozkochany
 smiertelnie. Ukryj mi pani niej-
 kę nadzieję że mi tu ta może być od-
 wrażliwiona.

Jestem zupełnie swobodnym, niezależnym
 od nikogo, majątek mam bardzo
 znaczny, kilka, w najgorstym razie
 kilka milionów dolarów wywierci-
 (chce pani że mam, podzielać z te-
 dobry loz? prosi o jej rękę).

Mówił do gubernatora i pułkownika,
 a wspominał miliony, setki tysięcy
 jego ręką zbyt to kwestja finan-
 sowa.

Relacja zwrotna omyka nicemu pod-
 rivała - wjeżdżanie było wielce obciąż-
 ające.

— Pan pojmuje, odpowiedzialna z nie-
 jawnym wahaniem się, - że na świecie
 żyje grubie ojca, nie jest to chwila
 do mówienia o małżeństwie. Daj
 mi pan przebudzić, odetchnąć, uprzą-
 kować się.

— Ja znowu, odpowiem znowo ane-
 karnie, że to jest wstajnie moment,
 w którym pani potrzebuje opieki,
 mogłaby ona być wiele przykroci-
 owarzdzieć.

omówię.

Don Esteban załamywał mi ręce, wypto-
wienie mi w ogóle nie przychodziło mi
tak do głowy.

- Poprawdę, cięgnął dalej — moje i interesy
zajęcia moje, — pilne sprawy które wane
na głowie, mogące mieć niepoddanie,
bądź swiały z tyłu — na czas jakiś wyje-
dzisz — nie dozwolę nam wrócić słabo
natychmiast.

Wyrażają tu, jak stylizatem, formalności,
jawnieści, mając papierów raryzmi
z domu. Zabiera to trochę czasu, ale
to nie przekłada się sobie słowo, za-
mieniam pierwsze, a pań zawierze
możek honorowi memu, — słowo.
Słabo wczułem się jak tylko papieru —
Rolina podpisana nań wzrok i głosi
nata groźno.

- Musimy więc zwrócić się go wzię-
bądź, więc mogli — sprzeciwia-
~~się~~

~~Wszystko to, co było w tym momencie~~
~~Wszystko to, co było w tym momencie~~
Słowa te amerykańskie sobie wytkłama-
czył jako — przywrócenie i zgodzenie
się, niezwariat więc na oziębłość zja-
kły, rozprawy wypowiedziane i zbliżył
się do niej i wyrazem ciałym — wstę-
py, wyrażające jakby kibic jej chiał ob-
jęć — ale Rolina się cofnęła obronnie.
Don Esteban porwał w miejscu

Zmieszany nieco.

Siało opodał.

- Wiem, jakiej jest ofiarnie panno pani? Zajątał choć nadasy.
- Prosiłam pana o czas do namyślu - odpowiedziała panna, głosem który stągnął do serca i wyczuł obciem jakiego gdyż zaczynał się być kaisły nie straciła amerykańska.
- Mógłby pan dorozumiewać, kon-
cyta po chwili że nieodręcznie
jesz prosiły ten samem daje mi
już nadzieję. Ale w tej chwili nie
zdaje mi się wstawić. Daj mi
pan czas.
- Niech pani oznaczy ile czasu mam
oczekiwać? Zawsze wstąpię i zbli-
żając się natychmiast amerykański
z pewnem zastrzeżeniem. Wpomi-
natem już o wariety sprawach, które
mogą mieć z sobą odwołanie. Najnie-
przewidywalniej. Stępnatam pani zapewne
je... (zawieszat niewyrażenie) przy-
chodzą mi także pewne myśli dy-
plomatyczne... nie mogę o tem mówić
wizji - choćbyśmy byli z matronym de
nagłego wyjazdu.
- Rolna panna zamyślona
- Coż ja na to poradzić mogę? Pytała.

nie znaczą nic! Gdy dwoje ludzi
daje sobie uwolnienie i towo - wazy ono
zle pewnie co przetyga przed ota-
rem. - Dwie wieki do tej ceremonij wa-
gi nie przynajmuje.

O co pan chodzi? moze na piśmie
dai zobowiązanie -

Rutina pierwsza niedajac mu dilerii
ryci.

- Nie mówmy o tym, proze-
Don Efteban zabijał ~~przez~~ i zdawał
si nie pewny co pisać. Dopyta-
go parowało miłosne, kilka razy
poinstrali na siebie, upokoił si nieco
amerikanin.

- Mam nadzieję - dodał, że pani
si namyśliła, i że to nie będzie
ofteruicem jej sławem. - Ja przynaj-
mniej za ofteruicę wyrok tego nie
biorę.

Rutownikowa miała mu pierwszą,
gdy wtrcił ze smiechem wymusz-
nym i zimnym.

- Będzie co będzie ja si już uwarowa-
za jej narzeczonego! Nie chcę uil
wiecej syłcei, o niczem wiedzieć!
nie dam si odprzeć!

Koniec te słowa puchycił ją za-
ręba gwałtownie i zdijmując z pal-
ca pierścieni z wielkim politerem,
wielką go jej gwałtem prawie.

Rolinda albo się opierała
 Dokonawszy tego, jak triumfujący
 zwycięzca wstąpił na twarz.

— A za tem, uciek. — nauczony jej
 od tej chwili jestem, i przenie mnie
 uważać za najwiewnijszego / Suga-
 repodobnie, draci mogą rozkazywać.

Y gwałtem uciętym jej rękę, w
 której jęknę pierścieni naucony
 gwintem brzmiała, z pościelchem. Ka-
 Tafiłowie, pokraczając Księcia, Huka
 jąc dozwianymi, wybiegł do siebie.

Spotkawszy tu / Surinca, witał jej
 dukała w rękę, rozmiął si na głos
 i pokonył si po wstąpieniu. Jakby si
 kładł ~~się~~ pogoń.

Po wyjściu jego Rolinda długi stała
 zamysłona; — pierścieni brzmiała
 w rękach przypadywała si gwałtownie
 tęt w piękny politer, który był
 kład iłowy zlotem.

Diamond był przepiękny, oprawa Kun-
 stowna.

Miał że on ją wzięci na Rawice?

Ję si zdawało że to był pierwszy podn-
 rek, bo nie nie data w zamianę.

Zwolna zaczęła go witać, próbu-
 jąc na krótkim palcu by nie mu naj-
 lepiej. Porużać białą rękę, prze-

prosiu światła wyzywając aby jej
zaświecił tysiącami błaskami.

Na jej rękach briał tak dobre, jakby
do niej był stworzony - sama ręką
wydawała mi z nim piękniejszą -

Był to za daleko świecący twierdzący
pryftuici.

Zadumana była z okiem wlepio-
nem w pierścien. Na niekusiście
całkiem cicho przypominało brydlic
go, pół drogiu ustnika co je nazy-
wał. Świecił foliater tak prawie
jak ony tego /bratniego/ ustnika -
Rozdrgnęła się.

Wzięła go w ręce, których ni tego rana
przechodziła przed nią - wracała jak
widma; - a kiedy z nią był jej znów
nie było od tego, którego los zdawał
ni dla niej dyspozycje przynajmniej

Nierozumiała go do końca?

chciał powiesić swoją głowę ustnika nade
nią do lepszego światła, naderwał
ni do niego - przyprowadził go
władze, umiał ni znależć w polu
oryginalny ale nie różny - pomimo
to na niej wyznikał wrzenie jęki
i /były/ nierzeczy, przebranego kłosa -
Nie mogła ni obrócić tej wyśli-

Leś była to moja krew obca - ród
inny. Sam on przyznał mi jej ziemie
Tack jego przysięga krew hispanów,
conquistadorów, zmiłowana z indyjan
Kuwia. Nic tańc mi z tem. Ale kto
był, ileż miał przeczuci, ~~nie~~ nie mo-
wił wiele, miłował mi go go błądzi-
cieńca.

Łudzie przytacz o maie manej jego
miej dyplomatyce. Imieli ni iro-
nizmie - potajemne popłannach
Rzeczypospolitej Chile, perwotub
Melesyka, może było więcej naj-
tętwowierzyliwych niekików.

Tędy ciemności nieprzyjemny, niepo-
kojnych błyski diamentu nawet
rozjaśnić nie mogły.

A! jak teraz pokiwałaby była wolą
tego powołanego, tego drugiego, choi tak
przy tej chwili i powie upartego Sta-
cha! - Morimera nawet z jego
fantazjami poiburnemi, - wreszcie
kogośkolwiek błądzi było nie tu,
tworząc grucina, ileżi obca, z ceryma-
drickiem, która zdawała mi z innego
twista przygodnie?

Smiech jego, w którym zgryz jakis
złoty dawno mi przytacz, - gdy go

przypomniała, drzewem jej przejmował.

Oburzał ją, wreszcie wymagał ^{niemi} zwrotu, żądał od niej ofiary, na którą sama jej nigdy nie zgodzić nie mogła. Nigdy!

Obadując się sama czuła się głowę Stada zawieszoną w powietrzu, że nawet Kapryśny Mortimer, wzbudził by w niej wiarygodność Eftebanowi zaufać! — nie mogła.

Sama przypuszczała, że będzie zmierzona, ddać mu rękę, — siebie — piersi zatajać i wkrótce budzić. Słota jej kiedyś w eschikie chciała śmierci zadać i jak ludziska ją pożyć — ten ten śmierćony cingle się łut prąd jej wyzna.

Kto polowy myśli, jakie się ją łut po głowie wywołujące pierścień nim i rozpacza. Pnec cały dzień dożył się niemi.

Nas, jakby spodziewany był powłócznie Dr. Hollender, który zrana dnia tego przysięgać nie mogła.

Prawnik natychmiast ten do eschik, prawił jej, podług, lubił jej łut wyłku, ale natychmiast do tej kategorii

podręcznej, nakłony żużla puchem
niekiedy niechętnie wcale. Miła
i tak była!

Ten jednak potrzeba zwrócić po
moję jego, i /niechaj musi i bar
dziej uprzejmie być musiata.

Dr. Hollander stawiał ni o gożenie na
znanonij.

Był to człowiek młody, przybity, twary
twardy, popołitij, ale życia pełen
i byłego umyłu. - Rolina wiedzia
ła że z nim otwarty być musiata, bo
jakoż i denty go nie uwiodł.

Pracownik, który czasu miał mało, jak
wtedy i użycie powołania twemu
oddani szczerze, - przybity natyś
miat zarząd papierów i wyjaś
nieni stane interesów.

Rolina za, dowataśni w duży przy
kroć potężnie. niewiedziata o
niczem. Ojciec nie /tęjemniat
jak nigdy, niewiedziata nawet /nie
czego /trudni było /półku; musiata
wice odwodzić do /dochmowej /kła
była /powiernicą /nie /boku /ka.

Wolała to ja, i upokarzała, ale /stan
wata ni /wy /sumary i /druka /kwi,

ze ojciec składował si w tym do jej in-
teresa, gdyż ona niecierpiła in-
teresu - a miała być zajęta innymi -
Poproszono pani Bellinę, Rolinę
miejsca jej ułupnąć, wybiła.

Dupetna, tajemniczy był dla niej in-
teresa ojcowskie. Pothowale dla
niej był tego karykaturą, od którego
ona wy magała jak najwięcej, której
on pisał Samcey si ubóstwem,
opierał się, po brzo, w końcu za kula
ny, dawał co chciała. Wnioskując z tego
confessu o ubóstwie natęgnięcia, uia
len na ciękie cięgi, - z wydatkow
na stawyżnoci, - Rolina wyobra
ziła sobie że po ojeu nie poro-
stać nie mogło, oprócz byś korup,
i rupieci, które nie wiele warte
był meściły; i pomyśli jakasij
natura.

Chciała co najwyżej wyjść z tego
stanu oczekiwania i niepewności
a przez zamieszanie z niedostatkami,
którego si obawiała. Właściwie
ubóstwa, brzydota niemi, było dla
niej nieznośne. Fatłowe wyobra
żenia podstawiły jej stan ten,
nie było męczeństwem ale upokor.

go z winzła, papierów w rękę,
z piórem za uchem, a twarą zamylu-
ną.

Współli przy Słiku w ławie.

- Rzeczy ni wiele wyginiły - ucał praw-
nik, choć niewiem czy pani będzie
ze względu na Kontenta - naproś, oka-
zuje mi iż mamy w ławie zlitowny
testament niechubczyła. lekrzy Kupi-
tu zastępowy.

Kolona Drgęta nie/pokojnie; zapowia-
datu mi co nie/podziwianego.

- Coż w nim jest? pyta cicho.

~~Pracownik~~ Pracownik spuścił głowę i pa-
łnął w papiery, mówił dalej.

- Majątek niechubczyła tutajda się
z ruchomości (obejnat się po ławie
i jej sierści, ręką je ukazuje) -
Ocenione one są dość wysoko! - Oprócz
tego mamy dwadzieścia tytylnych gubde-
now papierowej renty.

Kolona nie mogła się w/hrymani od wy-
kazywania zdziwienia, bo ni wiele
tego nie/podziwiała.

Dr. Hollender czytał dalej.

- Kapitał ten posiada, natęż, widle
na porządku testamentu, przy
znanej urodonie za córki, pannie

Justie —

Zatacając więc, z grzecznością powstaje
si i w krzykiem pathowickim.

- Tępo upokorzenia, tępo wptydu — nie
sprzeciwiam się — powstaje. Za grobem
mu tego nie daruję. To okropne.
Ona — moja, sióstrko!

Dr. Hollender spijając na nią ze współ-
czuciem.

- Nic nie sprzeciwiam się tej
mu — uciśnieniu. Przeszłość dołu-
kana. Pathowicki za życia obryzgi-
stowania i adopcji in prawnie.
Pani przystawia cały przedkuch-
ny.
— Siłowałabym była wyście i wplyt
kierując nie być tak upokorzona!
Zakrykanoś dużo, zaimo, znie-
cając się niekwestie.

Dr. Hollender z zimą, krótkim, proce-
kat w milczeniu, póki by pierwsze,
niezwyczajnie nie przestę wraże-
nie. Sama ona wkrótce opamiętała
się i niepowinno była zdrażać
ze zbytnim, bolesnym i pochwalnym
tępo solom i tym, czy prawnie
nie mógł by się podjąć spieniężeniu
rachunków.

Uczniowie przystają wpytów, zebrać

co jej pociągawato — wieciekai! Sama
nie wiedziało co zrobić —

Dr Hollender go tu był u siebie, tedy
tędy, starym, znat, tak, tak,
nie, obie, męży, form, tak, tak, tak,
2 męży, jego, widzi, było, że, nie, wiele,
le, przy, dary, przy, dawał. - Nie, o, tak,
nowy, ich, 2, grzyw, Rulina,
co, przy, daj, wy, tw, biał, nie, odda,
nie, chcia, tam, przy, tej, przy, ja,
kiedy, i, do, tw, męży, która, w, męży,
wy, u, cała, 2, dr, dr.

Oprukiwano je, uciekając - Sam
ojciec natrafił do Spillen. Nic nie
dawano poznać, bo nie bytaby po-
lustitą się pokazywać - Półkiem
nazechani wybuchnęła przed prawni-
kiem i stała się na korytarz wyry-
dono. Dr. Kullender uprzedził ich
i milował.

— Rezygnacja do po czasie, ponieważ
co nieuchronne - do tego zaflować
się potrzeba.

Po wyjeździe prowadząca, Rutina dnia
tego nie widziała nikogo. Za-
mknęła drzwi do kuchennego i pe-
rej, co zwróciła z sobą.

Z tej pisknościami, wydumaniami tro-
cha, pieniądzy - nie można się było
warić na /tem, nowe, w gęść zbu-
dem ??

Może się pisać i o dziejach - /hu-
ry i fobie /h /unki; powarinn, dobre
dzwony i /hiz - i nie potrzebować nic na
w /hiego amerykańnika, nie pisać
na nieznośną /sep, nie odcierać
o wroga - do ochowu.

Na to potrzeba było wiele energii,
także umiejętności, wydumania, ale
czy jej na nich zbýváło ??

XI.

Don Eteban Corcero-Proladós, od
kilkun już miesięcy zajmował apar-
tament wspanisty w Hotel Imperial,
i żył na /hpie do /hpinj biko miljo-
nerom.

Po pierwsze jego mechanizm był
telefonem zamówione. Z nim razem
przyszedł /hristos jego, młody, milercy,
błedy anglik i bardzo powarinn wy-
glądający Kanadyjczyk - amerykańnik,
który /hiz w /obie sens /hiz an-
glickim /ztywno i z grubą /h /hym
zowego /hizta.

Starba hotelowa, nasyta do pora
waniami naturalnymi i wygodami
ich z powiększonością — choć si jej czasem
omyśli zdary, ma wpływ do ludzkiego
niem nabyty oceniania ludzi, naj-
bardziej kłopoty i niewygod.

Przyjmujący w przedłożeniu rodzaju Ho-
telu, zwolnając dawsem okiem mie-
ry podwójnego; dopi ma jakiegoś
dla profanów nie dołhczony znak,
rachunek wymownego faktu i innych
towa; aby umiał ukłasyfikować
grucio i widziat czy on potężnie
i finansowo ihi na wieszku w/w
kub u dołu drabiny.

W Hotelu Imperial owerany ober-
kellner pan Stephen, który opow-
inąch kwalifikacji, wykubił twój po-
tyci wstąpił, był znakomitym
lingwistą, i mówił bardzo znośnie
półną językami, niektóre koch-
kier kłopoty miało; — pan Stephen
przyjmując u drzwi Don Etebana przy-
bywającego z Selerhausem, z kamery-
norem i kaptami przepytanie pooku-
wanami, ailsaunnie ramionami po-
wziął.

Od prowadzący go do apartamentu
dlań przeznaczonych, podawczy

jęknie na boornej analizie faktów,
spotkając zaprzeczający warianty, iż po-
względem niemu putem w biurze Hutek
w spotkaniu wcale nie spotykamy a wyzi-
radamy o amerykańskiej - wreszcie oświad-
czamy że to jest wcale nie ułubiona
figura.

Wyrzucił ten jedenk porzucij, jaskinie od
wotni, i zafupperdowaci był zmuszony
Dun Eftaban w oczach starby okarał si
bardzo przyswitym ustowickiem
Miał, jak si przekonano, list otwarty
na jednego z najniebezpieczniej bankie
rów polscy, na summy bardzo znacz-
naw; był co ni zowie po pańtku, ra-
chunki pisał, jak na jaskinie, a
długów nie robił, i starciemu dawał
w pamiątkę dyktando.

A, choraz togo niemo uplane wydat-
ki hotelowe byty wate nie mate,
nigdy si nie plawiy na nie, nie
konkretnie maty i dupilkow-

Nie powiesz tego wcale; Sekretarz i
Kamerydyer, jeśli i pili po parilkach.
Sam Don Esteban nie wyjeżdża
z nigdy, inaczej ich powozem hotelu
wym, a używają go tylko. Woznica

doftawał na piwo.
Kupowało drobny i niepotrzebny
rzeczy wiele, drugo i po najpiękniejszych
magarynach, gdzie one są, dwa razy
drzewce. Codziennie siłowi przyswili
od Kleina.

Ciekawość, nawet po kłopotach, gdzie
ten rodzaj ludzki, co codziennie bywa
Tędyżony coraz nowsze Tęchaniem.
— ciekawość, jest tak daleko w ludz-
kiej naturze, że jej nawet zmuszony
Pan Stephen uległ.

Don Eytelman obudził ją w najnieprzyjem-
niejszym w nim, i w zarożdzie Ho-
telu. Kto on był? co tu robił?

Spodziewano się o tym nieznanie
domniemano od chrześcijaństwa, który
anglika, lub od kamendynera, który
piwa pijał dużo i namyślał.

Tym czasem ani jeden, ani drugi
o państwa tym, nie dążył nie dążył
z siebie, oprócz siebie niezmiennie
bogaty i ułoko w literatury Pro-
kuratora polskiego.

Kamendyner w ostatek raz po wiel-
kim nadzwyczajnym piwie, gdy go na-
cisnęli, stał się w ścisłym

i zaprzyliżni się do tego i na i o
nim wie, co i pytajmy, chociaż o
tęskni nieśmiej mu pisać.

Szkolniki, które mają mieć w szkole
amerykańską, w porządku nie wie
le robowały. potem, zwolna zaczęli
przybywać goście. Była to po większej
części młodzi wędrowni, lubiniec zyci
aryfikacja in siac, dyplomacja
poukaszająca, twierdzący, że
mają iadzi poważnych.

Poznały i parę figur wyjątkowych,
wzrost potężny, ni zjawito. Ale
pan Stephen czuł to, dowcipny
uwaga, że to były nie te brońki
nie bo plamy, które ni po sobie
frankowi płacą, a chećta, ale róż
nie dawać na oko, tylko z jakimiś
/karami, zniżającą cenę ich do poziomu
ludzi. Dyplomatyczne osoby były
jace a dot. Eftana wpychać
miały te małe planiki, które ich
wartości zmniejszały. Były też
brońki, - nowe dawać, przez
przyprawienie si im. mierzono to
zobaczyć, które znamy.

Pracowie ci znani byli albo jako
namieślni groźni, lub wędrali przynajmniej,
kobięciane niepoprawni, «odtworzenie
panierek» na ostatek po dwukrotnym
bankructwie zbezczeszczeniu cudowności.
Największą atrakcją był pacyfizm
Dra Eitelmana. Pytała z marzeniem
Jana.

Jan Stephen rozumiał kłopoty i dobitnie
Luanyptha dał mu do myślenia, a
jako mała logika bardzo się jej, wnu-
sił z okolicznością i ten co je dobitnie
lubie, musiał albo z nią kłócić
lub sympatyzować z nią.

Drogi dywagował z zawrótami
w biuro, jak tam stały rzeczy,
ale, odpowiadano mu, Kariera go
zmieciła i wygnała podziemi
i te ptasie były najpopularniejsze.
Według niego i kłótnie znane
nie miały wpływu. Jan Stephen nie
chciał się użnać z wyjątkowymi, i
konieczność rozprawy z kłótnią w
kierunku, z gruntem — dobać się.
Nie uchodziło i do uwagi jego
była prowadził amerykańczyna, nie
po europejsku, z desinwolucją

in negro swinta.

Prze 2 Sekretarzem, wedlug niego zli-
w zbyt powierzchowny i blunskach. Gdy ktos
obecny wchodzi, a zglia stowami przy-
zwyczajnym i wracadek kromieci
rodin kamerynera i lekcewazy
dowiedziama i pofizygnietu ichy
z falki; a zezepionu, odponiadat
gruboi.

[illegible]

My opinion is that the psychological forms
are not the same, so the opinion is not the same
as the one.

Wiciorami ząbale tu groyano. -
Zaczynają się od młodszych wiatka,
a później / Lepiej / psobito win
ne kombinacje, które znowu bawo
pamiętna / hit / sięgaty.

Tzw. te zabawy czasem do białego
dnia, przeważnie było kuchenną
wierzchoz. przechodzą i obławne
winami.

był w Warszawie, ale nigdy z żadną
kobietą i handlu nie był powodem
do kłótni i niepokojów w rodzinie.

zu mir, ich annehmen d. Sie zu
sammeln, krieg ich z. j. 1871

cover ni rozprawa, a i podrobit ku górze.
Dyplomacja wypracowała tubility, których
wyfoki nie, zachow odwieczność amery
kanina.

Wszystko to zawyżył rajne p. Stephenas,
w białym, hotelu wygrywał zary
z niego, bo si chłubił swim bratnem
okiem.

— A co? Smiał mi Kasjer — (ci ten twój
podrójany amerykanin? Wczoraj mu
kilet wygrywał kpinie... Dziś pytało
zaproszenie na wiecór do ministra.

Pan Stephen porwał ramionami, i
dumnie się wbił w kiczenie.

— Mówcie sobie co chcecie, odpowiadat
ni by upokorzony — zobaczymy!! Zobn
jemy!! Dla mnie to zawsze zagadka.
Otwiera jego stannu a któryś jednej
kpinie nie ma na głowie, który
gusty wyta brzo na dół z rana, i
do publicznie, — kpinie schwała,
a prawie zednął kpinie nie odbiera
i nie pisał — nie widzi mi ni biału
dyktogłowu. Zobaczymy!!

Tryb życia Don Etebana był
jednostajny. Wstawiał późno, pro
gramm dnia zależał od tego co się

w miście zapowiadano.

Zadany goługo. Koncertu widowiska,
bata. pociągach po straszenie i tacy
nie opublikat nigdy. Musiał być i po
Kosci ni w pizdzie gdzie ni ci pociąg
dzie, w piznie ni gdzie ni zbierat /wint
wizacy.

Niechdy dawat u siebie obiedu, opiz
nej gozynie, francuskiej i angielskiej,
moda. Najwaz meno musiał być wy
pukane, wina co odpowiednio, a po
obiedzie gozwanu.

W czasie tej uroczystości amerykańskim
bywat kameryer, a sekretarz siedł
na miejscu i niepokazywat ni wiele.

Por Stephen, którego oka nie nie usto-
dowo, bo ni jui naposiedł na ame-
rykanina, uważat że niechdy przy-
bywały i bardzo wystrójone panie,
które nie należały do żadnego świata
skłony, a widywane były tylko ra-
jem. Wierzyłem: goziniami na Gra-
benie. - Wśród nich kapiły ni też mały
zwane artystki, mały zwany z de-
luzkami i aspirantki do dramatycznego
powołania.

Wiemy, przynajmniej amerykańska
była, że - placit.

Nad tym ugiętem był bór zarzutu.

Z nad zai picia i zebrał, o to si ani
 Pan Stephen ani Karjer nie truchyle.

Do Jmiejewi puthowaiha Makolichakhiwa
 uwagi na polu i tu go nimber upie
 ki coile i zwrócił; w pewnym /te-
 rick wypowiedano iż Amerykanin
 natrzał do najzapalczywysz wielbił
 pięknej Rutiny. On i z tem teri
 nie uhywał. Domyślał si iż za
 mierzał si zenić. Abulewali jedni
 nad tem, drudzy zardzewiali.

Włoch Bongi, którego ziewnę na
 przed zajito plastyrazym i w tym wdzig
 kiem greckiej bogini, potem obu-
 drito wffitruie, gdzie blizy o
 stulnuch domowy doniedziat-
 polnocy talie stawaie amerykami
 na i mocno go one zaniepokoiły.

Rutina, która si po ojcowsku zaj-
 mował, a nad byt i pnygi w pomie,
 żywo go obchoziła. Kiermatinne
 go z i kien nad studjowanie obrasie,
 rzec i w byt i sony nowosci, tak
 ma wiec by to przed i wzini i bliz
 ie zbndanie stowicka, które
 arydzieło - i, ile je zwat do /ta

duptai si miało.

Stawiliś byt wielce oryginalny, - du-
brany, rortaryzmy, zasyty zawi-
tkami kurami, które jęz obrotie
wiele si nie były, a innym były za-
pisać abo jęz. Kolina musi po-
dobnie, widać si byt liwoty i
aboga, że si kółu niy możno mo-
drzy i dopracowyt ludzi liwoty-
poczt wice dochożdzi zabiegaczy
si biedacze nie stało co. Rad
był si nie zapiechowi, ohród-
-Amerykanin? Chłijony? ale co
za jeden? Właściwie Kupatni?
hm? milioner? Co on tu rubine
rubine nie? Na milionera mi nie
wygłada. Zgadkowy - potężany.

Poczt fiedzi go pilnie.

Na piórkym kółku /poklatni jęz
Oberhellner kotcha zwatpliwociami
co do gatanke ytwieka. Byt niy
wykpatcomy a zdawat si nicukim,
niy naukłym do lwinta, a niebur-
do si w nim swobodnie i drżenie
obracat - mogło co si na karb
amerykanizmy pochodzić, ale

były rzeczy brzyźliwe i ciemne.
Bongi miał się tam coś kryć, a
wielkie tajemnice Dajin do myślenia
nie miały się z nim chwycić.

— Kryłaby to rzecz okropna, gdyby to
jakiś dzwonek miło pań ofiarę
jakiego awanturnika — a stworzył ten
na niego wygląda — ale porozy zwodzą.
Hrabia zaczął śledzić i rozpytywać. Po
wiedziawszy mu o jakiejś misji dyplo-
matycznej, o której głucho wieści chodzą-
ły.

Bongi poklepał na wiadomości po kancelar-
jach poselstw, w których miał najłatwiej
dotrzeć; dostał się do ministerstwa
spraw zagranicznych, w którym tam daw-
niej pracował; — wpierdząc ramieniem ru-
kawa gdy się odwrócił o jakimi dyplo-
matycznym charakterze amerykańskiego
naczelnika wydziału, rozmiął się kle-
pnie po ramieniu starego przyjaciela
— Mój hrabio! niech, żebyś się mógł
w tej niedowierzalności uwierzyć! Nie-
ma w tym sensu.

Hrabia od razu miał brzośmo prze-
koranie, ten chociaż dobiec do zro-
dła i nie mieć jebie do wygnania
płochego ludu.

Zostawało pytanie, gdzie niechyt
agentem dyplomatycznym, czem mógł
być u licha? Karidy odpowiedział, że
przyznaje się do jedynej powołania, a
milionerem będzie cześć się przynajmniej
obowiązującym pochodzenie milionów
wydumać.

Jednego wieczora, znalezł przy Don Este-
bana w zanzajowym domu, Bongzi, który
nie prześledził z kim innym oprócz
artystów, literatów, arcyów i innych
dawnych kolegów dyplomatów, - mo-
cno u niego zajął i przyjechał do
niego. Amerykanin zdawał mu tym
uczynionym mu honorem nadzwyczaj
zmiękczy, więcej przebiegłości niż
urządowany.

Na rozmowę dłużej, trudno go było
wycisnąć; mówił, że wie, czego
niezadowolony jest z przeszłości, nie
okazywał słabych wiadomości i gu-
she do niego oprócz dobrego życia,
jadła i napoju. Bongzi zagadnął
o poważniejszą rzecz, mianowicie o-
kradzie, Don Esteban naprzeciw mu
się uśmiechnął głośno i wyśmiał.

Don Esteban od pierwszego dnia porządku
leżał do uzyskania z ostrością
tych słów, dlatego wyszedł Senia,

ale bardzo zważnym i powściągliwym.
Chciał mi mocniej utwierdzić w swoim
przekonaniu, że prawie na pewno mu
ni tak, że go zaprosić musiał, bo
Bongi napisał na obiad go do siebie
wizual. Nie było prośby nie za-
wodzić, wedle zwyczajów, wzajem-
nem zaproszeniem.

To uprzejme nadmierowanie staro-
hości, niepokoiło Don Estebana,
bo go sobie wy tłumaczył nie umiał.
Bongi nie lubił jeść i nie grał
w karty.

Tak tedy, jednego wieczoru hrabia
zjawił się w Hotel Imperial, obie-
cając sobie pilno Medzię prośb-
y, jego zaproszenia i twierdzenia, jego
obserwacje itp. Don Esteban aby
uniknąć kłopotu we dwu, zapro-
sił na ten dzień barona St. Foix
i kilka innych osób z wybitnego ~~stanu~~
~~wyższej~~ świata; które przyszedły we
dwuście domniemając, że Bongi,
był przybył.

Leżąc przy stole powiększanej asse-
mblance dawał z plamkami; je-
den wielkiemu imieniu staro-
miśny gość, który już parę suk-
cesyj przyszedł na wieloletnich /kilkunastu/.

jeden miesiąc węgierski młody, saw-
 ny Koniarz i zabawa, gurnej Kwi-
 xceńdy, zawięz gobury, najtra-
 lenych zabawa i niemowlętych wy-
 bryków, którym świat się maśiat dli-
 wii a gurek pisał o nich - i - Star-
 ch-banier, zajął teraz więcej z
 zakatami niż giesdowna i t.p.
 Włoch, który spodziewał się dnia tego
 nauryi regu zblizaję pofalej
 do amerykańszana, mocno się zawiodł.
 Zmarł go zapistym, milerzym,
 more mniej, które zrozumiałym, niż
 gdy go widywał z daleka. - Z rzuc-
 wy domyślał się tylko że czasem gru-
 bo tu gorywane, do pórna. Była to
 pewna wpharinka - ten z gory ty nig-
 dy nie na twint nie wyptu. nie
 pharyt si nikt, nie pisał o
 wielkich porywach.

Umyślać on porywach rozumowa
 porywach obiedu potracił jakos
 o rzucę porywach znane w wiednie,
 wpharinko o pamię Kacholik, a
 Bongi wyrosł si oniej z wielkiem
 uwielbieniem i wpharinkiem.
 Wkrótce na baron St. Foix, wyra-
 zając ubolewanie nad jej losem
 i wątpliwą on oświeconą, sama
 jedna porywach porywach toby,
 zajął porywach -

Parę osób przyknużył, podziwiał
domyślając się paskownik ciora mało
co albo nie nie mógł zostawić.

Ex-bankier, który widywał Rolinę wte
akcie i uwolił się nad jej przyknużeniem,
dodał śmiejąc się - że taka twaryska
sama stała za miliony, a panna
z nią najtępką nie polebowała...
Dawał do zrozumienia że przyknuż
abogicy a tak zachęcając jej pierochy
takie przewidzieć było... Don, jakim
to mówił, dotknął przylotu starego
włochy, wziął obronę Roliny.

- Pacienka ta, uakt - mocno maie
interesy. Starłem się ją poznać
bliziej; znalazłem w niej energiję
wiedze i rozumie. Daje mi się że
nawet w opłakanem swem pierocu
twie pokafi sobie radzić. Kobiety
wają, instykt, a potwornym opie
ki opadłowi daje jasnowidzenie
buddi i niecierpienia.

Baron St. Loix przeszedł z równem
zajściem.

- Lirę się takie do przyjaźni i wiel
bicieli pańy Maholich; przyznaję
jej też same przywioły co brabia,
wiesz, takie w opadłowi osuwajęcy
nad ofryzjonem owieczkami, a nie

nie mniej jednak obawiam się o
nią wiele.

Młody magnat węgierski, który na
wieniec a później Małdy widział
Arling i był nią zachwycony jak
w piosence - odezwał się z zapalem:

- Pisknowi, jakiej nawet u nas w Berlinie
zasteri nie takowej, a naczelnika
nie abożni jest w pisane twaryski.
Zaprawdę, jeżeli by było gdyby ja
miał podobny los innych nie mniej
zachwyca innych bogini, które prawie
zawzięte konie, Imuśnie.

W czasie tego chwila kłopotliwej i po-
chwata, gołpodar, który biongi nie
spokoił z oka, siedział milczący, nie
mieszając się do rozmowy. Niczego
dopiero, usłyszeli że milczenie zdra-
dzą go mogło, wchłodził głośno:

- Pisknowi zachwycająca!

- Ja, do dat ex-bankier, który chciałby
z tego brać ze wszystkich wiedeń-
skie pisknowici znał najlepiej i kar-
dej z niej biografii mógł opowiedzieć
ja - od dawna Heder z dachem tą pa-
riantem. Niczymaję jej wdzięku,
byłnat do piwowarj wody, twierza
jechre jęchły swadniefta tat riciem
Ta, ale ma ich więcej kochę. Zarę-
cin ojca mogła się spodziewać

wydał za mąż i, zdaje mi się że
nad tym pracowali zresztą - teraz
budują budynek.

— Jakże, zresztą? podchwycił Bongie.
nie miał uwarowań, ujmując się.

— Tak jest, zresztą, powinieli uwarować
ex-bankier. Optyczny przy tym.
Mój przyjaciel Salomon Morimer,
on sait quelque chose. Gdyby on
od cię zresztą nie był, jak nie był,
ten pół-głowy Adam, już by ni mo-
żo był z nim, ożenił, bo balenie
si nie kochał.

— A co by w tym ożenieniu tak nie
rozróżniano było? zapytał Bongie.
Panna nie zażyczyła nie miała.

— Pardon! - zawołał stary - Kochała
się w tak piękny kubiście, jest ~~to~~
rzecz bardzo naturalna, i rozumna,
ale zenci się - bratem / kochanym. Nie
ma na świecie ciższego brzemie-
nia nad bardzo piękną żonę.

Amerikanin powiedział, że na za-
nagły wyjechał. Bankier, którego
płó o to aby dowiedzieć się był że
wpychał najłepiej informowawszy,
podał opowieść Morimera, wywie-
dząc innych, których piękności Roli-
ny zawracała głowę - Twierdził
ciężko, że była nadzwyczaj zresztą
i o / kochanym.

- Jest to największa powłoka dla niej - pierwot Bengi. Otwór, byi powin na, nadto otwór, byi nie może.
- Her wntpicaia - rvelmintni głowy suchy, łajne bankier - elle vise au solide. Żyję najmocniej aby cerna topiła.

Mówi to z takim przyderżem i lekkim wariacjom iż wstuch, już zaisteści wiary, oburzył ni w Konie.

- Stanowowy panie, zawołał, - niepojmuję jak można tak borkuśnie, przewidzwać los państwa, jednej z istot, które na największą zapadają i sympatyz. Natura data jej oblicze idealne, kłóty posągowe, rozum, który tam par jej przyznaje, więcej więc że i piękna, dule i umyśl wiści zamknęta w tom arey dziele. Będzie to, spólitwam się, niewiasta która poci twoj honor ucyli!

Ex-bankier pomał się imiać pokazuje cały hercy banku brydżu repów; amerykanin przyjął, nie próbując dubota, ale twarz musi wyprzedzić.

Wtem magnat wzięci, który mie wał fantazie różne i banku błażu, owoce, aby się pożył z niemi,

wkradł nagle, iż szłał, i choćby ów
smielawy zbior ładajich starzytwa-
ci, którym się paktownik chlubił, a le-
dzie z niego jędrili, sprzedawci mia-
no z niego tacy, i choć jędras ~~z~~ pui-
cizny po nim.

- Wiccie, panowie, co? zawołał - wpy-
cy ile nas tu jest mamy żywe
dla siroty w piskucie, interjuje
nas jej los... Ten zbior po niej jest
całym jej majątkiem. Ja wolałbym
byłbym sobie dać prawo do upadłego
licytować te rupiecie?

Rozmiał się i pokorył ocywa do
kosa.

- Władzie to dobry uczynek, zabawka
przy tym i antykwaryum to brówa
zbiemy z kupu, - byż myśleli że
albo się lemi nie znaję na rzeczy, al-
boimy my pisać. A że nas mo-
że być prout grumadka... antykw-
rze y perdront leur latin - ou
leur hebreu...

Henbin Gorgi pierwszy wychyleniał,

- bravo - bravo!

Bravo St. Fort niceo chłodaicy (bo
francuz gdy idzie o pieniądze zawsze
tyganie i rozmyślan) przytłaczał tle.
Amerykanin podał i Kietich praw-
pna i zawołał głośnie.

- Pięć złowicie wnioskodawcy! -

Myśl jechł do kochana - piękna - naj-
 lepiej w ten sposób dowiedzieliśmy
 jak dla pięknej puchawki kownej, kłi-
 ry po ojcu pewnie mało albo nie
 nie poro/tało. Zdrowie kochany!!
 W pracy pili, myśl magnata przyjęła
 jak; a ten co ja podał obowiązy-
 wał ni le ban ed l'arrrière ban
 ławie zamykły, natychmiast naps-
 dżić.

Tak bytował kochany Burgi u Ame-
 rykanina, choć niewiele nauczyła
 dołochy, przyznał się niepodziwianie
 do zwirupienia szczerego kochanego
 Roliny.

Wiedzący wszyscy wiedzieli, że za
 punkt honoru nie było stawiać
 jami, ale postawili, równie jak
 wizerunek singułu przyjęli, zrobić
 z tego rzecz mody. Obiecywano na
 wiek z kochaną kochaną namówić
 mi da do tego miłośniczego ucytów-
 i zjawić mi także z kochanym.
 Ponieważ Rolina o polpich nalegała,
 a Dr. Hollender stał mi zyskaniem
 jej zaduż ucytów, oznaczono więc
 termin natychmiast bardzo bliski.
 W poranku dla zmniejszenia koch-
 ła wzięto aby przetrwać odbyta-
 ki na miejscu, ~~przy~~ w domu na
 Wallnerstrasse.

ten puchowicki na zgodzie si na
do niechciała. Narbył i go obnaryto
jej puchowickie i ubierz - obwinia
si orow ciekawych, i zryku 200000.
Spilano wiec inwentary naprzide,
puchowicko wpytko do najzysk
stej laci, khoru nabytych 10.000
dow. upowicow tak aby si do jak
nichowickiej wydawci moze
plakaty i dzienniki ufolity zawra
su dzien i godzinie.

Antykwarjusz i taxator, ktory pilnie
puchowicki ramionami zuchot, puchowicki
dziej i z puchowicki moze kochanie
nie pokryci, bo nadzwyczaj mato ilon
stowicki i z puchowicki wartosci mia
ta, a ruznalyta tak puchowicki au
tentycznosci albo i zuchowicki
oryginal - plakie co moze, aby zuchowicki
plakie.

Zachowaly to zdumienie i zuchowicki
inwego, gdy o naszaowicki godzinie
zuchowicki si zuchowicki powozy, wysia
dow zuchowicki kochowicki si intere
sujacy, a w koncu kochowicki si w laci
zuchowicki, bo gdzie si ciekawicki kochowicki
i zuchowicki i gawiedzi puchowicki musi
Najprawdopodobniej nawet kochowicki opuci
si nieowicki, tej laci puchowicki
kuchowicki w gwiecku kochowicki

na ówczes niewożumie, ale ja
kierui magnetyzmem przydowi, ile
abstrakcy niezrozumieć.

Jm bawdzie precyngatasi troytija,
pusta o najbłahszych przedmiotach,
oligarchicznych ceny bajeczne, tem i troyt
tynij ni macyzli i zapatuzraftat
coraz gorzkiej.

Nieostydniejac nawet wystawionych na
sprzedai ~~par~~ rzeczy, wywoływano po-
dwojną i potrójną cenę; sprzedano
ni zjedle o korupcki, o stare
sprzeczki - o rzeczy smierzaie pona-
rywane - i lamowanie pochrzono-
ne. Co dziwniej - zapat tem
dotknął do konia, powhinyt si
narażuły i nie ophyt dain trzeie-
go. Precyngano si w poceptacianu.

Sprzedai nad wszelkie postrzeżenie,
precyngat zdrowemu rozumowi - ile
powiadat taxator, - ucynta helun
kono summy zdrowieujacy.

Placowu po tytine gubdeniu, le co
kilkna centnia byto waste. Obok
innych amerykanin ni bi odznaczal,
magnat dokazywat bratowke, inni
trójniete puthuni kownij niedali
ni precyngasi.

Taxatorowi omy obuczyto i datu
w koniu wiele do myhlenia, le-

Ł, że polny był drugocenny staro-
żytności nikt nie brał i nie za-
jął się o nie zapamięty.

Dr. Hollender który polno pleździł
przebieg cały sprządaży, natychmiast
inż. Albrechtowat, urządzony i zdumio-
ny wypadkiem. ~~ff.~~ O/hwiegu dnia
po/piełny wieworem do Roliny, która
właśnie dawny talon, dzimiercie pier-
oica przybrany, ogłotony teraz, na-
nowo starata si uogdzici i zajądu-
wata go /kaczenie partym.

— Przyhodzę choi póżno, odwrót się
Hollender, ale przywołaj pań długi
dłuż nowinę i k mnie Lumarzy.
Sprządaż zbioru po s.p. p. thowni-
ku, poka nam nad wszelkie p. se
widywanie szczegółów. Mamy zniy-
go /kaczenia Kupku - cytu 20,543.
gubdery.

Rolina kuzynka z rodziny pla-
kajac w rze.

— A! zawołata w uniesieniu - nie
bokuje ojciec więc nie mylił się
znaczną wartość przypisując zbior-
owi swemu.

Twarycka jej p. oneta. ocy si /miaty.
Licyta, już że z tem co Al. a jej
przofata w ręce, miała 30,000

A w jej rozumieniu - było, majątek!
 Musza czekać - oddychać!!

Radziła, że ostatecznie nie w prawnik
 dowodzić, że kapitał ten nie mógł
 przynieść wiele, a procentując zale-
 dwie jej zapewnił pierwszym pierw-
 szych potrzeb zapewnienie.

Nie widując się teraz tylko z Kunies
 nocie z Kochmowa, która z cichą
 razem po całym dniu w pokoju swoim
 siedziała zamknięta, - Rutina nie
 przeliczyła się wypowiedzi przed nią,
 że musiała iść, i tak, spotkała, bo pa-
 dek ten cały do niej jedyni należał.
 Ale Babina miała tych przyjaciół
 i domowników, bo wnieśli do niej
 wpychać i wkręcić po odjeździe
 Mullender. Przyjechała powinna pować.
 Rutina.

- Lekam się tylko, do data, żeby lubie
 nie wyobrazić, że z temi 30.000, a
 dwójkami gestami i naukowcami
 mieć już nie było lubie niekapi-
 Pensyja. iść, ja dohodzić, bo
 bardzo mała, a te pieniądze - czy
 ty potrzebujesz ułamywać!!

- To moja rzecz! odpała. Dumać
 Rutina.

- Tak jest, lecz zycie ci pamiętać

pamięta o jucie.

Nasajahr rano puthu-wi-howna juri
uwrata Konieczna, puchobz pruwienia
dobie zstoby, która twierdzi miata rok
casy, bo jej uwrata interesujacy, i
nadzyszanj byta do twarzy.

To co miata, nie świecie, nie dopi
wytworne - nie starzyto jej. Zstawa
to ni jej ze przytali drugimi w stłu
dzie obokierowici muzytobie pozwu
dici odwierzi garderobz, która jej
byta nieodpowiednie potrzebna.

Miata znowe wielka, stabił do
wytwornego ubioru i gust, który jej
wpyry przynawali. - W tym lmu-
tku, jiwochwie, klarana na oła
mohierenie wrata bi zapętańce upra-
widliwionaz, ulegajne puchowici.
Ugi ichore pichnizyler - i sama
wylk ja radowała.

Wtychkie lwe kachwe sprawniki
z-yhke robita puthu-wi-howna na
grabenie, w puchie dobrego lwe
zawijomego p. Maxa Gerbacha.

Wstajicich magazynu, bardzo przy-
zwoty przedni lat ustoniak. przy-
lżiny, uprzyjny, wstajay (co do
jey fachu naleział) - był dla pizkuj
puthu-wi-hownej ze senzyluwni

atencjami

Rolina napewniłaaby że on więcej
kochał; z nim więc takiej jej było
i przyjemniej tożować się wybierai
i kępy się.

Ten pan Max Gerlach, wiadomo było
powściązanie, dorobił się dość znacznej
fortuny z matkę. Głównie był nie
zmierzający punktualności, nieporządko
wnej ucieleśnieniu, sygnu z tego że
w handlu nie dopuszczał się najmiej
szego, nawet ufaniem takiej nowa-
nego przedsiębiorstwa. Dla tego kupuńcy
sygnu do niego z zaufaniem. Surowy
on dla siebie i podwładnych, wobec
waru z górami był uprzejmy i mi-
łym.

Nie myślała si Rolina, w istocie
Gerlach się trochę w niej kochał, ale
to była miłość cicha i milcząca, cho-
ćci tak dojrzała że gdy się dowiedzieli
o śmierci puchownika, o poświęcenie
siostry — przytę m na myśl, że-gdy
by chciała pójść za niego, gdzie by
on był z nią ożenił.

Zjawienie się więc tego ideału w hle
pocię powitał Kupiec bardzo gorzko,
i ponurzył wyrażenie życia tego twego
w poświęcenia; przyjmując ją jako
najbardziej danego z górami.

Rolina wcale na myśl nie przyszło,
aby — mógł rościć taki sadzawek.
Kuchci si wpytłkim było wolno, ale
lingci tak wytko!

Ocierając try, kroył na powiechach
nie było, puthownikówna weta,
przepraważana przez niego zuparowa
niem. do salona za magazynem.

Tu zażyte probowano tak zwany
Konfektij, i probir-mamzek zefta
wym romańsem w r. ku, orschineta
na klientki Kupiec Jhino, na
nie aby si oddatła. Rolina si sta
w podanym jej futerka, a pan Gerlach
rozpowiadał noz mows.

Puthownikówna podziwiała wodził,
aby piżkinami ocyta osarowaci
go/podara, powsta abotewaci nad
twem fjeructwem, opuczeniu spory
złotica. Nie przypuszczała jednak
wiedzi aby tkawgi te mogły ołmie
lic, poddać myśl — która si jej zda
wała niemożliwą. Gdyby nawet
Kupiec był najbogatszym — zultaiżo
na Kupca, Kupcowy — ona! — co
ma myślą przytępić ową na wytkoi-
ciach!!

Go/podara starał si ją pocieszać —
Puthnici jednak, puthownikówna
rzucata

już ocywa na półki, zwróciła wz-
nowę na zatekę i kregu do niej
potrzebować mogła.

P. Gerlach i Talar z uwagi, ale nie
niechęć, jakoi ze spóźnieniem jej z-
dania. Długo myśli, płoty musy
po głowie. Zapytał ją czy w wiadom
ma porożki i jak ~~to~~ przykroć
rozporządzi.

— A! przykroć! odpowiedziała Rutina-
kri, jest jej panem, i kł jej powi-
dzieć może. Niemniej go nie, na
półnia mnie twoga--

Jakii was patrac na min, kupiec mił
ostat--

— Niemniej si jej pan obawiać się
powoli, Złoty by k ludzi miato si
za szafliwych, i gdyby im pan po
zwolitas to przykroć, si z min po
draci!

Wielkie, zdumione oczy wlepila w nie-
go Rutina. Milczenie jej zdawało się
go ośmielać.

(Pół zadowolnienie, pół terro - kupiec do-
dał pochylijąc się przodem.)

— Niepodobna pani widywać i nie-
zajęci si żywo, nie uciek Alani
sympaty - Skarany pani jest
na obudzenie w ludzkiej materii,

a kłoby nie przyszedł iłk unierzywnie
nie!!

Rutina u/miechata si dozwanie, gryznie
ufta i powalajane gwinke.

— Zdaje mi si że pan przyszedł, mnie
do tył wpyschile si nie bierze - he
przeta ironizuje.

— Niechdy - pocięć si zuchawkiem,
mimowolno, o part Gerlach, jęwa
nie mówię do z wstępu do wiodere
nia --

Zawamieniasz Rutina, licząc coha
Rata ani zdumienia ani oburzenia,
kłose usuta - powalajane gwinke i nie
odpowiedzi. Ta nie. Gerlach pocięć
ie si za dółku polunęć.

— Niechdy! ucht, wiechcie do zuch-
wółhu z mojej theory. że si do tył
pryznaje. Pani pacylę wyżej imalę
prawo zindai więcej niż spochowu,
niechwilniego zycia, a ja - w dy-
cham do tył abym zwinęły handel.
opiekt gozici w Tadaym domku, o to
uonyu Liebening, dółku od zgiętku
i wstawy. Kłose mi jui si naprzykry
Ta..

Tęż ruzaję dziecie w kasku,
w i/kuie wcale si nie uśmiecha
Rutina - Idet R. Gerlach był gro-
bem dla niej - Namysłatasz kłoby

2 u powieści.

— Zastanawiam się, jak się ma — ode-
zwata się po przyjęciu. Mówimy o
mojej złości.

Gosłach poprowadził ją do pokoju,
na który wskazał zindane tkaniny. —
Różna zawiązała je przysłaniając — wzo-
wiła przeważnie, różnorodną.

— Pan tak spóźnił się, jakiej prochy?
niech. Zdać go było może to
go nie miał nadto, kogo ciżba, nuda,
pamięć nie zwróty śmierć. —
Pan który miatej prochy, zięta
wziął i zwróty mi nie, — może
wzięcia do ujęcia — ale..
ja napychałem? wzięcia przeciwnie,
pochybił rucha, wzięcia i tego
zięcia. — które go zwróty.

Gosłach pisał i pisał, data nie
jaki ujęcia z pewną częścią
i polikwaniam.

— Lekam miaby pani nie dozna
zawodu, ujęcia. — gdy uję-
ma to tego porywacz. Wzięcia,
rucha, chwile upojenie, zięcia
nie dają — o kłopot i ujęcia
złota, wzięcia po sobie czuję zięcia.
Srebrze, pisać gdzie jest, tochy
br wzięcia kłopot i zięcia.

wiecy mi pani -

Zarumieniona i dotknięta tym nauką
mordną, Rutina niepokojnie prze-
glądała pokazywane jej coraz nowe
złotobne tkaniny - ziciśniętymi nie
grecznie, a była obrabiona, z udziałem
tym samym kupcy. Co najpóźniej
stała się wybór zrobić, aby nie od-
mówić tego wielkiego uwolnić -
Gertach 21.000 już do wtórnego
tęemu powołania zapisać, i z wiel-
ką uprzejmością, o to do, umie-
jasknić wykazywał co może być naj-
właściwiej, najbłahszym, a naj-
mniejszy kosztowności.

Ten ostateczny widok, ~~nie~~ odkrył
wspomnienie przykre jej było, nie
przeżył się do pojedynania obra-
żonej pańcy. Na prośbę dokon-
czyła przegląd i z popłosem, ze-
gnając Gertacha, wagarzyna opuściła.
W ulicy dopiero oddechowała.

Są w życiu momenta i wyprawy
młodego na pozór zadowolona, wielki
i stanowczy wpływ wywierające na
własność. Takim było owe wprost
ofiarne poświęcenie tej kupca
piskany Rutinie, które mita w s-ny

wstąpił jej za drzwiami, i wywołało
 dumę.

Jak to! myślała wystraszona wulga -
 Sądono więc iż ona tak nisko już
 upadła, tak była bez nadziei, na-
 rozdawa - ona! - bez przyjaciół i k-
 junków, bez przyjaciół, i dała do-
 rubkowice, Kupiec, mógł jej nie odpowied-
 ciał, a może uprzedził ją o jej
 pierwsze obywateli także sądzi!

Z tego okropnego upadku potrafiła
 się było podźwignąć!

- A! nie, /k kwi, nie! mójta idzie
 przyjaciela domowi - ja, miałabym
 być z mukową zamieszkiwać w górze
 w kacie - wyżej świata, zaprosić
 zycia, - przedzielić na kółka kury
 kłębki z zycia, pilnować kuchnia
 i przedzielić tam na sam z pa-
 nem Gerlachem... Nie - k byci
 nie może.

Lepiej ginąć dobiegając niż
 takimi szczeniakami kłębować!

Choćby krótko - zyci murek! Wzbić
 się tam, do góry, do był /ter niedo-
 /branych dla domu, odetchnąć po
 wielkim, którego one żyją.

Samo przypuszczenie, takiej lamost-
ności w. Dwoje, za światem, bez
w. Dwoje, bez błasku - wprowadzi ją w
rozpaczę. Cnota si. długi filary by
zdołali do co zawiść uwierzyć za cel
zycia jedyną.

2 dwójga wolata w/krakowgo ane
ryka nina 2 jęz milionami, kęz
kolwisk bi 32, byle jęz w linintpro
woda it i det kęz pęzeta.

Widziałem i tutaj w tym miejscu
i myśli powróciła ku temu na wpół
nawraceniemu i którego pierwiec
miał na patku. Wincyż nie kiedy
widziałem Konieczności Konstantina
i jego namiesztrici, wzywania ty
patka i którego ocy jego pataty.

Zamieszkałemu, kierując nim,
mógł zająć twierdzą Strawitsko
w paśmie Łondyńskim. Die chci
Ta, bo z tego wypychie deszczowic
ra, wypychie drugi ucieka.

nie mógł być jej - bo musiał do
niego na przykład i tymczasem zdat
o siebie...

3) Liebreich.
Kogo kolwiek budzi powstanie,
był nie miłośnikiem tenbył
kiedy jest wegetowaniem nie ży

Z tem uspokojeniem, z gorzką tę,
powróciła do domu.

Grzechy na amerykańczynie...

Jeszcze by im tutaj nie mogliśmy,
miałeś spędzić po ojcu, mogła z nim
pocenić się gdzieś ciekawie, gdzie
pachnie jej nieznaną - i tam sta-
nęła na innej stopie, życie rozpo-
dzieli nowe.

Tę drżącą tylinę w jej porach na-
malała tak kilka wystawnych
życia stworzyłyśmy - a w niej
niech, z jej pięknością, rozumem,
życiem, ciekawością, ciekawością, ciekawością
można!!

XII.

Wraciwszy dnia tego ze sklepu Ger-
lach na Wallerstrasse. Rutina
długo się uspokoić nie mogła. Re-
dawniona była do najwyższego stopnia.
Chodziła po pokojach, rzucała się
do rozpalonej głowy, ocierała się wód-
ką, kotońska, rzucała się - zamyślała,
zrywała z siedzenia, próbowała odpo-
czyć - zmieniała miejsca, chciała

chciało kryć i w uszach się jej cmi-
ła.

Nie było w niej płac popłatanych, rozpier-
czych, nad jakimś światem zacięty. Wła-
dzy coraz ściślejsze plany, - wpyły
na jedenaśmiestowie.

Wzbieć się do góry, zająć stanowisko
do którego się wstała stworzona, - Sąd
kiedy było - matczyńskie.

Była cicha, pruthowiska, kłopotliwa, ród
jeśli nie stary, jeżeli nie, - był jedyną
wzrostem. Miła, piękna, kłopotliwa

urażenie, wpyły, wzrostem jej do-
wstała, stępną w blonach, obok ary-
thmacy, miła, wola, jej, - inżynier
(i tak się jej odawano) nie myślał.

Mogła czekać. Lecz jeśli amerykań-
nin ~~przez~~ - odpowiedzialny by jej wy-
maganiam, dla czego by nie miła
mu oddać ręki? Rozkazy, brydki,
był zarządzeniem oryginalnym, a miliony,
o których mówił, wiele mogły zająć
drugi.

Oszczędność więc na niego, z mocnym
postawieniem nieuchybności ze-
brań warunków, nie razem z wy-
znawcą na przyjęcie jego ofiary.
Na miłość przywincanie dawano na
drugi, ze nim bycie kierować, z do-
woli uwyślowe ich do czynu

prawdopodobnie żył z nim.
W parę dni zjawił się on na Wallner-
strasse. Rolina rozprawiła się z nim
otwarcie.

- Chcesz więc mojej? Odrwała się -
zgadzam się na oddanie jej wam, ale
pod pewnymi warunkami. Do Ame-
ryki nie mam jednak najmniejszej
ochoty, ani się gdzie zamknąć na
pustyń. Chciałbym żyć w Wiedniu
lub w Paryżu, na łopie walcem
majątkowi a moim upodobaniom
odpowiednie. - Chęć podróżować,
chęć żyć w świecie, chęć używać.
Jestem spragniony życia.

Amerikanin upominał się w pół żro-
tliwości, na pół dobrodziejnie, i ci-
cemu się nie poruszał.

- Kochana Rolino, powtarzał, chęć
tę ja jej rze i upituję się z bli-
życi. - na wpół kłó a wpół kłó, zgo-
da! Wzrost pania, moja, i mego
majątku! Rzekłabyś że żółtą
pustynię. Ja sam światu polecam
i kłó i kłó go.

Oprócz tego wymagała Rolina pre-
dyspensacji z mężem, i twierdziła, że
sama. Stanożyła na tem że Don Ete-
ban miał postać po papierze po-

pohebnie, skocini, wzdychajac zoda
wał zwracajacy, ze z powodu odda
lecia dolgi stago czeka na nie by
dy musielini.

Polakankowi probowal on by jakis
pi/mieane zabawiancie. jakis
klub cywilny, bodaj w Greetnagren,
nie mój zastypie kocietnego, ale
kolina maszynatow i grzista
zerwanien.

Byli wiec zarzuceni.

Don Esteban przydzis teraz kiedy
ma si podobato, przedyskut ydzii-
nami, wiekhat si nawet do pokoju
Rolling, stas si przyzyczai i
do wiekłej profetorii - ale palkow-
zikuwa Trymata go zawlec w przy-
zwioity odleglosci.

Nieodpowiedzi go to mocno, ale na
mizkowi wzrostu.

Jednego dnia Don Esteban wpadł
do niej w bardzo złym humorze.
W takich rzach ony jego i-dyjskie,
zawie drako palku, nabiewty
wyraru grzinego. Coto si mark
użyto, w smiechu zgnył zbkami,
i usta jakis ^{mi}kanibalskim ~~zmkami~~
krywity

krzywiły się z grymasem, jak gdyby
kazał cichać? Zarpał -
Wpadłszy do pokoju Roliny, który
zapisał nad kufizką, chociaż od daw
na niewiedziela co u niej przebie
gały, Don Esteban zdjął kaptur,
rzucił go na plecy, po chwili zaci
nął włosy i stawał przed nią,
zawstał, głodem powalczonym.

- Mam wielką nieprzyjemność.
- Co to? strata jaka? zapuściła Ro
lina, który zawsze pięknie str
ty, pierwsze na myśl przyszły.
- A nie! głowa pobrzośnie, wielki
amerikanin. - Sprawa oświadcza,
grywnatna! o której niczego nie
wiem przez Ciebie - ale nadna!
Przejdź mi do pokoju.
- Najprzekleśniej zapytałem
jakoś - dodał, że mi może nagle
z tego wyjechać przyjdzie. Interes
ja moje. Ale, wstydliwy mówisz,
powiedz mi, czego tyś wymagał.
Niewiem ani dnia ani godziny.
- Wyjechać byś musiał? podburzyła
włosy w Rolina - ale doległa
amerikanin myślał długo.

- W Karzym razie - od razu ci iluż-
jakiś to rzec, jeżeli niepowinno i mo-
wić o tem niepotrzeba. Nicz to by
drze tajemnicę między nami.
- Wiem - do kąd! powzięta Rutina
Don Etkana porwał się ramionami.
- Jak niewiedzę kiedy wyjadę. Tak
nie mogę oznaczać do kąd!!
ożył do ci niepokojnie - przeszedł
mi znów, tak co to ~~mi~~ czy jest
kiedyś białka wydawały mi białko
nie dążyć, a zrenie ciawie, nie
błyszcząć do wrogo, niepokojnie.
Pothowitkowny strach jakii o gwa-
nia.
- Jeżeli wyjedźcie 2 tydzień - i nie by-
dracie mogli powrócić wyśtu-
wić.
- Do koniarytę jęty-jacem wejściem.
Amerykanin odpart brótko.
- Co was tu wiąże do Wiednia?
Sta wzięcia flaku, gdy papiery
nadejdą, - możecie przyjechać do
mnie. Chybaż nie i wśród zamie-
kai gnieńdrić, nie jakimiś przy-
mupreni do zięcia w Wiedniu.
Rutina /Pachajac kadeła go orygina,

twaryska jej słowa si cowa lu-
row/2a, bwi si seingaty.

- Tak — dodała z pewnym naciskiem —
cechad na papieru moge i gdzie in-
dziej, tu, jgli Indzie de zmianna
miejscu wplynie na moje po/trau-
wienie ...

Don Eteban ramionami zrywna.

- Dokaż ze chcielibyście abym si u-
stała z zapytana panna.

Cieżko jej; pacy Brzo si edoty
na jarne i stanowe /swo amery-
kaninowi, grzt wazy, /poglo/2
na nia ...

- Mowitem wam jui — wiat ocinszine
si i wachajne, ze tudec mi przy-
znaje tajemna misja dyplomatyczna.
Mozte by ci p. /braz w /th-
sie, /stowii maie do odbywania
w Berlinie Kongresowi, o ktorym
/syba i ze si tam ma zebrać ...

Amerykanin nie był pewnym, jakie
wzglecie wspomnienie Berlinu
czy na Robinie. Mimo to nie
/tykał nigdy z przyjacieli /yca
i /wiechowici, i /byta by si moie
/krywita wply /lawpy o niem. Ale

Carajney

wywar - Kongres - wywołat nasie
ramienice i uśmiech..

Grytała i pstrykała wiele o twierdzeniach
wiedzącego Kongresu, a kiedy
wspomnienie natychmiast do historyi nad-
zwyczajnej historyi; - o był białach
z tyflicą nową, zabawach, widowis-
kach o partach monarchów, o zna-
komiciech, jakie on sięgnął, o roli
jakie pizkowiści grali w/wid dyploma-
tów i głosił ukoronowanie -

Fantazja jej według tego wzoru
została już przyjęta Kongres berliński
- a siebie twierdziła, ~~twierdziła~~
zwierzyła pierwszemu wielkowiści na ko-
municie kompromitowanych konfessoryj
stawała, a obciążając, - wielbioną..
Sera jej było zawsze mocno..

- Do Berlina! pierwsza - mam je-
chać do Berlina?? Na pewno??

Amerykanin zadrwił na i powoławi-
ł jej i rozradowaniem, - otył nieco.

- Tak - być by to mogło - odpart-
twa..

- A czemu by być nic miło, jeżeli
wam to jest dogodnie? Ja - niech

z powodzenia, dotąd nie bywało —
 zapobiega mi do wzięcia zyczenia.
 Don Esteban podziwował ukłonem
 zimnym.

— Dotąd, ja sam nie wiem jeszcze,
 do czego może zmieścić interesant —
 wchojcie się — nie wiem nawet kiedy
 jechać. Spodziewałem się, że pociąg — Tę
 grąmm może zmieścić do wyjazdu
 w godzinę kilka. Zapewne z podróży
 umiędowię was, gdzie się spłakali
 bronią mogli. Sądziłem, że w Berlinie
 nie, że nie, jednak nie rure,

— Testem ciekawa i tego miasta i
 kongresu — uczestniczą Kolina-
 ber na te jej słowa zadumany
 Don Esteban prawie nie zwrócił
 uwagi.

Na jej rozmawianej siwie pały i
 już bezwzględnie ubrały nowe, które
 jedno słowko wywołato. Tam, w Ber-
 linie, niekiedy nieznaną zajął me-
 sta. Stawiając ją, która chciała — Amery-
 kanin wydał mi jej małej kryd-
 lica, a przybliżył mi jej mglisto...

Don Esteban nie podzielał tego we-
 łosygo upodobienia. przybliżył był

puścić woda to temu i zwin, to z
Tęczy si będzie zmużony.

- Do Berlina! do Berlina! przepła
cisko puchawickim.
- Ogi bawo more i ja tam was
wyprowadzę - puchawickim Don & Etienne -
W takim razie najwięz dla was
village słobny w Thiergartenie, i
dom uszyde, tak aby walcem gustu
wi opowiadat.

To zabawiały ma ucy.

- Nic by to by w tym nie nadany naj
nego, nie winnego, gdyby pani
zajęła pierwsze piętro, a ja parter.
chiphali byśmy pod jednym dachem.
- Po głowie - lachy a uparcie pre
wsta. Rolina.

Amerghanian /str. 5/ ni nieciopliwii
lure pokamować.

- Pani najmniejszej nieważce we mnie
afnoici.
- Owszem, ułam pani i sobie, oiparta
Rolina - ale budziom do poproszeni
i obnony pozorów dawai nie myśle.
- A zatem villa mały dla pani
jednej - trochę nadstawy porządku

amerikanin. - Niech i tak będzie!
 Ale pani raczej w niej mnie i mo-
 ich gości razem przyjmować. Spodzie-
 wam się prowadzić do jej /tych/ celi
 przyjmującej Kongresowy znakomi-
 ty.

Mogła się sprzeciwić tej próbie pat-
 kowania? Zamiast tego rep-
 nta.

- Nie niemać przeciwko temu.

Rozmawiając. Spróbuj się Ameryka-
 nin zabawić chwilę, jeszcze, i po-
 gnaj ją wcale bardzo - Została sama.

Część znana pasmo myśli i dążeń /swo-
 wych/ wylała z tego co jej ponieśli.

Plan się jej upominał, ustawa obywat-
 obywat. W tym domu, nawet przy-
 bliżony /swoim/. Sama nie chciała nie
 mogła, a w podróży pisać się było o-
 pieki.

Szukać opiekunki? - Lefcia na nie-
 prawa, jakby dano, do /swoich/ /swoich/?
 Wziąć dla /swoich/ /swoich/ /swoich/?
 W takim razie wolą ją już nie /swoich/
 /swoich/, - /swoich/ /swoich/ /swoich/ /swoich/
 na to zgodzić.

Rolna obywatela ze dla przykaza-
 jej /swoich/ /swoich/ /swoich/ /swoich/

ja najwinciej koizdowata.

Pepi była przyznana coher puchownika,
 no była imie jego, mazywała si jej fio
 jkna (co ja obuzato) - byba by to zrobic
 ułhpsko z mitwici ułsniij i ty Pepi
 puzyni za k orem byta, zyci z niij,
 puzyni si z tem puchowniem, ktore
 od najwinciej lat nieuawidzita.
 jak iktici plugawstwo.

Roswaryta bacznie wpychacie skutki
 pruwopodubne tego krukucari do wra
 zenia, jakie ta twierza, pót dziecinna
 twaryska obok niij robic mogła.

Zdaniem jej ta, jakie młda, blada
 pieknoć, pót słowinifka, pót nie
 miecka, nie mogła walczyć o lepsze,
 z jej kłopotami ryzy, zwichim pro
 jilem i posagowami kłopotliw. Co naj
 winciej mogła stanowić kontrast i po
 nicu, jakże twa proza idealnoć jej
 ryliw, ryliw ryliwku, /kyl całej po
 staci.

A przytem Pepi była dzieckiem nie-
 /miatem, niezręcznym, zahukanem,
 i naterata do tej kategorii istót bier
 nych, /stych, kłopotliwych, wpychających,
 ale gwałtownych namistości zapalici
 nie ta w /stanie.

przeistają.

W tej atmosferze ciepłej, wśród ucieis-
kowi i miarowego, kiego urwania,
wydawał się być, na i/lte. Ubrana
ze zgrubłą, prostą, dła dotąd na kuli-
wą, jak na wyintkowno, wicku, k-
wa k. przelanie, k-wn kucha nie
umiała.

Urodzenie, wychowanie, pierwsze
lata w domu pryncesa, polityka
pewny, ukryte, kowe widywanie się
z matką i pryncesa, k-wn - ucy-
ty, ja, wroliwa, rozumowa. Per-
duszy i pryncesa, k-wn, si do k-
co, ja, najmięjsze ukryte, k-wn
ucie.

O ile Rolina była cała fantazja,
i k-wn, ta cała sercem i ucy-
ciem. - K-wn, k-wn, k-wn, k-wn
nate matkę pryncesa, k-wn, k-wn
z-wn, k-wn, k-wn, k-wn. Mogły
one pokochać si - lub zniechwi-
dzić.

Ja przyle, k-wn, k-wn, k-wn, k-wn
k-wn, k-wn, k-wn, k-wn, k-wn
k-wn, k-wn, k-wn, k-wn, k-wn
k-wn, k-wn, k-wn, k-wn, k-wn

Jaka dwa prędy przeciwbiegunowe.
 Buchmowa sił drinta z cirką w swo-
 im pokoju i prawie zapominała o
 tem że Rolina jest na świecie, tak
 była z nią, ich ciemię pępi upowa-
 żniałem z gdy z korytarza, wierszem,
 dał mi sylweci głos wesoty. jasny,
 do którego p. u. Minn, naryłta, nie
 była.

— Pani W. Minn!!
 Od bardzo dawna w ten sposób Ro-
 lina nie powstrzymała jej do siebie,
 zwłoka gdy pępi sylweci mogła.
 Sama intencja odwróciła powrót
 na, która sił drinta z pępi na jed-
 ny kanapie, obejmując in za rękę,
 z rozkojem głuchym i srebristym.

Te — Pani W. Minn! głosem takim spo-
 kojnym wyrażone, w tym domu-
 terze było czemi fenomenalnym —
 Buchmowa zaskiwie ułdom wie-
 ry i chętna. Ten pocieszenie pępi-
 ła, zwróciła się i — wbiegła za po-
 wrociną iuri z podwórni do poko-
 ju swego Rolina.

Zwróciła ją z twarzą uśmiechniętą,

z wejściem Światła jaskini i
Tęczy.

Było to całem, bo w domu nadzsa
nie piliśmy panu było stanem now
malym.

— Jestem — ucsta Buchmowa, ciche
wie. ni. jej przyprawione.

— Siadajcie, procy — dośta Rolina
bo — many i luba, do pominięcia.
Kas męscywy stworze si poruza
mici, posłanie nare obrotli-i
wpiłue zycie ucyui — choi znuś.
mim.

Rozstai si i dla was i dla maie by-
ty ni. dygnem — /ydz ze opu-
cii maie nie zechacie?

Pytanie z drinif, Buchmows, popa
była na nio.

— Dla czego maie obpytacie?

— Bo, na wszelki wypadek, chce byi
pewna, przytoci — minif Puthow
nikówna. Datam wam do zroz-
nienia i — dowiedzie si tyś jami
Tako — bo wam wiste mowie nie
potrzeba, ze wybudze za mazi, za —

— Don Etebana, a merykanina wy-
biłepana, do konu była Buchmowa.

Powinno wstałym wam tego, mimo że
mierzyna nieładny, gdybyśmy nim
coś więcej wiedzieć mogli nad to, że
do europejskiego nie podobny.

- A! a! wzmianki pucharu krowa-
Spisicie si na mnie. Znać mnie,
Chabino. Zaskoczenia nie jestem,
ani zapłciony. Gdy za niego bo
ma miliony, bądź więc pewna że
si obroczenie.

Chabino krowa krowa. Jakby nie
zbyt pewna tego była.

- Jest moje nageronem, mon Ja da
tej Rutina - ale lub musi być od
wrony dla popierania krowy tu
wymagaj, a te krowa, niewiem
tam z krowa, spowodzić.

Spójrzaj na krowonow, krowy
Prawa wywar mianła krowy krowy - Ru-
lina do krowa, krowy.

- Nieboj że si o mnie, amerykańan
rebał musi, a ja jestem i bida
ciopliwa. Tym razem zai, bardzo
być może si jej interesu znowy,
zwiercić mijsie pobytu... i on zai
daca ja si na to zgadzam, aichyły
blizy krowy krowy. Powiem ci o krowy
cie. krowy go krowy krowy krowy,

niech, żeby mi się wybuchło. Miliony
nie spróbujcie mi tak zrobić...

Wyprzedzić mi jednak - sama nie mogę.

— Tak. To znaczy że mnie podobałeś -
odprawa zimna Buchmowa - rozumie.

— Nie rozumieć, wesoło podobałeś
potbowichowa. Wyciągajcie do niej
razem - nie rozumieć.

Podobałeś, nie było ciębie, ale sióstr
mojej siostry, której nie myślę chować
po kątach i ukrywać.

Uśmiechnęła się patrząc na Mallin.
Jaki skutek na nią wywarł, że wy-
raz. Buchmowa nie mogła ukryć
w punkcie swojej radości, ale nabył
miał na myśl jej przelotu, na co
to nowe położenie narodzić mogło bied-
ne, warte, bo jartime dzieci.

Urodziła się i złała...

— Nie obawiajcie się niczego! myśli
jej odgrywać punkt Rolina. Wy-
tam dla siostry nie dobrać, do tego
ni przynajmniej, ale gdy raz wola nie
buktynka ojca wpłynie mi sióstr
obowiązek - przecież je potrzebuję.

— Zależy mi na wyjątku Buchmowa,
żeby to chyba wiele kochawci by-

dzie.

— Al! nie! nie! żywo podchwyć ją pod
 ławickę swoją. Zważ mnie dobre bóg
 mnie wykręcał; mójś się zawieć że
 ja nic mam serca — Ja go mam, ale
 nad nim panuje głowa, — wola-
 ła go postrawiać tego do koniam.

Podła jej wale.

— A za tem, zawyżony przynajmniej
 wielkiste, zapomniy przeistoci.
 Ławickę jej się rzecz do koniam
 wyginęła, ta wale i odzwolani sta-
 ła w zrużony.

— Al! Rolinko moja! na pamięć jej
 ca, na wpół jej się zaledniem, będz
 do koniam Al! tego biednego dziecka!

— Będz Al! niej sielbny! — niewie wsta-
 ją Rolina. Ydz, przycz, przycz
 ją — przycz za chwile ją ucielnia,
 niech się to nie pomyś — ich pomimo.

Podziw, ta się drżać i w zrużony
 do koniam i wstała tak ją bierze pre-
 ją — tem co ją pokała, że pręgi
 wie do jej nie umiała. Chwyciła
 ją w ubiór i skrzyła wstała z nią.
 Dziecko się pokała.

— Pezi moja, pezi — zabrała bełko-
 ła nieżywa. Nadełta wielka
 Al! nie chwila. Rolinko wstała

naprawdę sumienie - chce cię jako
 swoją uciśnięć, chce być dla ciebie
 swoją!!

Zanim zdumienie nie zrozumie
 z początku. Zdawato się jej prawie
 nie podobieństwem; do matki po-
 wzięta jej to potwierdziła prawie
 swoją nowiną.

Rumieniec wystąpił na twarz jej,
 słoty rze, podnieśli z okry-
 ciem, z radosną, niewinną wy-
 wata matce, uśmiecha z pokojem,
 i wprost wpaść do jej rąk. Roli-
 ny, nacisnąć jej na leży ręką
 kane, potem zakulała ją do-
 jkai.

Nawet otyści, marmarowy Roli-
 nie, serce uderzyło. Uśmiecha
 tak gwałtownie, jak jeno.

W milczeniu ucałowała dziewczynę i
 przycisnęła do siebie.

- Zapomnijmy przeszłości, niech
 będzie dla ciebie staro, twoje,
 do twojej, - postaraj się aby
 Kochać mnie mógł.

Nie, pokójna Kochanowa, która
 wstała za cię, podzięła - przytęła

aby być świadkiem pojednania.
 Arkiście po tam chwilowym wzrusze-
 niu, całym jure będzie panować
 białą, Polina umiała w tej pierwszej
 chwili wleć ze swą /krwią tytu
 krwi - siłce wymierzonej w dół
 pokochała się przez uwarstwienie.
 Była razem powściągnięta, i podług-
 2 - wchodzą dla niej z dwojgiem prze-
 stę w zachwyty i wielkimi.
 Gdyż nie jej przegraniem teraz było
 /stać się tak do brzo, potulają, posłusz-
 na, aby /stać /stać /stać nigdy nie po-
 zatawała wzniesienia ofiary.

Wierci zjścił na pozawarunkis
 wojennym, a /poci pokła dnia
 tego /poci tak rozmawia i kusli-
 wa, jak może nigdy w życiu nie by-
 ła.

Wschodowa wdzierana równie, roz-
 cięta, była pomimo to /właż
 i zamyślona. - Zwała nadh dohce /wz
 wydumanie. aby ten jej /wzrost /wzrost
 innemu, jak w /wzrostu /wzrostu /wzrostu
 poci /wzrostu. - Zwała /wzrostu /wzrostu /wzrostu
 co na tam /wzrostu /wzrostu /wzrostu
 poci /wzrostu /wzrostu /wzrostu

Rolina zoftwoy sama zadumała
 si takie, ale na nowo rozbiórnie
 co ucyta, ocyta lue polkowna
 nie jku rozumne. Ynarej niemy-
 padało zrobić.

Mozajka przybywajacy ameryka-
 nin, oflapiał nicmat znajdując
 w jstwie jstwy, młodziutki pa-
 niulek. kłosa ma Rolina zaprze-
 towła jku lue przyrodnie, jst
 jst. Mnie niekiedy nie red jst
 był, bo lue. dek ten w jstwie, nie
 dzwonił męgi tak pompatym
 jst ciał. Ale jst. z adwie
 jst kłosa pompatym, a zarumie
 niemy si zachodem z uik, uylta
 uklitka i jstwy ich zoftwoła.
 w. dywła ona z adwie ameryka-
 nin. - tere zbliska ma si przy
 jstwy, mte jstwy na uko.

- A! mamunia! jst on okropny.
 ten przyby dwójce!

Brachmowa si rozumiła lue.

Don Eftaban: tye dala jstwy cho-
 drit nie swój, z adwie i jstwy
 cizowa jstwy z gnieciony.

Nie / Słowkami potwierdzał prawdę
dotyczącą wstępu wyjazdów
do Krestina, jako miejsca gdzie
z łobu zjechali mieli.

Rulina, nie wiedząc rozumiejąc
na polityce, spytał go jednak
na wstępie, jakie interesa mogła
mieć Ameryka na zjedzenie pro-
wodu w / do / in / pol / w / in / co / y / m / .
Chodziła ona między niemi i
prawą.

Zawsze ten amerykański przewo-
znik, a przynajmniej mocno
zwiększył się. Stał jakby na cze-
wieżach i i zrywał.

- Przypomnijcie sobie, że w Krestin - na-
tych sprawach mało kto rozumie
i jest w nie wtajemniczony.
Do Krestina Monroe, zaplanowana ob-
rotowa do nas uderzenia nie mo-
że. Nie chcemy by: brzozywności
spektaklami tego co ni dzieje na
drugiej półkuli.

Kiedy inny nie Rulina, przyszedł
z amerykańskim powstaniem zrew-
olucyjnym, gdzie i pokonywać; ona,
która w życiu nigdy nie przekłada się

z doktryną Monroe - zamknięta.

W ciągu całego rozmowy Don Efteban
przebiegał ze zgrozą, jego mowa
była nieprzekonująca i spieszna
na koniec.

Już mi nie odchodzić, jakie słowo
zrobi nieprzekonujące, gdy od drzwi
zwrócił mi się po namyśle do Rolii
my.

- Mam papierowy warunek i różne kłopoty
niechciwie, kiedy bym z tobą w pu-
blicznej podróży zabierał nie zaryt.
Właśnie mógłbyś je tu zoficować
wspieranie... a odchylimy je gdy
si spytamy... w Berlinie lub...

- W Berlinie, w Berlinie - podchwy-
ta potężnie, która zaryt
tobie by na Kongresie - Będę prze-
sta powierzyć mi spawanie. jeli-
smo w bajce.

Amerykanin widząc, że sam nie może
co powiedzieć, nie mógł dokonywać i
ponownie przeprosił.

- Są, to takie okoliczności, których ja
też nie mogę. Nie mogę, nie
proszę abyś mi odepowiedział nie
miedziast. Nawet gdyby - czegoś
nie powiedział, mi nie było dupy
wciąż powtarzałem zoficować.

Wysłuchał i Nimfę krótko, Rutim-
 ale uspokajajęco opowiedziała.
 — Depresja, jakiego rodzaju, wstąpiła dziś
 u Dr. Hollenstana. Tam b. się bierze
 zym, a i do — wyjazdu mojego.

Gdy po wyjeździe Amerykanina zosta-
 ła sama, i znowo pomyślała Karde-
 sona swego narzeczonego, zachwiała
 się niemiłosiernie.

Tajemnice te, otkrywcie, przywołania
 nie podobają się jej. Dla Estebana
 w jej uszach nabierał podobnego
 charakteru. W tym świecie do kłó-
 tni ona nie wzbijała pragnęła. Tajem-
 nica nie była.

Amerykanin znowu obowiązywał
 budzić. Jego postawienie, pociąg
 na jego wyjazd, przywołanie
 twórcy i papieża dawały domy
 Hania.

A! jakże jej zieleń była brzo-
 nica. do którego zawsze krótko
 pociągła miata! Cieniska z per-
 cem tak otwartym, z takim miściz-
 powądy.. Niemniej sceny przy roz-
 staniu myślała wrocała do niego, prze-
 śledziła gdy ich oba ~~pragnęła~~ pragnęła
 wyjechała.

~~N~~ Władysław przebiegała po kole-
 Nowot pociągu Adam, nie uważał
 w niej tego co Bronia uważała, boi
 czasem pociąg pociągów, w których
 między siebie - na dwulecie do jej fan-
 tazyj przemawiała. Ale z nim
 z wielką miłą i miłą a zic
 niny, w obłokach, długi przystan-
 nie mogła. Adama prędko, i
 Stacha i kuzynolubni bari była
 wstała nad tajemniczymi milionami.
 Kiedy tak, obawę i wkrótce obudzi-
 myślnie u nim decyduje i prędko-
 wał.

Lecz z nim było i jego milionami
 do tej mi miła do upragnionych
 sklepów i sklepów.

Sadziła że namiętności zadowol-
 ny go uszy; pociągów wstąpił
 prędko, bliżej poznaję, coraz
 większy wkrótce dlań stał.

Jeżeli wkrótce i namiętny naje-
 cny zbliżył się do niego, cenił
 jej wale, doznał wstąpił, Rutina nie
 znaczenie odczuła je, uwaga,
 doznaję ich, ich, ich, ich, ich,
 od doznaję ich, ich, ich, ich, ich.

Wszystko do symptomato gruczołu, kłóty
 kłóty inna, kłóty kłóty do zera
 wania z czerwoną mójną zainy
 byt skłóty na wielki. Rolina ofia
 ry, to, użnawata kłóty - ceto
 byt Ma - iij wpychaniem.

Los moie zwinia do tygo, minia
 lubie. Po kłóty będa kłóty, nie
 dam na si zamordowac temi
 czerwoną i obrydliwymi.

Im namie kłóty kłóty kłóty Don
 Efteban, a kłóty do najwielkiego
 kłóty i namie kłóty iij co wlebie
 zwinia minia, tem Rolina
 w kłóty wielki ceto.

Użytkować si przynajmniej najwielko.
 Dawno - wielki kłóty. Stacha. zbl
 zwinia si do nio, a kłóty na nio
 wrazenia kłóty; ceto kłóty
 kłóty, wrazenia kłóty. Ceto iij
 wrazenia si w mawianiu jilicmi.
 Ceto Don Efteban gruczołu wra
 kłóty wrazenia i w kłóty.
 kłóty zapomniał o kłóty udrażenia,
 z kłóty si nawet przed kłóty
 wrazenia si nie musza; Rolina
 zwinia si si kłóty, w kłóty

2 uin na puch. 2 kki, kaka to roz-
rywku, ale wpytko to niepochoju,
poceni. cawoye myśli rozprzeczni
nie mozte.

nie mogła.
Na swój wiek, na położenie (we płu-
towni) miała wiele energii, in-
strukcje, przebiegi, rozum, na jednej
władzy odbywało jej - jedyne wtedy na-
zwać ją można - na ciemności, -
myśl Karłowiciowa była gwałtowna, by-
ła, jedynym ciągiem doprowadzić do
konca, - nie licząc na czas i nie po-
stępując się jego wpływem na zdrowie.
Po chwili gorzkiego młodości, - a po chwili
bawiennej pieszczoty wstąpił i stał się
ciężko, przeto jej tak bardzo do celu.
Była bardzo filne organizmy mają
potęgę, to - wysiłki i zamyka-
nia się w sobie, - i tak zawsze zdra-
dzała się gwałtownością, była po prostu
wymaganiem: porównań, w rytmie.
Tak była: Rutina, a także po-
wściągnięcie i dążenie, tak jako jak
fantazja jej była: za ucieczką,
iż wolała: i po prostu narywać ener-

Mr.
No 6/ta. Iniej Iniej bytroci parę dni

nieukazał mi Don Esteban na Wall-
ner skamie, niegdyś owładnął Rolin-
ną. Chciała jure pościć do niego, do
wiedzieli si co się z nim stało, i Al-
bina ledwie jej do odważdii mogła.
Niesiepiłowiłasi, zrywała.

Oftakiego dnia wieczór, nie mogła
była jej uspokoić, gdy długi pizno
juri, a dawi zadzwoniło.

Była jure po dziesiątyj.

Rolina zdziwiłasi widząc u tej puzę
wchodzącego amerykańczaka, zmiesz-
nego, z twarzą wystraszoną, zmienio-
ną, jako czasem widywała u niego
gdy był bardzo rozdrażniony. Sam u-
cier jego mógł uderzać jako nieczy-
sajny. ~~to~~ odrzucił był jak do po-
dróży, mając kurebki klion mian-
na sobie, nie rzucił, wlecił z nią
do pokoju.

Pospiechany krokien, jakby si leżał
pogonił, nassuchując, rzuciłszy cory-
me do kosa wtargnął do salonu. -
W rękę niósł pudełko długi pize,
ordobne, okute mifternie, które
nabył mianst postawił na ziemi.

- Stało si, com puzę widywał - zawołał

kręć włosy. jestem zmęczonym i o-
chrypłym — muszę natychmiast je-
chać — na tydzień! — Składam do-
rogi jęj depozyt, o którym mówię, (o-
płacał na pułku) — ale nikt o-
tem nie ma wie dzieć! Są w niem
papiery bardzo ważne i kosztowne.
— Mówię o nie byi grobowym — o de-
zwata w Robina.

Amerikanin ciągnął dalej —

— Jakiś pan je zechce złożyć u
tego notariusza czy adwokata, o
którym wspominałeś, prosi je ka-
zać okazy, obie, aby nie było tak
zaczem — widywało je u mnie,
a niech aby wiedziało gdzie to
jone zostało. Idzie mi o to.

Mówił prodko, stawy przewracami,
które go stawiały; schwył rękę
Robina, zaczął je cłować namist-
nie, zbliżył się, przytulił je do
piersi. Mówił że napisał nieco
pokamował tak bytą gwałtowną.
Zdawał się na pół obłąkanym.

Siedział potem na dwiż, odcierając ro-
ko. oddychając ciężko.

W kamienicy zadzwonił ktoś na
drugiem piętrze, Don Esteban popy-
prawy dzwonek, zerwał się pchnąć

złoty.

Rolinda spogłądała nań, sama też
pudełko i niepamiętnie zdziwio-
na. Skądże si on stawia tego??
Była w tem tajemnica. Ktoż? Duma-
jąc nie znalazła.

W tem por Efteban, przychodząc na

zignorował za sobą się zegnając.

— Polecam pani depozyt, — rzekł już
w progu. Odprowadziła go do drzwi,
zamilknęła.

Wkrótce potem tuskot powozu oznaj-
mił że odjechał.

Powróciwszy do salonu, pomimo nie-
pamiętnego wrznięcia, jakiego do-
znała, Rolinda ciekawą pobiegła do
tajemniczej szkatułki.

Była tam cizka ze złota. Dwie uddwig-
nięte jej rąka, i oburczy mefista
nieś do swego pokoju — kuferosek,
argentyjnego wyrobu, skórą okryty,
bronzami okuty, dyt tak miłkownie
czarnizły, iż ani zamkaniem
miejsca w którym si on mógł znaleźć
wad, nie można było odgadnąć. Wy-
glądał ozdobnie. Rolinda zamknęła
go w swojej kieszce.

Nastajęca data miała, aby jej Mewnia
ne na niego zrobiono pudełko, i
chciała si co prędzej pozbyć niepo-
kojnego depozytu.

[Trzeciego dnia zrana z opieczkowanym
 skryneką, pisała do Dr. Hollen-
 dra i sterowały ją u niego, dopie-
 ro ostateczną swobodą jej.]

Zobaczmy, jak to tak starannie
 a niegrabnie, po kobiecemu opra-
 rowane i opieczkowane, adwokat
 smiał się po prostu.

— Widać, niech ci pani musiała
 się przekonać tego co pewnie kry-
 tary w dziełach —?

— Ja? ale od kogoż ci nie krytem
 gazet. Ci u nich bytu? Zapytaj
 Rutina. Ja zapłaciłam nawet Ruham
 w rękę tylko co w teatrach grają. i
 gdzie można posyłać muryh.

— Szóstym ci pani dowiedzieli się o
 wypadku. Który cały świadeń raj
 mają — niech Hollender. Jednego dnia
 popularność dwie ogromne i nadzwy-
 czajne, zwłazkie kradzieże, mordercy
 powieści o rabunki, ale do nich nie
 sięg tylko oprostowanie się popularności.

— Gdzie? jakże?

— U bankiera N. — na Grabenice, za-
 jętych woxtem ~~Katolik~~ z Lon-
 dyna, pochwyty, ichi opust półtora
 kroci po trzydziestu guldenu, i tegoż

teżwi tamego dnia u jubileta na
Ringu, nadzwyczaj 2000 nie wyta
drono kuklany napojnik był ten
dany ze smacznością, ceniony na
hiska dziełst tyliży. Prawdopodob-
nie obie te sprawy są dziełem id
nego ułowiska.

Policja i telegrafy, wpytło w ru-
chu. Niemajstwu.

- O niczem dotąd niepytałem, odpo-
wiedziota prokuratora Rolina - ale
my same nie płkamy, ja czsto wy-
chodzi z papi, stara puga nie bar-
dzo rzuć pna - a do mój majstwu
uły..

- Mała pani Suknowa, wredet Dr. Hollen-
der, u maie pagnajmniej jest
kassa zamarystana i zawpęktów
zostaje w domu na pteriy.

- Prokur pan - Rudolf Rolina - o
moim depozycie, niech nikt nie
wie..

Doktor pitercy kwit uśmiechnął
si.

- Wredet pani Prokuratora, adwokat
jest ich spowiednik, obowiazany
do tajemnicy.

Rolina wróciła do domu, czujne
ichby jej wielki ciężar spadł z ra-
mion.

Orzekła natomiast o amerykańskiej, której
przysłał jej pisać w prozie, ale ty go
dusi kilka tygodni, a nie dat o sobie
i o dużej wiadomości.

Kartuszka nakręcona / pociernie przy
tła wreszcie z parzą, po niej
długa podróżna z Londynu, a po niej
nastręko długie milczenie.

Na obu tych biletach Don Esteban
Corcero - prola dos, podpytywał się
naszyciem przybraniem - jkiego
para Etienne de Maurienne. Dla
tego zmienił i ukrywał swoje wła-
sne? - pathematyzmowa z ^{odgadn-} ~~nie~~
je przypisywać masiata tej polity-
ce i dyplomatyce tym tajemnicom,
których nie a nie nie rozumiała.

Po nowej porowie w korespondencji,
cover bardziej niepokojący, pan
de Maurienne w dwiżym czasie
z Hamburga, donosił nareszcie że
w krótkie przedziwiasz przesileni do
Destinas; że napród albo sam lub
par przypięcia wpytles tam Karie
przysłał na przypięcie Rotiny,
który prosił o gotowości do podróży,
gdzie wielce był za nią / kłaniamy.
Wiadomości ta pora była mocno już
kwaśkowna.

nie jarne, ostatek pięt wesoło i
w dachach reptem upolobieniu.
Miejsity si tu w niem czołowi do
tyj pierwotnym problem i nie bar
dro delikatnie wytyłowane, tak
ie Rolina odrytawky je zrumien
cem na twarzy, z Ballina si niemi
podzielić nie mogła

Pani Boehm, do tyj ciekawa nieznanej
Hilary, o ktorej Sylweta wiek, przepi
po dzieciannemu cięta, a si podro
in - wpytyj potpięknice wcieli si
paktowai... w drogę! w drogę!

W wigiliję wyjazdu Rolina pojedła
do St. Hollendra dla odświeżenia
depozytu, a narażając kufry. Tu
moki, pałki, łupy i nieskończona
ilość drobnych rzeczy, które zdawały
si niebydnie potębnymi, - jechały
na Kolij.

Paktownikówna inaczej jak piowpy
klapną jęchci nie mogła. - Obojstka
interviewja jej czołowych orów potwa
fiła u nas, a i kaftaję wyrobić u
dobrych kupa, w którym wpyłkie by
spodziewały si, nie wyprzedzając duje
chci si do Berlina.

Archiwili wsiadania na peronie

